

Het geheim van Tante Saar

Henriëtte Blauw

bron

Henriëtte Blauw, *Het geheim van Tante Saar*. Met illustraties van Henri Pieck. Gebr. Kluitman, Alkmaar 1931 (derde druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/blaa012gehe02_01/colofon.php

© 2011 dbnl

Boven verwachting viel 't bezoek bij tante verbazend mee.
(Blz. 65.)

I.**Een jong Huismoedertje.**

‘Wees voorzichtig, Dien en zit niet te wippen, straks lig je met stoel en al op den grond,’ voorspelde Riek, de oudste van de vier zusters.

‘k Wou dat ik ook maar een werkje had. Jullie hebben 't allemaal even druk en je doet net of ik er niet ben,’ pruilde Dieneke. ‘Toe Riek, mag ik ook helpen besjes rissen? 'k Zal er erg m'n best op doen en ze ook niet opeten,’ beloofde ze.

‘Nu goed dan, Dien, ga maar tusschen Annie en Toos zitten, die kunnen je mooi een lesje geven.’

Dieneke trok een stoel bij de tafel en was er op gesteld, haar eigen vorkje bij 't rissen te gebruiken. 't Ging haar even goed af als de zusjes en die waren zooveel grooter.

‘t Lijken wel dikke kralen. Kijk, er wippen een heeleboel over den rand van 't schaalte heen,’ lachte Dieneke. ‘Alles wat we op den grond vinden, mogen we later zeker opeten, hè?’

‘Zonder suiker smaken roode bessen niets lekker, ze zijn zoo zuur als brem,’ beweerde Annie. Maar Toos dacht er anders over en stopte een dikke bes in Dieneke's mond.

‘k Vind ze juist heerlijk, 'k lust er nog wel een paar,’ zei Dien. Toen greep ze, haar belofte van zoeven vergetend, met beide handen in 't schaalje.

‘Jou ondeugd, wil je er wel eens afblijven!’ riep Annie boos. Maar even later kon ze haar lachen toch niet laten, toen Dieneke's neus en wangen zoo potsierlijk met 't roode sap beschilderd waren.

‘Je lijkt wel een clown!’ schaterde Toos. ‘Een puntmuts en een bont kermispak mankeeren er nog maar aan.’

Riek, die de bessen in den steek had gelaten om suiker af te wegen en in den kelder nog naar een paar leege jampotjes te zoeken, kwam op een holletje aanloopen. Nu de meisjes zoo rumoerig waren, begreep ze wel, dat er iets bijzonders gebeurd moest zijn.

Toen ze zag, wat Dieneke had uitgehaald, maakte ze gauw een spons nat om het gezicht en de handen van de snoepster schoon te wasschen.

‘Foei, foei, wat ben je weer bezig geweest,’ bromde Riek. ‘En kijk eens op den grond! Die ligt bezaaid met bessen. Toe Annie, krijg jij even stoffer en blik en zorg dat alles netjes opgeruimd wordt.’

Terwijl Annie haastig deed wat haar werd opgedragen, stond Dieneke er met een beteuterd gezicht naar te kijken. Haar onderlipje trilde onrustbarend en zeker zouden er tranen gekomen zijn, als Toos haar niet getroost had.

‘Stil maar, een volgend keertje mag je nog eens helpen en dan zal 't wel beter afloopen,’ voorspelde ze. ‘Als jij je handen niet in 't

schaaltje gestopt had, was er niks gebeurd, dus dat weet je alweer voor altijd. Laat Annie nu de rest maar afmaken, dan gaan wij pepermuntjes voor tante Saar halen. Verbeeld je Dien, als die er morgen eens niet waren, 'k zou 't gezicht van tante wel eens willen zien en jij?'

Dieneke begon te lachen en was dadelijk bereid met Toos naar den drogist te gaan. De kinderen kregen een dubbeltje mee en stapten gearmd de keukendeur uit. -

Wanneer 't een lichte, zonnige dag was, zooals nu, zag het huis, waarin de meisjes van Baveren met haar tante woonden, er nogal gezellig uit.

Vroeger kwam er bijna niemand langs, maar nu er meer winkels in de Bergstraat waren gekomen en ook de tram er door reed, werd 't er veel drukker.

Een groot nadeel was, dat de straat aan een achterbuurt grensde. Daar haalden de jongens heel wat kattedwaad uit. De grootste deugniet echter was Tommy Dekkers en deze scheen het bijzonder op de meisjes van Baveren gemunt te hebben.

Den eersten tijd had Riek er vreeselijk tegen opgezien, voor de huishouding te zorgen, want ze was nog maar negentien jaar, toen ze die taak te vervullen kreeg. Tijdens de ziekte van mevrouw van Baveren had een ongetrouwde nicht, 'tante Saar,' voor alles gezorgd en deze was ook later gebleven, toen de vier meisjes geen moeder meer hadden.

Voor papa van Baveren, die ontvanger was en 't grootste gedeelte van den dag op 't kantoor moest zijn, was 't een heele rust, zijn dochters

goed verzorgd te weten. Toch probeerde hij in zijn vrije uren zooveel mogelijk thuis te zijn. Het eenige uitstapje, dat hij zich een enkelen keer veroorloofde, was een bezoekje aan den ouden oom Peter. Deze woonde in Rotterdam en als tante Saar maar eenigszins kon, ging ze mee.

Ze hield er dol van, met oom Peter een partijtje domino te spelen. Ook beweerde ze, het bijzonder prettig te vinden, zijn werkkamer, die altijd meer dan rommelig was, op te ruimen. Hoe vervelend de gastheer die bedrijvigheid vond, kon haar niet schelen. 't Moest er ordelijk zijn en daarmee uit.

Twee jaar na den dood van de moeder stierf ook de vader van de meisjes. Riek was toen juist negentien jaar geworden en tante Saar, die vond, nu genoeg gewerkt te hebben, leerde haar het huishouden doen. Wel beloofde tante, zooveel mogelijk voor 't naaiwerk te zullen zorgen, omdat dit haar niet vermoeide. Bovendien zou Riek het anders ook te druk krijgen, daar de dienstbode afgeschaft was en er maar tweemaal in de week een werkster voor in de plaats kwam.

Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat was het strenge oudje bezig, het nieuwe huishoudstertje alles te leeren. En o wee, als Riek het eens waagde, niet precies naar tante's voorschrift te handelen. Dan had je de poppen aan 't dansen en moesten ook de andere kinderen het ontgelden.

'Stapte tante maar op,' zuchtte Annie soms, maar Riek was verstandiger en zei, dat ze er dan nog veel erger aan toe zouden zijn. Tante

gaf een mooie vergoeding, omdat ze daar in huis was en zonder dat geld zou 't Riek onmogelijk zijn geweest, van 't kleine kapitaaltje, dat nog voor de meisjes was overgebleven, te leven.

Dieneke, het zevenjarige blondje, was een lieveling van tante, maar Toos, een robbedoes van tien, kon maar zelden iets goeds bij 't oudje doen. Daarom bleef Toos maar zoo veel mogelijk uit de buurt, en Annie deed 't zelfde. Die strenge opvattingen van zulke ouderwetsche menschen vonden ze veel te lastig, om zich er aan te storen.

Sinds een paar weken was het leven van de meisjes echter veel vrijer geworden en daar genoten ze dan ook dagelijks van. Tante had namelijk met Riek overlegd, de vroegere slaapkamer van de ouders er bij in gebruik te nemen en die voor zitkamer in te richten. Ze wilde voortaan liever alleen zijn en ook apart bediend worden. Het drukke gebabbel van de kinderen vermoeide haar hoofd te veel, zooals ze zei en zelf zweeg ze liever, dan dat ze tot praten gedwongen werd.

Dit laatste was waar, want ze had een heel gesloten karakter en liet nooit los, wat ze niet kwijt wilde zijn.

Toen Riek tante's besluit aan Annie en Toos vertelde, sprongen die twee in de lucht van blijdschap.

Dieneke hoorde 't nieuws pas later, omdat ze toch maar half in de vreugde deelde en alles aan tante zou kunnen overbrieven. Merkte deze, hoe graag Annie en Toos haar kwijt waren, dan zou ze wel eens voorgoed kunnen vertrekken en

wat moest het huismoedertje dan beginnen?

Intusschen had Riek de jam in de potjes gedaan en voor Toos en Dieneke wat in de pan gelaten. Kijk, daar kwamen ze juist aan, maar ze zagen er uit, alsof ze gevochten hadden. Dieneke's jurk was leelijk gescheurd en Toosje's hoofd leek wel een ragebol.

‘Vreeselijk, wat zijn jullie toch wild. Wat heb je in 's hemelsnaam uitgevoerd?’ vroeg Riek ontstemd. ‘En waar is je haarlint, Toos? 't Is verleden week pas gekocht en nu heb je 't toch, hoop ik, niet als een oud vod in je zak gestopt?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordde Toos leukjes.

‘Nu, waar is 't dan? Geef 't maar gauw hier, dan zal ik 't netjes in je haar strikken.’

‘Als ik 't maar had!’ riep Toos, nog hijgend van 't harde loopen. ‘'t Is weg, Riek, maar ik kan 't heusch niet helpen. Die akelige Tommy Dekkers heeft ons nagezeten. Ik werd kwaad toen ik die scheur zag en heb Tommy een duw gegeven. Hij rolde bijna achterover en keek me met een paar oogen aan, of hij me wou opeten.’

‘En waarom zijn jullie toen niet zoo gauw mogelijk weggelopen?’ vroeg Riek.

‘Ik heb Dieneke dadelijk bij de hand gepakt om naar huis te gaan, maar toen zag Tommy het zakje pepermuntjes en nam het mij af. Ik wou natuurlijk probeeren, het puiltje terug te krijgen en greep Tommy bij z'n pols, maar die nare jongen is veel sterker dan ik.

O Riek, als je hem gezien had, zou je werkelijk bang voor hem zijn geworden. Z'n roode haren stonden rechtop en hij keek zóó leelijk.

Z'n oogen rolden in z'n hoofd.'

'Ja en hij gaf Toos een leelijken stomp,' voegde Dieneke er nog aan toe.

'En wat toen?' vroeg Riek belangstellend.

'Toen gingen we aan 't vechten en rollebouden over den grond, maar het zakje pepermuntjes heb ik niet teruggekregen en m'n haarlint evenmin. Dat heeft Tommy later aan een stok gebonden en in den wind laten wapperen, natuurlijk om mij te plagen.'

't Is vervelend, wat hebben we toch een last van dien belhamel,' zuchtte Riek.

'Een pak op z'n - broek verdient hij!' riep Annie, en om 't gebeurde met dien kwâjongen zoo gauw mogelijk te doen vergeten, vroeg ze, de zusjes de jam voorhoudend: 'Kijk eens, hebben jullie zin in 't restje?'

'Hè ja,' riepen Toos en Dieneke tegelijk. Toos stond al met haar wijsvinger klaar, om 't eerst een likje te nemen.

'Nee, dat doe je netjes met een lepeltje,' zei Riek nog juist bijtijds. 'Wat zou tante Saar wel zeggen, als ze jullie zoo onbehoorlijk bezig zag? Ik denk, dat ze de jam niet meer zou lusten, al is die ook veilig in de potjes.'

'Des te beter,' lachte Annie. 'Wat tante Saar niet wil hebben, eten wij wel op, tenminste als 't lekker is.'

't Duurde wel een kwartier, eer de snoepsters er toe konden besluiten, de pan aan Riek terug te geven.

'Mag ik 't aller-allerlaatste hapje?' smeekte Dieneke.

'En alles is op!' riep Toos. 'Kijk maar.'

Met een ongeloovig gezicht nam Dieneke de

pan bij 't oor en trok haar naar zich toe. 'Je zult zien, dat ik er nog best wat uit krijg, Toos,' fluisterde ze. Meteen stak ze, zonder dat iemand er op bedacht was, haar hoofd in de pan, om met haar tong den bodem af te likken.

'O Riek, kijk Dieneke eens grappig doen!' riep Toos. 'Toe, mag ik ook 'n keertje met m'n hoofd er in? Eén keertje maar.'

Toen Riek zag, wat er gebeurde, werd ze werkelijk wanhopig. 'Bah, Dieneke, hoe kom je er bij, zoiets te verzinnen!' riep ze met een kleur van boosheid. 'Kom hier met die pan.'

De boosdoenster schrok van dien bevelenden toon en gehoorzaamde dadelijk.

'k Zal 't heusch niet weer doen, maar die jam smaakt zoo lekker,' verontschuldigde zij zich. Een velletje van een roode bes kleefde op haar rechterwang en een paar vlokjes haar pikten op haar voorhoofd vast.

Nu kon Riek weer aan 't wasschen gaan. Ze keek zoo ernstig bij 't werk, dat Annie en Toos er van onder den indruk kwamen. Annie begreep wel, dat 't voor Riek niet prettig was, voor alles alleen te staan en nooit eens gedaan werk te hebben, zelfs Zondags was ze niet vrij.

'Je moet veel meer lachen, Riek, je kijkt zoo ernstig. 't Lijkt wel of je voortdurend loopt te rekenen,' had Annie eens tegen haar gezegd. En Riek vond 't niets vreemd, dat Annie zich over haar beklagde. Op de oudste kwam immers alles neer. Zij moest iederen dag, bij alles wat ze kocht, met haar beurs rekening houden. Och, soms zag ze bijna geen kans het hoog noodige te betalen en was het dan niet moeilijk met de zusjes te lachen en vroolijk te zijn?

II.**Gewichtig bezoek.**

Met schrik zag Riek op de klok. Al die bijzondere werkjes hadden veel tijd gekost en vóór 't avond was, moest er nog heel wat gebeuren. Gelukkig bedacht ze zich ook, dat tante haar pepermuntjes nog niet gekregen had. Verbeeld je, als die op den Zondag mankeerden!

‘Toe Annie, wil jij ze nog even halen?’ vroeg ze.

‘Wat 'n onzin, tante Saar kan 't wel eens een Zondag zonder pepermuntjes stellen,’ zei Annie beslist. ‘Vind je 't eigenlijk geen malle gewoonte, Riek, iedere week getrakteerd te moeten worden en dan altijd op precies dezelfde pepermuntjes?’

‘Och, als ze er zoo op gesteld is... Moeder kocht ze ook altijd voor haar. Nooit werd 't vergeten, en waarom dan die oude gewoonte af te schaffen? Nee Ans, dat zou ik mezelf niet kunnen vergeven.’

Annie was vier jaar jonger en beschouwde de zaak een beetje anders, maar toch was ze dadelijk bereid, de boodschap te doen.

‘Geef me dan maar gauw een dubbeltje,’ zei

ze, Riek een zoen gevend. ‘Je bent een lieve schat voor ons allemaal.’

Vroolijk zingend liep ze weg, maar toen ze de achterdeur wou uitwippen, stond Tommy Dekkers voor haar.

‘Zoo, ga jij nou een zakje pepermuntjes voor je lieve tante kopen, 't zal wel moeten, hè, nu ik het vorige zoo lekker heb opgesnoept,’ riep hij plagend.

‘Hoe weet jij, dat die pepermuntjes voor tante zijn?’ vroeg Annie verbaasd.

‘Omdat ze Zondags altijd uit 't zelfde grauwe puiltje loopt te snoepen, als ze naar de kerk gaat,’ vertelde Tommy. ‘Waarom koop je nooit eens zuurtjes of balletjes, dan heeft die ouwe juffer van jullie ook eens wat anders om op te zuigen.’

Annie vond 't vervelend, dat die malle gewoonte van tante Saar nu ook al buitenshuis bekend was. 't Maakte haar nog boozer en daarom zei ze kortaf: ‘k Heb met jou praatjes niks te maken en als je me nu niet dadelijk doorlaat, dan...’

Annie was zoo wijs, verder te zwijgen, en maakte gauw dat ze weg kwam.

Gelukkig was de winkel dicht bij en werd ze dadelijk geholpen. Op weg naar huis vroeg ze zich af, waarom Tommy het toch altijd op haar en haar zusjes begrepen had. Er ging werkelijk geen dag voorbij, of zijn leelijk, grijnzend gezicht vertoonde zich voor de achterdeur.

Hu, wie hem voor 't eerst zag, moest wel van dien jongen schrikken, 't Leek een echte vagebond in z'n oude, versleten kleeren. Schoenen of kousen scheen hij niet te bezitten, want hij

liep altijd op bloote voeten.

Bang, hem dicht bij huis aan te treffen, liep Annie de Bergstraat in. Voor haar uit wandelde een deftige, oude heer, die blijkbaar niet precies wist, waar hij wezen moest. Hij keek naar alle nummers van de huizen, stak de straat over en kwam dan weer op 't andere trottoir terug.

Annie ging voor een winkel staan, nieuwsgierig, waar die mijnheer, met z'n glimmenden, hoogen hoed op, eindelijk zou aanbellen.

Toevallig waren er op dat oogenblik weinig menschen in de straat en viel 't oog van den vreemdeling op 't aardige, tengere figuurtje van Annie. Hij kwam achter haar staan, klopte haar op den schouder en vroeg: 'Zeg, jonge dame, woon jij hier misschien in de buurt?'

'Ja mijnheer,' antwoordde Annie verschrikt. Dat strenge gezicht, waarop geen lachje scheen te kunnen komen, vond ze wel een beetje eng.

'Zoo, zoo, ik moet in de Bergstraat zijn en dit is toch de Bergstraat, nietwaar mijn kind?'

Nu keek hij al wat vriendelijker en daarom klonk Annie's stem ook niet meer zoo benauwd, toen ze antwoordde: 'Ja mijnheer, dit is de Bergstraat.'

'Precies, ik zoek naar nummer tachtig, maar dan moet ik nog wat verder doorloopen, merk ik.'

'Nummer tachtig? - dat is ons huis,' lachte Annie. 'Zal ik het u wijzen?' Alle verlegenheid was verdwenen en met groote passen liep ze naast den ouden heer voort. Ze vond het wát gewichtig, met zoo'n deftigen man door de straat te wandelen. De bakker en de kruidenier, die toevallig in de winkeldeur stonden,

maakten een diepe buiging en namen den vreemdeling van 't hoofd tot de voeten op. In zoo'n klein plaatsje kenden de menschen elkaar allemaal en was een bezoeker als deze een bijzonderheid.

‘Als jij op nummer tachtig woont, ben je zeker een meisje van Baveren?’ klonk de vriendelijke vraag.

Annie keek haar buurman met een paar groote oogen aan en knikte blij.

‘Ja, ik ben Annie, Annie van Baveren,’ lachte ze. ‘Wij zijn thuis met ons vieren, mijnheer, en er is nog een tante ook.’

Zoo waren ze, al pratend dicht bij huis gekomen en Annie liep vooruit, om vast aan de bel te trekken. Op 't andere trottoir stond Tommy, maar hij vond 't verstandiger, haar nu met rust te laten.

‘Hier wonen we!’ riep Annie. ‘Riek zal wel open doen, zij is de oudste van ons vieren, ziet u.’

‘Best, met haar moet ik dan over de gewichtige zaak spreken. Zij zal zich den dood van den ouden oom Peter wel niet zoo erg aantrekken,’ hoorde Annie hem mompelen. ‘In elk geval is er haast bij de zaak en moet er gepraat worden.’

Toen ze op 't eerste bellen geen gehoor kreeg, begon Annie zoo geweldig hard te luiden, dat Dieneke op een draf kwam aanloopen.

‘Wie is daar?’ vroeg ze door 't klepje van de brievenbus.

‘Toe, doe dan toch eindelijk eens open,’ riep Annie ongeduldig. ‘Waar zit Riek toch? Ga haar gauw halen, Dien, en zeg dat er bezoek voor haar is.’

‘Riek is even naar boven, maar Toos komt er al aan, die zal haar wel roepen,’ antwoordde het zusje.

Daar deed Dien eindelijk de deur open en kwam Toos op een holletje de trap af. Met verbazing keken de meisjes eerst den bezoeker en daarna Annie aan. Ze wisten niet, wat ze zagen en zetten 't allebei op een loopen, om zoo gauw mogelijk bij Riek te zijn.

‘Daar is Annie met een vreemden mijnheer, hoor, hij praat in de gang!’ riep Toos, buiten adem van opgewondenheid. ‘Ga maar gauw naar beneden, 't lijkt me een heel deftige man.’

Riek haastte zich, de opgestroopte mouwen van haar blouse naar beneden te halen. Op dit late middaguur kwam het bezoek haar al heel ongelegen, maar toch was ze erg nieuwsgierig te weten, wat die mijnheer te vertellen zou hebben.

Ze stond al bij de trap om naar beneden te gaan, toen Annie haar tegemoet kwam.

‘Kom dan toch,’ zei ze, haar zuster gejaagd bij den rok trekkend. ‘Er is iemand, die met je over oom Peter komt praten. Als ik hem goed begrepen heb, is oom gestorven. Maar 't is zoo erg niet, vind je wel? Tante Saar zal er meer om treuren dan wij. Wat hadden wij nou aan dien man?’

‘St, stil toch,’ fluisterde de voorzichtige Riek. ‘Heb je dien mijnheer in de huiskamer gelaten en een stoel gegeven?’

‘Ja natuurlijk, een leunstoel nog wel.’

‘Houd jij de kinderen even bezig, anders mochten ze eens te veel leven maken,’ zei Riek. ‘En 't zou ook wel goed zijn, tante Saar te

waarschuwen. Ze zal 't misschien prettig vinden, bij de visite te zijn, omdat ze oom zoo goed kende.'

'Och Riek, waarom moet tante er nou weer bij. Ze is immers geen familie van oom Peter.'

'Nee, maar je weet, hoe ze er op gesteld was, naar hem toe te gaan. Heusch, je moet haar beslist roepen,' drong Riek aan. 'Later zou ze mij verwijten, dat ik haar niet gewaarschuwd had.'

'Nou, mij goed, jij zult 't wel beter weten dan ik.'

Toen Riek de kruk van de huiskamerdeur omdraaide, stapte Annie bij tante Saar binnen. Ze had nog niet verteld waarom ze kwam, of de oude dame stond klaar, naar beneden te gaan. De onafscheidelijke breikous had ze in de hand.

'U neemt dat werk toch niet mee?' vroeg Annie verbaasd.

'Natuurlijk kind, met de handen over elkaar zitten, kan je tante niet, dat weet je wel. Zorg nu asjeblieft dat 't rustig in huis blijft, zoolang er bezoek is.'

Annie knikte en volgde tante Saar op de trap. Dolgraag was 't nieuwsgierigaagje mee naar binnen gegaan om eens te hooren, wat die man alzo te vertellen zou hebben. Of tante ook schrikken zou, als ze hoorde, dat oom Peter dood was?

Annie deed heel beleefd de deur voor haar open en gluurde naar binnen.

Even kwam er een lachje op Riek's gezicht, toen de ondeugende zus haar een knipoogje gaf.

't Was ook wel grappig, zoo plechtstatig als

de bezoeker van zijn stoel opstond om tante te begroeten.

‘Dag juffrouw, mijn naam is Van der Zee.’ zei hij, een diepe buiging makend.
‘Het doet mij genoegen ook u hier te mogen ontmoeten.’

Tante maakte eveneens een buiging en noemde haar naam. Toen ging ze in een hoekje bij 't raam zitten en drukte haar lippen stijf op elkaar, 't Leek wel of ze bang was, ook maar één woordje te veel te zeggen. Ze haalde haar werk voor den dag en begon ijverig te breien. Mijnheer van der Zee stoorde zich dan ook verder niet aan haar gezelschap en ging weer zitten.

‘Zooals ik u reeds zei,’ vervolgde hij, zich tot Riek wendend, ‘is uw oom Peter, of beter gezegd, de oom van uw vader, overleden. Ik kende hem goed en kwam den laatsten tijd dikwijls bij hem. Over 't algemeen was hij weinig spraakzaam, maar omdat ik notaris ben en veel geheime zaken te behandelen heb. werd ik onwillekeurig zijn vertrouwde.’

Riek zag, dat tante Saar zich onrustig bewoog, maar zei niets.

‘Uw oudoom was heel goedhartig en gul,’ vertelde de notaris verder. ‘Veel geld heeft hij weggegeven, want voor vrouw en kinderen hoefde hij niet te zorgen. Toch was hij er zeer op gesteld, het reusachtige huis, waarin ook zijn vader gewoond had, zoo netjes mogelijk in te richten en er hoorde heel wat toe, al die groote, ouderwetsche kamers gezellig te maken.’

‘Oom Peter moet wel een zonderling geweest zijn,’ zei Riek. ‘Vader ging nu en dan eens naar nem toe en als wij dan naar oom Peter

vroegen, vertelde vader er ons van. U mocht oom Peter graag, al was hij wat vreemd, is 't niet, tante?' zei Riek, zich tot het zwijgende oudje wendend.

Er volgde een oogenblik van pijnlijke stilte en de breinaalden bewogen zich vlugger dan ooit.

Riek kreeg een kleur van verlegenheid; ze verweet zich zelf, een gesprek met tante begonnen te zijn.

Eindelijk keek deze van haar werk op en met een effen gezicht antwoordde ze: 'Ja, ik ging er graag naar toe, en je vader en ik hebben nog al eens over allerlei met oom gepraat, maar hij was erg geheimzinnig, als 't gesprek toevallig eens op zijn bezittingen kwam.'

'Wacht eens, nu herinner ik mij, u een keer heel vluchtig bij den ouden heer ontmoet te hebben,' zei de notaris, 'er was een klein meisje bij u.'

'Ja, een van de kinderen van Baveren,' antwoordde tante. 'Ik heb u strakjes wel herkend.'

Daar ze blijkbaar bang was, nog meer los te laten, nam ze haar werk weer op en ging de steken tellen. Riek kende dat grapje en kon niet laten er even om te lachen. Ze vond het wel vreemd van tante, die eigenaardige gewoonte ook hier te vertoonen. Notaris van der Zee was wel zoo slim, de bedoeling te begrijpen en zette het gesprek met haar niet voort. Nog even scheen hij ernstig na te denken, toen greep hij in den binnenzak van zijn jas en haalde er een stuk geel geworden papier uit.

'Wist u wel, jongedame, dat uw oudoom, de

heer Peter de Graaf, na den dood van uw vader, geen andere familie meer had dan u en uw zusters?’ vroeg hij toen.

‘Nee mijnheer, dat wist ik niet.’

‘Zoo, zoo, nu u moogt blij zijn, zoo'n oom gehad te hebben, want alles wat hij bezat, is uw eigendom geworden. Buiten het groote, ouderwetsche huis, dat hij zelf bewoonde, had hij er nog een paar in de stad, waarvan hij aardig wat huur kreeg. Bovendien bezat hij nog een groot kapitaal.’

‘Maar... maar mijnheer,’ stotterde Riek, ‘ik weet niet...’

‘U weet niet of 't u en uw zusters wel eerlijk toekomt?’ vroeg de notaris lachend.

‘Nee, en tante Saar dan? Tante Saar is er toch ook? Die heeft oom Peter goed gekend.’

‘Ja, maar zij was geen familie van hem.’

Nu legde tante opnieuw haar breikous in den schoot en keek den bezoeker strak aan. ‘Nee, ik was geen familie van Peter, dat is waar,’ zei ze spijtig. ‘Maar 't verbaast me toch, dat hij niet aan mij gedacht heeft, daar hij heel goed wist, hoe weinig ik bezat. En nu ik al zoo lang bij de van Baverens woonde... lief en leed met de familie deelde...’

‘Ja, ik begrijp u wel, juffrouw, u vindt, dat zoo'n welgesteld man ook anderen had moeten bedenken. Maar als hij u wat gaf, kwamen meer kennissen voor een klein sommetje in aanmerking en dan werd 't juist moeilijk, billijk te zijn.’

‘Maar misschien vergist u zich en is 't oom Peters bedoeling wel geweest, tante wat te geven,’ bracht Riek wat zenuwachtig in 't midden.

‘Hij heeft zijn wensch duidelijk op papier gezet,’ was 't korte antwoord. ‘Ik schreef het stuk over en uw oom zette er zijn handteekening onder. Een bewijs dus, dat hij goed wist, wat hij deed. Maar nu is 't ongeluk, dat wel 't afschrift in mijn bezit is, doch niet de brief, dien uw oom zelf schreef. En waar hem te vinden? Overal is reeds gezocht, maar ik ben bang, dat hij tusschen andere papieren verloren is geraakt.’

Onder dit gesprek zat tante met een vuurroode kleur over haar werk gebogen. Maar Riek merkte het niet op, daar vrij wat gewichtiger zaken haar belangstelling vroegen.

‘Had uw oom zich een brandkast aangeschaft, dan zouden zijn geheime papieren niet overal geslingerd hebben,’ zei mijnheer van der Zee op ernstigen toon.

‘Maar hij kon niet gelooven, dat anderen zoo onbescheiden zouden zijn, in zijn brieven te snuffelen. Wie weet, hoeveel misbruik er van zijn goed vertrouwen is gemaakt.’

‘Kom, kom, malligheid,’ klonk 't opeens uit tante's mond. ‘Wat zou men er aan hebben, zich met Peters zaken te bemoeien? 'k Heb trouwens nooit iemand in zijn kamer gezien en ik kwam er nogal eens om 't een en ander in orde te maken, 'k Heb z'n vloer kleedjes gestopt, een lampekapje voor hem gemaakt en dan word je zóó beloond...’

't Werd werkelijk grappig, zooals 't oudje zat te mopperen, maar Riek vond 't toch vreemd, dat tante in dit ééne uur meer gezegd had dan anders in een heele week. Ze liet zich waarlijk ook niet van den besten kant kijken.

Om zijn lachen te verbergen, keek de notaris op z'n horloge; toen stond hij langzaam op, om afscheid te nemen.

‘Eén ding moet ik u nog mededeelen,’ zei hij, Riek een hand gevend, ‘ik zal het geld in bewaring houden en zorgen dat u ruim genoeg hebt om van te leven. Dan raad ik u aan, het huis van uw oudoom zoo spoedig mogelijk te betrekken, 't Is nu zomer en een geschikte tijd over te gaan.’

‘Als 't zoo groot is, ben ik bang, er in te verdwalen,’ lachte Riek. ‘Moeten we al die mooie meubels ook gebruiken?’

‘Natuurlijk en de uwe kunnen er nog best bij, want sommige kamers, die niet bewoond werden, zijn tamelijk leeg. 't Zal een heele verandering voor u zijn, maar ook een groote verbetering. Het huis heeft een deftig aanzien en bovendien bent u in een veel grootere stad.’

Riek knikte even. Ze kon zich nog niet best in dezen nieuwen toestand verplaatsen en verlangde er naar, over alles eens rustig te denken.

Vooreerst kwam daar echter niet van, want toen ze den notaris had uitgelaten, bestormden de zusjes haar met vragen.

Toos en Dienneke waren al tevreden met de mededeeling, dat ze naar een groote stad zouden gaan en daar een reuzenhuis kregen. Annie moest er echter meer van weten en zeurde Riek net zoo lang om de ooren, tot deze haar alles verteld had. Wat maakten die twee nu een plannen voor de toekomst, want met een ruime beurs ging alles immers zooveel gemakkelijker.

‘Tante Saar komt er wel wat sneu af, dat

spijt me voor haar,' zei Riek ernstig. 'Maar we kunnen haar zoo ongemerkt wel eens wat toestoppen.'

'Wel ja, we koopen haar Zaterdags een dubbele portie pepermuntjes, dat is alvast een goed begin!' riep Annie opgewonden. 'Fijn Riek, nu kun jij voortaan ook wat neer lachen. Hiep, hiep, hoera!'

III.**Wat er van oom Peters huis verteld werd.**

Drie weken later begon Riek de kisten voor de verhuizing te pakken.

Toos en Dieneke hadden gevraagd, voor haar eigen schatten te mogen zorgen. Ze vonden 't maar half goed, dat Annie soms eens raad kwam geven, als ze zag, hoe vreeselijk de arme poppen in de verdrukking kwamen.

Gelukkig werd haar hulp beter door Riek gewaardeerd. Samen haalden ze de linnenkast uit en keurig werden de stapeltjes in de kist gelegd. In andere kasten werd eens een flinke opruiming gehouden, ze konden daarmee rustig haar gang gaan, want tante Saar scheen zich nergens mee te willen bemoeien. Maar o wee, bij 't afdanken van verschillende meubels werd 't anders. Menig standje kregen de meisjes daarover te hooren, hoe onbillijk het oordeel dikwijls ook was.

Maar nu Riek in Rotterdam was geweest en gezien had, dat er in de woning van oom Peter maar weinig ontbrak, was ze vast besloten, van veel dingen, die ze zeker wist toch niet meer te gebruiken, afstand te doen.

Stoelen met versleten zittingen, een geschonden tafeltje en een oude canapé kreeg de werkvrouw, terwijl ook sommige achterburen werden bedacht, zelfs de moeder van Tommy Dekkers. En menig stukje speelgoed stonden Toos en Dieneke aan 't jongste broertje van Tommy af. Eerst hadden ze er wel wat tegen opgezien, naar die gevreesde buurt te gaan, maar nu ze er zeker van waren, door de moeder van den belhamel beschermd te worden, vonden ze die bezoeken wel aardig, 't Zou toch ook heel erg geweest zijn, als de vriendelijke geefsters daarbij nog een blauw oog of een bult op 't hoofd hadden opgelopen.

Twee dagen vóór het vertrek uit de Bergstraat, gelukte het Tommy nog, de beide jongste van Baverentjes te spreken, 'k Heb groot nieuws te vertellen, maar pas op, als je me verklapt,' zei hij, geheimzinnig fluisterend.

'Weet jij een nieuwtje, wat dan?' vroeg Toos, den jongen verrast aankijkend.

Op het leelijke gezicht, dat bruin zag van de zonneproeten, kwam een vreemde uitdrukking, toen de deugniet vertelde: 'Ik ben van plan, weg te loopen. Wanneer ik terugkom, weet ik nog niet. 't Hangt er natuurlijk van af, hoe dat vrije leventje me bevalt, 't Lijkt me fijn, je zoo stilletjes ergens op te bergen.'

'Waarom doe je dat, Tommy?' vroeg Toos verbaasd. 'Wat vreeselijk stout vind ik dat van je. En waar wou je dan naar toe?'

'Dat gaat je nou lekkertjes niks aan, ik weet wel een goed plaatsje te vinden.'

'Maar je moeder is toch heel aardig voor je. Toe, als ik jou was, bleef ik maar stilletjes hier.'

't Lijkt me zoo eng, niet eens te weten, waar je 's nachts slapen zult,' zei Toos bezorgd.

'O, dat weet ik al lang, 'k wil ook naar Rotterdam,' liet de jongen zich ontvallen.

'En hoe krijg je dan eten?'

'Och, 'k hoef niet bang te zijn te verhongeren, want ik neem van alles in m'n knapzak mee. Raad eens, wat ik alzo heb gespaard. Je zult 't niet gelooven en toch is 't waar. Een heel brood, een stuk rookvleesch, een worst, en een busje lever.'

'O Tommy, Tommy, hoe kom je daaraan, zeg eens eerlijk!' riep Toos.

'Dat hoef ik jou toch zeker niet aan je neus te hangen?'

'Je hebt dat alles weggepakt, Tommy. Weet je wel, dat je een dief bent, als je zoo doet? En dieven komen in de gevangenis.'

De jongen trok onverschillig de schouders op, stak z'n handen in z'n broekzakken en begon een deuntje te fluiten.

'Kom, we gaan naar huis, anders konden Riek en Annie wel eens denken, dat we ook weggelopen waren,' lachte Toos. 'We zien jou misschien wel nooit terug, Tommy en dat is maar goed ook.'

'Als je er maar aan denkt, je mond te houden. Merk ik, dat je mij verklapt hebt, dan zul je pas goed met m'n vuisten kennis maken,' klonk het dreigend, 'k Weet je best te vinden, al zit je in Rotterdam.'

Hand aan hand huppelden de zusjes weg, zonder verder naar den kwâjongen om te zien. Toen ze thuis kwamen, was hij al gauw weer uit haar gedachten, want de verhuizing vonden

ze vrij wat belangrijker, dan de plannen van Tommy Dekkers.

‘Waar is Annie?’ was Toos' eerste vraag, toen ze haar oudste zus alweer met pakken bezig vond.

‘Die is uitgegaan, om nog een paar vriendinnen goeden dag te zeggen, maar ze heeft me beloofd, gauw terug te komen. Hoor, daar is ze net.’

Werkelijk kwam Annie op een draf aanlopen.

‘Da-ag, ben ik nou niet gauw terug?’ vroeg ze. ‘t Was anders echt sneu, al naar huis te moeten gaan. 't Liep alles zoo prachtig! Bij Rens Govers trof ik ook Miep en Hannie de Jong aan. Zeg Riek, 'k heb de meisjes allemaal gevraagd, bij ons in Rotterdam te komen, als we op orde zijn. Dat vind je toch wel goed? En we hebben afgesproken, elkaar een paar keer in de week te schrijven. Ik stuur mijn brieven naar Rens en dan gaan ze 't kringetje rond. Den eersten tijd heb ik natuurlijk veel te vertellen. Ze moeten alles weten, hebben ze gezegd. Je zult ze eens zien kijken, als ze bij ons komen! 't Is ook nog al een verschilletje, dit huis of dat van oom Peter, hè?’

‘Ja, je zoudt er haast wel een hotel van kunnen maken,’ verzekerde Riek. ‘Vroegen we al je vriendinnen tegelijk en kregen ze ieder een afzonderlijke kamer, dan bleef er nog heel wat ruimte over. Maar we moeten een beetje aan tante Saar denken. Ik zou bang zijn, dat ze van schrik de straat op liep, als ze zoo'n optocht zag binnenkomen.’

Annie's gezicht begon opeens te betrekken.

‘t Is altijd tante Saar,’ zuchtte ze. ‘Verbeeld

je, dat ik de meisjes nooit eens terug zag. Wat vreeselijk zou ik dat vinden. Dan bleef ik nog liever hier.' Riek besloot het gesprek maar gauw op wat anders te brengen, in de hoop, haar zusje weer in een goede stemming te krijgen.

'We zullen den eersten tijd moeite hebben, elkaar terug te vinden,' zei ze. 'Denk eens aan, in den tuin zijn allemaal leuke laantjes, waar je je verstoppen kunt. En een vruchtboomen als er zijn! Wacht maar eens, we zullen er niet tegen kunnen eten, zooveel appels en peren zitten er aan.'

'Als we er maar geen pijn in de buik van krijgen. - Pijn in de buik doet zeer,' zei Dienneke met een bedenkelijk gezicht. 'Zou oom Peter er wel eens ziek van geworden zijn, of lusten zulke oude menschen zooveel appels niet?'

Om die vraag moesten de zusjes hartelijk lachen en Annie niet 't minst. Vol ijver hielp ze Riek nog met het een en ander. Als morgen de verhuizers kwamen, moesten de kisten, die Riek voor haar rekening had genomen, toch kant en klaar staan.

Hoe ver tante met haar boeltje was, wist niemand. Ook daar was ze geheimzinnig mee. Een enkel keertje had ze zich eens even beneden vertoond, om bij deze bijzondere gebeurtenis een oog in 't zeil te houden.

Wonder boven wonder waren de nichtjes van verdere aanmerkingen verschoond gebleven. Wel een bewijs, hoe goed de verstandige Riek alles regelde en overlegde.

Een paar maal was er nog een brief van notaris van der Zee gekomen, waarin hij haar nog eenige wenken gaf. Tevens had hij geld ge-

stuurd en haar geraden, liever de noodige hulp te nemen, dan zich te veel te vermoeien. In Rotterdam wachtte haar immers ook nog heel wat werk.

Maar ons huismoedertje was er nu eenmaal aan gewend alles zoo zuinig mogelijk te doen en daarom kon ze er ook niet zoo gemakkelijk toe komen, zich wat meer weelde te veroorloven.

Later, in die groote omgeving, zou ze er vanzelf toe gedwongen worden.

De regen kletterde tegen de vuile, half verweerde ruiten, toen de nieuwe bewoonsters het huis van oom Peter binnen stapten. In een allesbehalve prettige stemming ging tante Saar, met dozen en pakken beladen, voorop. Even te voren had ze zich recht boos gemaakt op de kinderen, die zonder omwegen hun meening zeiden, toen ze het oude, vervelooze gebouw voor zich zagen.

‘Moeten we daar nou in, 't is toch niet waar?’ vroeg Annie, de handen van verbazing in elkaar slaande. ‘Kijk eens naar die blinden daar boven! Straks krijgen we ze op ons hoofd, zoo scheef hangen ze in de scharnieren.’

‘En in de muren zitten overal scheuren!’ schreeuwde Toos er tusschen door. ‘Als ze in elkaar zakken, krijgen wij de steenen op ons hoofd en dan zijn we dood. Denk je ook niet, Riek?’

‘Och, zoo erg is 't niet,’ antwoordde Riek, nu ook een beetje teleurgesteld. Bij dit trieste, regenachtige weer kreeg ze een heel anderen indruk van 't huis, dan toen ze op een mooien, zonnigen dag een kijkje was komen nemen.

‘Van binnen valt 't wel mee,’ vervolgde ze, Dieneke bij de hand nemend. ‘Wel is 't ontzettend groot en zijn de achterkamers wat donker en muf, maar daar vinden we wel wat op. In elk geval moeten we een deel van 't huis afsluiten. De zolder bijvoorbeeld is moeilijk te bereiken, zoo steil en smal is de trap. 'k Ben eens even een paar treden naar boven geklommen, om te zien, wat daar allemaal stond, maar ik schrok zoo van 't stoffige boeltje, dat ik er verder niet naar durfde kijken. Bovendien kraakte die trap zoo ijselijk, net of de treden onder m'n voeten zouden breken.’

‘Op den zolder heb je toch ook niets te maken,’ bromde tante Saar. ‘Er is op de bovenverdieping ruimte genoeg, om je koffers en andere zaken te bergen, 'k Zou je ernstig raden, je niet op die trap te wagen, want ze is niet best vertrouwd. Oom Peter heeft 't me wel eens verteld. Maar dat is dan ook het eenige wat op 't huis te zeggen valt. 't Is heel, heel ongepast van jullie, zooveel aanmerkingen te maken, waar dit alles zoo onverwacht je eigendom is geworden.’

Riek hoorde Annie en Toos achter tante's rug gniffelen. Ze haastte zich, haar mantel aan den kapstok te hangen, om zoo gauw mogelijk in de kamer te zijn. Nieuwe indrukken zouden het ontstemde oudje misschien weer in een beter humeur brengen. Want merkte tante, dat ze voor den mal werd gehouden, dan kreeg Riek het voornamelijk op haar dak. Zij moest zorgen, van haar zusjes beschaafde, nette jongedames te maken.

Alleen Dieneke had zich zoo stil als een muis

gehouden en toen tante's voetstappen zoo hol in die lange, wit marmeren gang weerklonken, aarzelde het kind even, haar zuster te volgen.

‘t Lijkt wel 't paleis van een tovenaer, zulke geheimzinnige geluiden hoor je hier,’ fluisterde Annie, terwijl ze Dieneke een duwtje in den rug gaf. ‘Maar toch kan alles best meevallen en die drukke stad vind ik zoo gezellig. Zeg, wat wordt nu onze huiskamer, Riek?’

‘Deze, voor aan de straat.’ Meteen draaide het jonge meisje de kruk van de deur om en liet tante 't eerst binnen gaan. Deze bekeek alles met een onderzoekenden blik, keerde zich daarna plotseling tot haar oudste nicht en zei op scherpen toon: ‘Je begrijpt zeker wel, dat ik er op gesteld ben, een paar mooie kamers voor mij zelf in gebruik te nemen. Hierboven is een suite, daar leg ik beslag op. Als oom Peter nog leefde, zou hij 't heel goed hebben gevonden, daar ben ik van overtuigd. De notaris beweert wel, dat de oude heer mij niets heeft toegedacht, maar dat heeft die bemoeial niet kunnen bewijzen.’

Zóó beslist had tante Saar zich nog nooit over deze zaak uitgelaten. De arme Riek beefde op haar beenen van zenuwachtigheid. Niet, omdat ze later misschien een deel van ooms erfenis zou moeten afstaan, o neen, dat kon haar niet schelen. Maar het gevoel, zich iets toe te eigenen, waarop een ander meende recht te hebben, vond ze vreeselijk. Was alles van haar alleen geweest, dan zou ze dadelijk met tante aan 't deelen zijn gegaan. Nu kon dat niet, met 't oog op de zusjes.

‘Maar waarom maakt u er dan niet meer

werk van?' vroeg Riek verdrietig. 'U kunt toch nog eens met den notaris praten en naar het verloren papier van oom laten zoeken.'

'Och kind, dat geeft allemaal niets. Wanneer de goede wil er bij zoo iemand niet is...'

Gelukkig voor Riek eindigde hiermee 't gesprek en verdween tante uit de kamer. De kinderen durfden niets zeggen voor ze haar naar boven hoorden gaan, maar toen werd Riek overstelpt met vragen.

'Zou 't werkelijk waar zijn wat tante zegt?' vroeg Annie. 'Geef haar dan ook wat mee, Riek. Wat kan ons een beetje meer of minder geld schelen?'

'Weet je wat, laat zij dit huis maar nemen, dan trekken wij er weer uit. 't Is toch zoo oud,' stelde Toos voor.

'En de groote vruchtboomen dan, waarvan Riek vertelde?' riep Annie verschrikt. 'Nee, we zouden wel mal zijn, die lekkere appelen en peren niet zelf op te eten. Wie gaat er mee kijken of er veel aan de boomen hangt? Strakjes moeten we ook eens naar boven.'

'Och, blijf voorloopig maar liever beneden,' raadde het verstandige huismoedertje. 'Tante moet eerst maar wat rust hebben, dan draait ze vanzelf wel weer bij.'

Ondanks den wind en den regen vonden de meisjes het heerlijk, in den tuin te zijn, om alle laantjes en paadjes zoo gauw mogelijk te leeren kennen, 't Was waar, wat Riek had gezegd, 't stond er vol vruchtboomen, die nu leelijk van den wind te lijden hadden. Hij rukte soms zoo hevig aan de zwaar beladen takken, dat de onrijpe vruchten overal in 't gras neervielen.

‘Laten we ze oprapen en naar Riek brengen,’ opperde Toos.

‘Hè neen, eerst eten we er eens flink van!’ zei Dieneke.

Ze nam een grasgroenen appel op, met 't plan, haar tanden er in te zetten, maar nu was Annie er bij, om dit te verhinderen.

‘Dom kind,’ riep ze boos. ‘Als je zóó begint, zul je wel gauw in je bed liggen. Gooi weg, dien appel!’

Dieneke aarzelde even, van haar rijk bezit afstand te doen, maar eindelijk gehoorzaamde ze toch.

‘t Is wel vreeselijk jammer,’ zei ze pruilend. ‘Mag ik ze pas proeven als ze een rood kleurtje hebben?’

‘Ja, niet eerder, Dien. Hoe langer ze aan de boomen hangen, hoe mooier en dikker ze worden.’

‘Wat hoor je dien wind hier, dat komt zeker, omdat het huis op een hoek staat,’ zei Annie. ‘Merkte je strakjes in de voorkamer wel, hoe hij door den schoorsteen blies?’

‘Hu ja, ik werd zoo bang,’ bekende Toos. ‘t Leek net of er iemand in zat. Als we nog in de Bergstraat woonden, zou ik gedacht hebben, dat Tommy Dekkers er in gekropen was, om ons te verschrikken.’

Een paar keeren liepen de kinderen den tuin door, tot de wind en de regen het vroolijke drietal weer in huis dreven. Daar was ook heel wat te bekijken. Maar toen 't zonnetje 's avonds nog even door de wolken brak en Dieneke in bed lag, vonden Annie en Toos het een feest, Riek de mooiste plekjes in den tuin nog even

te kunnen wijzen.

Den eersten nacht al sliepen de meisjes heerlijk in de twee groote kamers, welke door een deur verbonden waren en op den tuin uitkeken. Ze vonden het wel een beetje vervelend, zoo dicht bij tante Saar te zijn, maar nog een verdieping hooger te liggen, was nog minder aantrekkelijk.

Hoewel notaris van der Zee zoo vriendelijk was geweest, er voor te zorgen, dat de beide eerste verdiepingen door een werkster waren schoon gemaakt, vóór het huis nieuwe bewoonsters zou krijgen, viel er, vooral in 't begin, nog heel wat voor Riek en Annie te doen. Gelukkig zorgde tante voor zich zelf, dat was voor de meisjes een heele rust.

Ze hadden dadelijk afgesproken, twee groote vertrekken, achter de huiskamer, gesloten te houden, daar ze zeker wisten, er toch nooit te zitten. 't Was er akelig donker en veel te mooi ingericht naar haar zin.

Op de bovenste verdieping werden de kamers evenmin gebruikt en de blinden voor de ramen gesloten. Alleen het schoonhouden van de trappen en gangen, waarmee Annie zich, gedurende de vacantie belastte, nam een groot deel van den morgen in beslag. Menig meisje kon er een voorbeeld aan nemen, zoo handig en netjes als Annie haar werk deed. Ze stelde er een eer in, Riek te helpen en een pluimpje van haar oudere zuster te krijgen.

De keuken, achter in de gang, had een paar flinke ramen en een glazen deur, die tot den tuin toegang gaf. Wel honderd keer op een dag wipten de kinderen in en uit en heel wat vuile

voeten werden mee naar binnen gebracht. Als Riek er eens over mopperde, kwamen de zusjes ook op haar beurt met haar klachten voor den dag.

‘We kunnen hier in huis niets prettig spelen, bijna alle deuren zijn op slot,’ bromden ze.

‘Dat moet wel, anders zou ik 't veel te druk hebben,’ zei Riek beslist.

De zusjes begrepen, zich in 't geval te moeten schikken. De eerste dagen ging dat nog gemaklijker dan later, toen ze zich allerlei muizenissen in 't hoofd haalden.

‘Achter die deuren kan best iemand zitten,’ zei Dieneke op zekeren dag.

‘Verbeeld je Riek, dat er opeens een man te voorschijn sprong, als je naar binnen ging.’

Om de kinderen gerust te stellen, liet Riek ze in verschillende kamers een kijkje nemen.

‘Zie je nu wel, dat er niemand is,’ lachte ze. ‘Jullie maakt elkaar van streek.’

‘Ik geloof toch niet dat ik 't hier prettig vind, je hoort soms zulke gekke geluiden,’ begon Dieneke weer.

Toos knikte, ze had soms hetzelfde onveilige gevoel als haar zusje, en voor geen honderd pond klontjes zou ze één trede van die enge zoldertrap zijn opgegaan.

‘Onze Dieneke is soms zoo bang, en ik ook, je moet eens hooren, hoe de deuren kunnen rammelen,’ zei Toos, Annie in vertrouwen nemend.

‘Ja, dikwijls spookt 't hier,’ bekende het oudere zusje.

‘Spookt 't hier, wat is dat eigenlijk?’ vroeg Dieneke, die juist binnen kwam en 't woord had opgevangen.

Toen ze geen antwoord kreeg, liep ze naar Riek. Die zou 't haar wel precies kunnen vertellen.

‘Zeg, spookt 't hier en hoe komt dat?’ klonk opnieuw de vraag.

‘Onzin, wie heeft je dat nu weer wijs gemaakt?’

‘O-o-o, Annie zegt het en dan is 't ook zoo. 't Spookt hier, 't spookt hier,’ herhaalde Dieneke telkens weer. ‘Annie bedoelt zeker, dat er in dit huis zulke griezelige, donkere hoekjes zijn, is 't niet?’

‘Kom, kom, toon jij nu eens een flinke meid te zijn,’ zei Riek, op die manier het antwoord ontwijkend. ‘Dit is toch ons huis, ons eigen huis en wat zou er nu kunnen gebeuren?’

Ze trok Dieneke naar zich toe en nam het blonde kopje tusschen haar handen.

‘Mijn lieveling ben je, ik zal wel goed voor je zorgen, wees daar gerust op,’ beloofde ze.

Dieneke omhelsde haar groote zus en kuste haar op beide wangen.

Dit heerlijke oogenblikje zou Riek niet gauw vergeten, want uit die heldere, blauwe kijkers sprak zoo'n groot vertrouwen, dat ze zich gelukkiger voelde dan ooit te voren. Natuurlijk kreeg Annie later een standje, omdat ze zoo onvoorzichtig was geweest en ze kon Riek daarin geen ongelijk geven.

‘k Had 't woord gezegd, voor ik er aan dacht,’ verontschuldigde zij zich. ‘Ik zelf vind 't huis heusch niet zoo naar. Zeg Riek, we moeten toch wel heel rijk geworden zijn, nu we zoo kunnen wonen en ook nog iedere maand geld van den notaris krijgen,’ liet ze er half fluiste-

rend op volgen.

‘Och, daar praat ik maar liever niet over,’ was 't antwoord van de voorzichtige Riek. ‘Zoolang oom Peters brief niet gevonden is, voel ik me nergens zeker van. Ik zal den notaris vragen, of 't niet goed zou zijn, alles hier nog eens nauwkeurig na te zoeken.’

Verder werd er niet over gesproken, daar Toos en Dieneke druk babbelend binnen kwamen.

‘Riek, Riek, vóór bij 't hek stond een meisje en ze vertelde ons, dat haar grootvader altijd voor oom Peter gewerkt had,’ riep Toos opgewonden. ‘Hij zorgde voor den tuin, hij poetste de schoenen, hij...’

‘En hij schepte kolen als 't koud was en de kachels brandden,’ viel Dieneke haar in de rede. ‘Wij hebben meteen maar gezegd, dat hij die werkjes ook best voor jou mag doen, als hij dat zoo prettig vindt. Dan heb jij 't lekker een beetje minder druk en krijg je geen vuile handen.’

‘k Vind 't erg aardig van jullie, zoo aan mij te denken,’ lachte Riek, ‘ja, voor 't opknappen van den tuin zou ik graag hulp willen hebben, maar we zullen zien.’

Ongeveer een week na de groote verandering kwam notaris van der Zee Riek bezoeken. Hij was buitengewoon vriendelijk en verbaasde zich over den ijver en de netheid van het jonge huisvrouwkje.

‘k Merk wel, dat u er niet tegen opziet, de handen uit de mouw te steken, maar het is toch noodig, in deze groote omgeving geregeld hulp te hebben,’ zei hij. ‘Dezelfde vrouw, die ik hier aan 't werk heb gezet, om de beide eerste verdiepingen schoon te maken, zoudt u

als dienstbode kunnen krijgen. Ze is een jonge weduwe en heel geschikt voor haar taak.'

'Och, nu ik zoo'n groot deel van 't huis afgesloten houd, denk ik 't hier best klaar te spelen,' antwoordde Riek een beetje verlegen. 'Voor den tuin en een paar andere kleine karweitjes zou ik echter graag iemand nemen.'

'Goed, dat is dan eigenlijk een tuinman, maar een dienstbode moet er ook zijn. Ik zal die vrouw naar u toe sturen.'

'Och... ik moest met die hulp nog maar wat wachten,' aarzelde Riek.

'Alweer bezwaren? - ik dacht u nog wel zoo blij te maken.'

Riek lachte even en voelde dat ze een kleur kreeg. 'Die vrouw moet betaald worden,' kwam er eindelijk beschroomd uit. 'Ik had, door de verhuizing, veel bijzondere uitgaven en nu moet ik heel, heel zuinig zijn, wil ik, met het geld dat u mij gaf, behoorlijk uitkomen.'

'Maar het sommetje, dat ik naar de Bergstraat zond, is uw maandgeld niet!' riep mijnheer van der Zee. 'Ik gaf u alleen maar wat, om u voorloopig te kunnen redden. Op die manier zou 't leven hier nog zuiniger worden dan vroeger en dat is waarlijk de bedoeling niet. Neen, u krijgt voortaan een flinke som, reken daarop. Ook ben ik van plan, de zusjes iedere week een kleinigheid in haar beursje te geven. Ze moeten de waarde van 't geld maar vroeg leeren kennen. U houdt er wel een oogje op, hoe ze 't besteden, nietwaar? Voor de jongste moet u maar een spaarpotje maken.'

Riek wist niet wat ze hoorde, maar toch toonde ze zich niet zoo blij, omdat ze zich

tegenover tante Saar nog steeds niet gerust voelde. Nu was 't echter een mooie gelegenheid, nog even op 't gesprek van vroeger terug te komen.

‘Konden wij bewijzen, dat we werkelijk recht op oom Peters erfenis hadden, dan zou ik me zooveel meer over alles verheugen,’ begon ze wat zenuwachtig. ‘U moest de helft van de maandelijksche som maar aan tante geven, tot de brief gevonden werd.’

‘Geen sprake van, m'n kind,’ zei de oude heer, z'n hand vertrouwelijk op Rieks schouder leggend. ‘Ik neem alle schuld op me, wanneer ik verkeerd gehandeld heb. Ik ben echter volkomen zeker van de zaak en wensch daarin geen enkele verandering te brengen.’

‘Dus,’ besloot hij, langzaam opstaande, ‘morgen zend ik de weduwe van Loon en zult u spoedig meer uw gemak kunnen nemen.’

Het jonge meisje moest zich nu wel bij den wil van den notaris neerleggen en nam, heel wat opgelucht, afscheid van hem.

Het nieuwtje, dat de kinderen geregeld weeggeld zouden krijgen, waarover ze zelf mochten beschikken, bracht heel wat vreugde teweeg. Ze hadden het gevoel, alles te kunnen koopen, wat ze begeerden en dat was op zich zelf al een feest.

‘Riek zal op haar verjaardag het eerst een presentje uit onzen spaarpot hebben,’ besloten de zusjes, ‘en 't moet iets heel moois zijn ook.’

Zooals de notaris reeds voorspeld had, bleek vrouw van Loon, of Trijn, zooals ze door de meisjes werd genoemd, een geschikte hulp te zijn.

Ze was er nog maar een paar dagen, toen ook de oude tuinman zich kwam aanmelden. Met z'n pet in de hand vroeg hij aan Trijn, juffrouw van Baveren te mogen spreken.

Trijn slofte naar de huiskamer en kwam met Riek terug.

‘Goeden morgen, juffie,’ zei de oude baas, ‘als ik 't goed begrepen heb, zult u hier voortaan blijven wonen? U bent immers een nichtje van mijnheer Peter de Graaf?’

Riek knikte.

‘Ik heet Geurt Plas,’ vervolgde de man, ‘en ik kom vragen of u mij ook voor den tuin gebruiken kunt. Ik ben vierentwintig jaar bij den ouden heer Peter in dienst geweest en ik ken 't werk allegraar op 'n prikkie.’

‘Maar word je langzamerhand niet te oud?’ vroeg Riek.

‘Welnee, daar prakkezeer ik niet over en dat heeft de ouwe heer Peter ook niet gedaan, toen hij dat papiertje voor me schreef.’

‘Wat voor papiertje bedoel je, Geurt?’

De baas stak duim en wijsvinger in z'n vestjeszak en haalde er een verfrommeld stukje papier uit.

‘Kijk, dit heeft meneer een dag vóór z'n dood geschreven, maar 't ging, o, zoo moeilijk,’ zei hij. ‘Leest u 't maar even, juffie, dan kunt u zien, hoe die er over dacht.’

Riek nam het vodge van hem aan en las alleen deze woorden:

‘Zorg voor Geurt Plas.’

‘Zei oom ook nog wat, toen hij je dit gaf?’ vroeg het jonge meisje wat zenuwachtig.

‘Nee juffie, de stumperd kon niet meer

praten, maar ik dacht goed te doen, het briefje te bewaren. En nou de jonge dames hier in dit huis gekomen zijn ...'

'Zeker, je hebt hier recht op een plaats,' antwoordde Riek dadelijk. 'Ik durf echter geen besluit nemen, voor ik tante Saar geraadpleegd heb.'

'Juffie Saar, o, die ken ik opperbest. Ze is hier vaak op visite geweest,' vertelde Geurt.

Riek liet den grijsaard even alleen om tante over de zaak te spreken. Tevens vertoonde ze het briefje, dat 't oudje met aandacht bekeek.

'Oom heeft 't toch wel geschreven?' vroeg Riek. 'U zit er zoo lang op te turen.'

'Ja, dat denk ik wel. 't Is 't zelfde bevende pootje...'

'Dan ben ik tegenover oom Peter ook verplicht Geurt te nemen,' zei Riek beslist. 'Als mijnheer van der Zee 't nu ook maar goedkeurt...'

'Je lijkt wel dwaas, je aan dien notaris te storen,' bromde tante. 'Je hoeft zijn naam niet meer bij me te noemen, 'k heb een hekel aan hem, dat weet je. En wat de zaak van Geurt Plas betreft, daarin kan ik je moeilijk raden. Hij was handig en deed hier van alles.'

'Dan doe ik wat ooms wensch was en zal ik voor hem zorgen,' klonk 't kort en bondig.

Toen Riek weer beneden kwam, vertelde ze Geurt haar besluit.

'Zal ik dan morgen maar komen, juffie?'

Riek knikte, waarna de man verdween.

Nu grootvader weer zijn dagelijksche tochten naar 't groote hoekhuis maakte, wandelde zijn kleindochter Leen in de vacantedagen nogal

eens met hem mee. Ze hoopte met de meisjes in den tuin te mogen spelen, wat ook gebeurde. Nu ze nog geen kennissen hadden, vonden ze de bezoekjes van Leen heel gezellig. Alleen verwonderden zij er zich over, dat ze nooit eens mee naar binnen wou gaan. En verlegen was Leen toch allesbehalve, want haar mond stond niet stil.

Op zekeren dag, toen Leen weer in den tuin was, zei Toos: ‘Toe, laten we nou maar in huis gaan, dan kan Leen onze groote kamers eens zien.’

‘In huis, in jullie huis?’ riep Geurts kleindochter verschrikt.

‘Waarom niet?’ vroeg Annie verbaasd. ‘Als je eens wist, hoe gezellig 't bij ons was, zou je graag meegaan.’

‘Nee, eerlijk niet, 'k ging er nooit in.’

‘Maar als 't nu eens begon te gieten en je kletsnat werd? Je grootvader komt toch ook wel bij ons binnen?’

‘Och, die gelooft nou eenmaal nergens aan, maar moeder heeft hem dikwijls genoeg gewaarschuwd,’ vertelde Leen. ‘Gek, dat jullie 't niet weet, 't is toch zoo griezelig.’

‘O, je vindt 't zeker eng, dat oom Peter hier gestorven is!’ riep Annie, blij het raadsel opgelost te hebben. ‘Wat is daar nou voor griezeligs aan?’

‘Welnee, ik bedoel heel iets anders en 't was er al lang voor dien tijd.’

‘Toe vertel het dan toch asjeblijft,’ smeekte Toos nu, ‘je maakt ons zoo vreeselijk bang. Kijk, Dieneke begint al te bibberen; als je nog een poosje wacht, valt ze flauw van angst en

dan is 't jou schuld, vervelend kind.'

'Ik zou ook flauw vallen, als ik dáár strakjes door moest,' fluisterde Leen, op de glazen achterdeur wijzend. 'Moeder zou je er nog veel meer van kunnen vertellen. Heb je wel eens van spoken gehoord?'

'Jawel,' antwoordde Annie.

'Nu in dit huis zit er een, en al ik weet niet hoe lang.'

'Och, je bedoelt tante Saar zeker, maar die is hier gelijk met ons gekomen,' verklaarde Toos.

'Nee, zóó'n spook meen ik niet, een *echt* spook,' hield Leen vol.

'Maar dan moeten wij het toch gezien hebben!' riep Annie.

'Dat hoeft niet. Spoken vertoonen zich haast nooit. Alleen als 't hard waait komen ze wel eens uit hun schuilhoek te voorschijn. In 't donker kun je ze het best zien en weet je waarom? Dan worden ze door een wit licht beschenen.'

'En waar is *ons* spook dan?' vroegen de van Baverentjes tegelijk.

'Heel, heel boven op den zolder. Een enkel keertje bij harden wind, verschijnt de witte gedaante voor 't raam. Dan wuift het spook de voorbijgangers toe, net of het die mensen naar boven wil lokken. Maar ze zouden 't niet graag wagen, op den zolder een bezoek te brengen, dat snap je toch?'

'Wat vreeselijk,' zuchtte Annie met een doodsbleek gezicht. 'Zouden 't heusch geen praatjes zijn?'

'Ben je raar, zulke dingen bedenk je toch

maar niet voor de aardigheid,' zei Leen verontwaardigd.

'Maar Annie, jij hebt toch ook verteld, dat 't hier spookte!' riep Dieneke opeens. 'Nou weet ik wat dat woord beteekent.'

'Daar bedoelde ik een grapje mee, Dien, maar nu 't echt waar is...'

'Nu 't echt waar is, moet je hier ook vast niet blijven,' raadde Leen. 't Is veel te eng.'

'Waar wou je dan dat we heen gingen? We kunnen toch zoo maar niet in een ander huis trekken? We zitten hier pas,' zuchtte Annie.

'Nee, dat is waar, wacht maar, ik zal moeder wel eens vragen wat je doen moet. Grootvader wil nooit van spoken weten, maar die heeft ze ook niet gezien.'

Na dat geheimzinnige verhaal gingen de van Baverentjes maar liever in huis om alles aan Riek te vertellen. Met bezorgde gezichten namen ze afscheid van Leen en niet zonder vrees slopen ze de achterdeur in. Ze verbeeldden zich, het spook ieder oogenblik te kunnen ontmoeten. In de huiskamer, bij de oudste zuster, voelden ze zich weer veiliger. Deze lachte hartelijk om de wonderlijke geschiedenis en probeerde de meisjes dadelijk gerust te stellen.

'Domme kinderen zeggen nu eenmaal domme dingen,' zei ze. 'Ik dacht werkelijk dat zoo'n groote meid als jij, Annie, wijzer zou zijn.'

'Maar als Leens moeder die gedaante toch met eigen oogen gezien heeft...'

'Gekheid, waar dan?'

'Op den zolder, voor een van de dakramen.'

'Op *onzen* zolder? Kom, wat een dwaasheid.'

'Och, praat maar niet meer over *onzen* zol-

der 'k moet niks meer van 't heele huis hebben,' verklaarde Annie, half schreiend.

'Je bent een ondankbaar kind,' zei Riek hoofdschuddend. 'Oom heeft 't zoo goed met ons bedoeld.'

'Als oom Peter het spook meegenomen had, was hij een beste man geweest, maar nou...' snikte Dienneke. 'Ik zal een dikken stok in de gang zetten en dan jagen we 't de deur uit, als 't naar beneden komt.'

IV.**Nog een familie er bij en een geheimzinnige geschiedenis.**

‘Het zou 't beste zijn, dat Leen hier in 't vervolg zoo weinig mogelijk kwam,’ zei Riek den volgenden morgen, toen ze met Annie de kopjes waschte. ‘Voor al voor Dineke vind ik die praatjes zoo verkeerd, 't kind zou 's nachts van die spookgeschiedenissen gaan droomen.’

‘Och, als de scholen in September beginnen, blijft Leen van zelf wel weg,’ antwoordde Annie. ‘Geurt heeft laatst al eens gezegd, dat hij haar hier niet zoo vaak wou zien.’

‘Ja, hij wil graag wat gewichtig doen. Gisteren heeft hij me verteld, dat hij in de middaguren, als hij bij oom Peter was, een rood en wit gestreept jasje droeg, om daarmee naar de bel te gaan,’ zei Riek. ‘t Zal hem netjes gestaan hebben, dat geloof ik wel.’

‘Wat eenig, dat moeten wij hem ook aantrekken!’ riep Annie. ‘Je ziet 't hier in die deftige huizen wel meer. Zeg Riek, dan lijkt 't net of we er een huisknecht op na houden!’

‘De menschen zouden vragen of we mal waren en tante Saar sprong gewoon uit haar

vel, als we met die gekheid begonnen,' lachte Riek. 'k Had wel zin het eens 'n keertje te doen, alleen om haar gezicht te zien.'

Annie was juist besloten, het leuke plannetje eens ernstig te overdenken, toen tante boven, door een aanhoudend gebel, de meisjes aan haar verdere plichten herinnerde.

'Sapperdekriek, 'k heb door ons gebabbel vergeten, haar boeltje weg te halen, dat zal me wat geven!' riep Annie.

Meteen wipte ze de deur uit en een oogenblikje later hoorde Riek haar op tante's kamer praten.

Pats! - daar werd de deur boven dicht geslagen en kwam Annie, holderdebolder, naar beneden. Ze zette een gezicht als een oorworm en haar oogen waren rood van 't schreien.

'k Heb een reusachtig standje gehad!' riep ze, geweldig hard haar neus snuitend. 'Nou ben jij aan de beurt, Riek, want jij moet ook op de proppen komen. 'k Was zoo graag over 't gestreepte jasje van Geurt begonnen, om tante te plagen, maar 'k had nog geen voet in haar kamer gezet, of daar had je 't lieve leven aan den gang.'

'Maar wat heb je dan toch gedaan?'

'Weet ik het? 'k Heb er alleen van onthouden, dat de boel hier in 't honderd loopt. Ga maar gauw naar haar toe, misschien weet die oude heks jou een beetje duidelijker te vertellen, wat ze precies bedoelt.'

Boven gekomen kreeg de arme Riek den wind van voren. 'Is me dat een zorg voor een bejaard mensch,' zei tante Saar boos. 'Je hebt, met al je bedienden hier in huis, een leven als

een prinses en wat zijn de gevolgen? Niets, niets wordt er meer uitgevoerd. Wat doe je hier een meid en een knecht binnen te halen? 't Is of je 't voor 't opscheppen hebt. Foei, oom Peter moest eens zien hoe zijn geld verspild werd.'

'k Zou er niet over gedacht hebben, Trijn te nemen, als de notaris 't mij niet geraden had,' zei Riek met bevende stem. 'En Geurt? Ik vond het mijn plicht hem niet af te wijzen, terwille van oom. Bovendien heeft mijnheer van der Zee mij de verzekering gegeven, dat ik heusch niet zoo overdreven zuinig hoef te zijn.'

'Zwijg asjeblijft over dien man, dat heb ik je al meer gezegd!' riep tante, met haar vuist op de tafel slaande. 'Als ik z'n naam maar hoor, ben ik den heelen dag van streek.'

De gelegenheid, nog langer haar ergernis te luchten, werd tante niet gegeven, daar een angstig gegil plotseling Riek's ooren trof. Ze vloog de deur uit en de trap af.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ze, toen ze Annie, bleek van schrik, naar de keuken zag vliegen.

'O, ik wou de broodtrommel weg zetten en toen sprong me ineens wat voor de voeten. 't Kwam uit de kast, dat weet ik zeker,' riep Annie met beide handen voor 't gezicht.

'Kom, wees toch niet zoo kinderachtig, bij 't minste of geringste schreeuwen jullie 't huis bij elkaar,' zei Riek ontstemd. 'Ik dacht dat er een ongeluk was gebeurd. Foei, is dat schrikken.'

't Was ook bijna een ongeluk. 't Scheelde maar een haartje of ik was flauw gevallen. En wat kan 't nou geweest zijn, dat levende ding?'

Trijn stond Annie hartelijk uit te lachen. ‘t Zal een onnoozel muisje geweest zijn,’ zei ze leukjes, ‘daar krioelt ‘t hier van. Geurt heeft er strakjes nog een gevangen.’

‘Toe, laat hij dan asjeblijft probeeren, die in de kamer ook te pakken te krijgen, als ‘t tenminste een muis is geweest,’ smeekte Annie.

Geurt hielp Toos en Dieneke een paar plantjes in den grond zetten, maar dadelijk gooide hij den schop neer, toen z'n naam driemaal achter elkaar werd geroepen.

‘Zou er wat bijzonders gebeurd zijn? Wacht, we gaan met je mee!’ riepen de nieuwsgierige kinderen. Toen ze echter hoorden, waarom Annie zoo van streek was, waagden ze zich niet verder dan de keuken.

‘t Zou ook wat, wie is er nou bang voor een muis?’ lachte Geurt. ‘Stil maar, de jonge dametjes zullen hier wel gauw aan die beessies gewend raken. Bij mijnheer Peter kropen ze zelfs in z'n pantoffels.’

‘Toe Geurt, ga je nou even kijken?’ drong Annie aan. ‘Als ‘t beest er nog is, durf ik de kamer niet in.’

De oude baas trok een van z'n sloffen uit en hield die Annie voor den neus. ‘k Ben een boon, als ik hiermee den vijand niet versla!’ riep hij dapper.

Trijn en de vier meisjes keken den held in de gang na. Hij aarzelde geen oogenblik het gevaar tegemoet te gaan en stapte kordaat de kamer in. Een tijdje hoorden ze niets, maar ‘t duurde niet lang, of de jacht begon. Plotseling viel er iets hards, ‘t leek wel een stoel en telkens werd er met de slof een slag op den grond

gegeven.

‘Nou zal ie wel dood zijn,’ fluisterde Toos, na een paar minuten van ingespannen luisteren.

Werkelijk werd de kamerdeur zachtjes geopend en verscheen Geurt, het gevreesde dier aan 't puntje van z'n staart vasthoudend.

‘Gelukkig!’ riepen de kinderen in koor en de dappere tuinman werd luid geprezen.

‘Zoo moet je 't spook ook pakken, durf je dat?’ vroeg Dieneke, met bewondering naar Geurt opkijkend.

‘Malle meid, als er geen spoken bestaan, kan ik ze toch ook moeilijk vangen.’

‘Maar dat spook op zolder bestaat wel,’ zei Dieneke met overtuiging.

‘De juffrouw moet een kat nemen, dat is 't eenige middel van de muizen af te komen,’ raadde Trijn, het gesprek gauw op wat anders brengend.

Hiermee waren ze 't allemaal eens, maar hoe er aan te komen?

‘Wacht eens, bij onzen kruidenier heeft een van de katten jongen gekregen. 'k Heb 't toevallig van z'n dochtertje gehoord,’ vertelde Annie. ‘Toen ik laatst in den winkel kwam om rijst te halen, waren ze pas geboren. Dat dochtertje heet Coby en 't is een erg goedig kind. Zeg Riek, hebben we niet iets noodig dat ik er halen kan? Vast spreek ik Coby dan wel, want ze helpt haar vader dikwijls in den winkel.’

‘Je kunt er wel een paar pond suiker koopen.’

‘Mag ik mee, mag ik mee?’ vroegen Toos en Dieneke om de beurt.

‘Geen denken aan, jullie zien er uit als pol-

derjongens, 'k zou me schamen, je zoo vuil op straat te sturen,' antwoordde Riek. Ze gaf Annie een wenk, nu maar zoo gauw mogelijk weg te gaan, om huilpartijen te voorkomen.

Annie trof het, want Coby stond werkelijk in den winkel. Ze keek echter al even zuur als haar vader, die juist bezig was, z'n dochter een duchtig standje te geven.

'Nu gaan ze weg, dat verzeker ik je,' hoorde Annie hem zeggen. 'Je kunt over een poosje weer geen voet verzetten of je rolt over de katten. De klanten zullen er ook niet op gesteld zijn, dat begrijp je toch! En als ze eens 't ongeluk hebben, op een van de jongen te trappen, kijk jij de menschen met een boos gezicht den winkel uit.'

'Maar vader, als de diertjes wat grooter zijn, vangen ze toch muizen,' zei Coby, met tranen in de oogen. 't Zijn zulke schatjes!'

'Schatjes of geen schatjes, 't kan me niet schelen. Pieternel, de groote, zwarte kat wil ik, met de beide jongen, wel houden, maar voor Mieke en haar viertal moet een plaats gezocht worden. Wat moet ik met acht katten doen?'

Annie stond voor de toonbank en had haar ooren wijd open. Ze durfde zich echter niet in 't gesprek mengen, daar de vader van Coby er niet erg vriendelijk uitzag. Eindelijk kwam hij tot bedaren en vroeg Annie wat ze hebben moest.

'Twee pond suiker alstublieft,' zei ze bedeesd, 'en dan wou ik u vragen...'

'Nu, wat wou je me vragen, jongedame? Als ik je met iets van dienst kan zijn?'

Die vriendelijke toon gaf Annie moed. 'Mag

ik misschien een katje van u hebben?’ vroeg ze.

‘Met alle plezier, hoe eerder ik ze kwijt ben, hoe liever. Maar dan moet je de moeder en de drie andere lastposten er bij nemen, want de jongen zijn nog veel te klein, zich alleen te redden.’

‘Dat vind ik zoo jammer voor Coby, mijnheer. Ze houdt er zoo dol van.’

‘Of jij ze nu krijgt of een ander, ze *moeten* weg,’ riep de man, zich opnieuw boos makend.

‘t Krioelt bij ons van de muizen, we zouden de katten dus best kunnen gebruiken. Ik beloof je, er heel goed voor te zijn, Coby,’ zei Annie, zich tot het bedroefde meisje wendend. ‘Als je er eens naar wilt komen kijken? Doe 't maar gerust.’

‘Kom, kom, ze houdt er nog drie over,’ bromde de kruidenier.

‘Waar zijn ze?’ vroeg Annie.

‘Daar in de achterkamer. De heele familie ligt bij elkaar.’

Annie volgde Coby in de donkere kamer, achter den winkel. Mama Mieke was juist bezig, haar kindertjes te wasschen.

Ze stoorde zich volstrekt niet aan 't bezoek. Ieder kleintje kreeg een beurt tot eindelijk de verschoonpartij was afgeloopen. Nog eenmaal ging ze met haar tong over de vier ruggetjes, waarna moeder zich zelf wat opknapte. Annie ging op haar hurken bij 't mandje zitten en legde een van de katjes voorzichtig in haar schoot.

‘Wat zullen ze thuis opkijken, als ik met die heele familie kom aandragen,’ lachte ze. ‘Wist

ik nu maar hoe ik ze veilig kon overbrengen. 't Zijn gewoon dotjes en wat 'n lieve snuitjes hebben ze! Weet je wat, Coby, ik breng de suiker naar huis en dan vraag ik m'n zusjes mee terug te gaan. Die kunnen de jongen dragen en ik neem de moeder mee. Zoo maar gewoon in m'n armen. Ze kan dan net zooveel naar haar lievelingetjes kijken als ze wil.'

'Ja, dat heb je mooi bedacht, ga nu maar gauw,' raadde Coby haar.

Buiten adem kwam Annie thuis. Toos en Dieneke knaptten, onder toezicht van Geurt, den voortuin op. Gelukkig, nu hoefde Annie niet naar binnen te gaan, dat zou maar weer tijd kosten.

'Geurt, wil jij de suiker even in de huiskamer leggen, ik neem Toos en Dieneke nog even mee,' hijgde ze. Zonder verder een woord te zeggen, pakte ze de zusjes bij de hand en trok ze buiten 't hek.

'Wat doe je, waar ga je naar toe?' vroeg Toos verbaasd. 'We mogen niet op straat, omdat we ons zoo vuil gemaakt hebben. Kijk m'n handen eens.'

'Kom, veeg ze maar een beetje aan je jurk af, voor zoo'n enkel keertje mag dat wel,' zei Annie. Met een natten vinger maakte ze nog gauw even het puntje van Dieneke's neus schoon, maar de zwarte vegen op de wangen gingen er zoo dadelijk niet af.

Gewillig liepen Toos en Dieneke met haar mee, al begrepen die twee volstrekt niet, waar ze naar toe gingen. Alle vragen bleven onbeantwoord tot ze in den kruidenierswinkel stonden.

'Nou moet je toch eens zien wat we gekregen

hebben,' zei Annie tegen de zusjes. Parmantig stapte ze naar de achterkamer, waar Mieke en haar kindertjes in 't mandje lagen te slapen, maar Toos en Dieneke aarzelden even, zoo maar brutaal naar binnen te gaan.

'Kom maar gerust,' fluisterde Annie, de kinderen bij den arm mee trekkend.

Daar zagen ze de kattenfamilie liggen en meteen was alle verlegenheid verdwenen.

'Och, wat snoezig, wat doddig!' riepen ze allebei. Dieneke knielde dadelijk bij 't mandje neer en gaf de groote kat een zoen op 't kopje.

'We mogen ze meenemen, allemaal, eenig hè?' zei Annie. 'De vader van Co heeft ze mij gegeven. Coby zelf vond 't vreeselijk, ze te missen. Zij hilde er haast om.'

'Laten we er dan maar gauw mee weggaan, anders houdt zij de heele familie op 't laatste nippertje nog vast,' fluisterde Toos.

'Waar is Coby nu?'

Annie trok de schouders op en bukte zich om Mieke uit de mand te nemen. De kat liet 't gewillig toe, maar terwijl de kinderen haar liefkoozend over den rug streken, hield het zorgzame moedertje haar kleuters goed in 't oog.

'Nemen jullie nu voorzichtig 't mandje op, heel voorzichtig,' zei Annie. Bijna ontstond er nog een vechtpartij, want de beide zusjes waren er bijzonder op gesteld, de jongen naar huis te dragen.

'Vooruit, nu opschieten, jongelui. Als je 't mandje tusschen je in neemt en 't ieder bij een oor vasthoudt, heb je allebei je zin!' riep de kruidenier, 't Gezeur met die katten begint me vreeselijk te vervelen, dat begrijp je toch

zeker wel?’

‘Ja mijnheer, we gaan al,’ antwoordde Annie. ‘Wilt u Coby nog eens bedanken?’

Een onverstaanbaar gebrom was 't eenige antwoord.

‘Wat 'n kwaje man,’ zei Dieneke, toen ze buiten waren, ‘maar wij hebben lekkertjes vijf katten.’

Annie zorgde Mieke zóó te dragen, dat het dier steeds in 't mandje kon kijken. Gelukkig sliepen de jongen alle vier en schenen ze moeder niet te missen. Koud konden ze 't niet hebben, daar 't warme zonnetje ze heerlijk koesterde.

Zeker zou de tocht zonder ongelukken zijn afgeloopen, als een klein, keffend hondje de rust niet had verstoord. Het had nog niet gezien, wat Annie in haar armen droeg, of het sprong tegen haar op en probeerde Mieke in den staart te bijten.

Die brutaliteit moest gestraft worden. Zonder dat Annie er op bedacht was, sprong de kat uit haar armen en ging, geweldig blazend, op den vijand af. Deze toonde zich niet bang voor een vechtpartijtje. Integendeel, hij moedigde het eerder aan door zijn voortdurend geblaf.

‘Wat moeten we beginnen? Als ze op elkaar aanvliegen, bijt die nare hond Mieke misschien dood en dan hebben de kleintjes geen moeder meer!’ riep Toos wanhopig. Ze stampte met haar voet op den grond, om den vechtersbaas weg te jagen, gaf hem toen nog een tik, maar geen enkel middel van geweld mocht baten.

Goede raad was duur.

Toos zorgde, de jongen voor den hond verborgen te houden. Als hij 't kleine volkje zag, zou hij nog woedender worden.

Tot overmaat van ramp kwamen er een paar straatjongens bij, die de dieren tegen elkaar ophitsten. 't Werd een vreeselijk gevecht, maar de hond moest 't tegen Mieke afleggen. Was hij nu maar kalmpjes weggegaan, dan hadden de meisjes het mandje op den grond gezet en zou de kat er wel naar toe gegaan zijn. Doch zoolang die vervelende keffer er over scheen te denken, wraak te nemen en een nieuwen aanval te beginnen, moesten de jongen veilig bij Toos blijven.

Intusschen had het geval steeds meer toeschouwers getrokken. Men hoopte een nieuwen strijd tusschen kat en hond bij te wonen, maar Mieke scheen geen plan te hebben, zich verder met haar tegenstander te bemoeien. Doodkalm keerde ze zich om, sprong op een tuinhek en vandaar in een boom. Onder de groene bladeren maakte ze rustig toilet, wat Mieke, na die schermutseling, hoog noodig scheen te vinden.

‘Nu wordt 't nog erger,’ jammerde Annie, wanhopig naar den boom kijkend.

Met beteuterde gezichten stond het drietal te overleggen, wat ze zouden doen, toen een oude dame uit den tuin kwam en naar de meisjes toeging.

‘Beste kinderen, wat is er aan de hand?’ vroeg ze. ‘Kan ik jullie met iets helpen?’

‘Onze kat is in uw tuin gevlucht en boven in den boom geklommen!’ riep Toos. ‘Die doet maar net of ze geen kleintjes heeft.’

‘t Kwam van schrik, mevrouw. Een hond maakte onze Mieke bang,’ zei Annie, het misdrijf van 't dier nog zooveel mogelijk vergoe-

lijkend, 'k Wou dat ie maar weer beneden was.'

'Maar hoe komen jullie erbij, met die heele familie op de wandeling te gaan?' vroeg de dame verbaasd.

'We hebben ze van Jansen, den kruidenier gekregen,' vertelde Annie. 'Heel voorzichtig zouden we ze naar huis dragen, maar nu ontsnapte Mieke me.'

'En moet je nog ver met dat gezelschap kuieren?'

'We wonen aan 't eind van deze straat, mevrouw. U weet misschien wel dat groote, oude huis, net op den hoek?' legde Annie uit.

'Waar mijnheer de Graaf gewoond heeft, bedoel je?'

'Ja, mevrouw en een muizen als er zitten! Echt griezelig, en daarom zijn we zoo blij met al die katten. Als de jongen groot zijn, kunnen ze met hun vijven op de muizenjacht gaan.'

'Toe Annie, laten we nou probeeren, Mieke terug te krijgen!' riep Toos ongeduldig.

'Heeft u geen laddertje, mevrouw? Dan zou ik het tegen den boom zetten en de kat misschien kunnen pakken,' zei Annie.

'Als ik jullie was, liet ik 'm maar rustig zitten, kinderen. Die kat gaat vanzelf wel weer naar den kruidenier terug.'

'En de jongen dan?' vroeg Toos, mevrouw met groote, verbaasde oogen aankijkend. 'Die lieve diertjes kunnen hun moedertje niet missen.'

'Dan wordt 't moeilijk, 'k bracht die stumpertjes ook maar weer naar hun oude woning terug, als ik jullie was.'

Iets ergers had mevrouw van Es, zoo heette

de dame, niet kunnen voorstellen.

‘Als we dat doen, zijn wij ze kwijt!’ riep Toos, ‘en dan hebben ze ook een akelig leven bij dien brompot. Hij was blij, van de katten af te zijn.’

‘Dat is waar,’ bevestigde Annie. ‘En hoe zou 't thuis met de muizen moeten gaan? Nee, we willen Mieke beslist terug hebben.’

Nu was mevrouw van Es wel genoodzaakt alles te doen, om de meisjes te helpen.

‘Kom, we zullen de ladder uit 't schuurtje halen,’ zei ze. ‘Volg mij maar.’ Ze bracht het kleine gezelschap in een nauw, rommelig hokje, waar alles op elkaar gestapeld stond. Zoo duurde 't nog een poosje, eer ze de ladder naar buiten konden dragen. Mevrouw was zoo vriendelijk ook een handje te helpen, want 't vrachtje viel lang niet mee.

In optocht ging 't naar den boom, waarin Mieke gevluht was. De ladder werd tegen den dikken stam gezet en Annie klauterde naar boven. Maar toen ze bij den tak kwam en tusschen de bladeren keek, was er geen spoor van de kat te vinden. Ook hooger in den boom zag ze niets, 't Kon niet anders of Mieke moest, in den tijd dat de ladder werd gehaald, ontsnapt zijn.

‘Zie je wel, ik durf wedden dat het dier weer bij Jansen zit,’ zei mevrouw van Es. ‘Zoo'n verhuizing vond die kat natuurlijk niets plezierig.’

‘En wij waren juist zoo blij uit de Bergstraat weg te gaan en in een ander huis te komen,’ verklaarde Dieneke, met 't ernstigste gezicht van de wereld. ‘Als Mieke maar eenmaal bij ons

is, zal ze 't heusch wel prettig vinden.'

'Ik ga onze vluchteling tenminste halen,' besloot Annie. 'Blijven jullie maar zoolang bij de kindertjes.'

Mevrouw gaf haar een zak mee, om het dier gemakkelijker te kunnen vervoeren. Bovendien kon die deug niet de pootjes dan ook niet uitsteken, om Annie te krabben, zooals den eersten keer was gebeurd.

'Ziezoo, nu gaan wij met ons drietjes zoolang in huis, tot je zusje terugkomt, en we zullen de jongen maar rustig laten slapen,' zei mevrouw. 'Dat lieve goedje zou moeder anders te veel missen.'

'Ja, we moeten zachtjes praten,' fluisterde Toos, het mandje heel voorzichtig voor zich uit dragend. 'Kijk mevrouw, de kopjes van 't witje en 't zwartje liggen tegen elkaar en de twee grijsjes zijn ieder in een hoekje van 't mandje gekropen, net of ze gekibbeld hebben. Wanneer zouden de oogjes open gaan?'

'Na negen dagen, beste meid. En dan zijn ze nog blauw, maar later worden ze groen.'

'Zou Annie de oude kat heusch terug vinden?' vroeg Dieneke bezorgd.

'Maak je maar niet bang,' antwoordde de vriendelijke dame lachend. 'En is ze eenmaal bij jullie thuis, dan blijft ze daar ook wel, omdat ze haar kindertjes niet in den steek wil laten. Nu denkt Mieke ze bij den kruidenier terug te vinden.'

Al pratend waren ze 't huis ingegaan. Toos en Dieneke voelden zich in de kleine, gezellige kamer dadelijk op dreef en gingen naast elkaar op den grond zitten, om goed te kunnen zien,

hoe de jongen zich, zonder moeder, zouden gedragen.

‘Wat zal 't toch prettig zijn, die lieverdjes altijd bij ons te hebben!’ riep Dieneke. ‘Als ik me verveel, ga ik maar met de katjes spelen.’

‘Ja, maar ze groeien gauw en dan zijn ze zoo aardig niet meer,’ zei mevrouw van Es. ‘'t Is waarlijk geen grapje, vier van die robbedoesjes in huis te hebben. Ze trekken alles stuk.’

‘Maar als wij ze nu leeren, overal af te blijven?’ vroeg Dieneke. ‘Zij moeten toch ook gehoorzaam zijn, net zoo goed als wij?’

‘Natuurlijk, maar er hoort heel wat geduld toe, ze dat te leeren.’

‘Dan breng ik ze naar tante Saar, die is erg streng,’ zei Toos.

De kinderen zaten echt gezellig met mevrouw te babbelen; 't leek wel of ze haar al heel lang kenden.

De tijd vloog dan ook om en zoo kwam Annie veel gauwer terug dan ze verwacht hadden. Toen ze niemand in den tuin vond, gluurde ze door 't raam naar binnen en hield den zak in de hoogte.

‘k Heb 'm, 'k heb 'm!’ riep ze opgewonden. ‘Toos, doe de deur eens open.’

Toos stormde de gang in om haar binnen te laten. ‘Denk er om, Mieke nog even gevangen te houden,’ riep mevrouw haar na. ‘Ze zal wat wild geworden zijn, vrees ik.’

Warm van 't loopen kwam Annie in de kamer. ‘De kat is werkelijk naar den kruidenier teruggelopen, hij was woedend op me, omdat ik Mieke niet beter had vast gehouden. 't Is makkelijk praten, als je zelf achter de toonbank

staat. Hij wou het arme dier net met een stok den winkel uitjagen, toen ik binnenkwam.'

'Als je 't me nou nog langer lastig maakt, geef ik Mieke aan een ander,' riep hij kwaad. 'Met al dat spektakel in m'n winkel kan ik de klanten niet behoorlijk bedienen. Nou marsch er mee, goed verstaan?'

'Ik zei maar niks en stopte Mieke een, twee, drie in den zak! En nou is dat ondeugende dier zoo aan 't spartelen, alleen van boosheid, natuurlijk. Ze moest juist blij zijn, weer bij haar kinderen terug te komen.'

'Dat is ook wat moois, als ze jou in een zak stopten en meenamen, zou je ook tegenstribbelen,' riep Toos verontwaardigd. 'Was die akelige hond niet gekomen, dan zou Mieke rustig bij ons gebleven zijn. Die keffer was de schuld van alles, wat zegt u, mevrouw?'

'k Geloof 't ook, Toos, maar ik raad jullie toch stellig aan, mama met haar gezelschap een dag of vijf binnen te houden. De trek naar 't oude huis is bij katten bijzonder groot. 't Gebeurt zelfs wel, dat ze haar jongen in den bek meedragen.'

'Zullen we nu maar naar huis gaan?' vroeg Annie, 'Riek zal niet weten, waar we gebleven zijn.'

'k Vind 't hier echt gezellig,' zei Toos, haar gastvrouw dankbaar aankijkend. 'k Had nog best een poosje willen blijven.'

'Dat doet me plezier, m'n kind. 'k Hoop dat jullie nog eens bij me terug wilt komen,' lachte mevrouw. 'Ik woon hier alleen, dus vind ik zoo'n bezoekje heel prettig. Je begrijpt ook, dat ik verlangend ben te hooren, hoe 't verder met

de katten gaat.’

‘Stil maar, we zullen u alles vertellen,’ beloofde Dieneke, die ook graag wat vriendelijks wou zeggen. Ze was al zulke beste maatjes met mevrouw van Es, dat ze deze bij 't afscheid nemen een hartelijken zoen gaf. De dame beantwoordde die vriendschapsbetuiging op dezelfde wijze, waarna Annie en Toos haar stevig de hand drukten.

Met de grootste voorzichtigheid werd de tocht voortgezet, want al was voor Mieke de kans van ontsnappen verkeken, op de jongen moest toch bijzonder gelet worden.

Zonder verdere avonturen kwamen ze thuis, Riek was boven bij tante Saar en zag den optocht aankomen. Ze haastte zich naar beneden om de zusjes open te doen, maar haar gezicht betrok wel een beetje, toen haar vier jonge katten werden vertoond en Annie vertelde, dat zij de mama in den zak droeg.

‘Maar die zijn toch niet allemaal voor ons? Mijn bedoeling was er één aan te schaffen, alleen voor de muizen natuurlijk,’ zei Riek verschrikt.

‘Och, 't kon nou eenmaal niet anders,’ antwoordde Annie een beetje sneu onder de weinig hartelijke ontvangst. ‘Strakjes zullen wij je de heele geschiedenis wel vertellen en als je de kattenfamilie bij elkaar ziet, wil je er niet eentje van missen. We zullen ze eerst maar in de huiskamer brengen, vind je niet, dan kun je ze een voor een bekijken.’

‘Je zult 't zien, liever diertjes bestaan er in de heele wereld niet,’ riep Toos opgewonden. Ze zette het mandje op de canapé en hield er

trouw de wacht bij.

‘Zal ik den zak maar omkeeren?’ vroeg Annie. ‘Mieke kan nu toch niet wegloopen en ze zal wel vreeselijk naar haar jongen verlangen.’

Dieneke ging op een afstand staan. Ze vond 't toch wel eng, de groote kat te voorschijn te zien komen, maar er gebeurde niets bijzonders. Mieke was nog niet uit den zak gesprongen of ze kroop onder de canapé. Daar bleef ze, tegen den muur gedrukt, zitten, hoe de meisjes ook haar best deden, de moeder met lieve woordjes te lokken.

‘Dat vind ik niet aardig,’ zei Toos, ‘is dat nou een echte mama?’

‘Mag ik tante Saar de kleintjes even laten zien?’ vroeg Dieneke.

‘Nee, dat doen we allemaal samen. 'k Ben veel te benieuwd naar haar gezicht,’ zei Annie. ‘Ieder moet een katje dragen, Riek gaat voorop en jij komt achteraan, Dien.’

‘Ik neem het zwartje mee!’ riep Toos, het slapende diertje voorzichtig uit de mand nemend.

‘Ik wil het witje,’ besloot Dien.

De beide grijsjes bleven voor Riek en Annie over. ‘Die moeten nog een naam hebben, anders kunnen we ze niet aan tante voorstellen,’ zei Riek. ‘Hoe zullen ze heeten?’

Met algemeene stemmen werden ze ‘Grauwkje’ en ‘Miauwkje’ genoemd.

‘Kom, nu gaan we gauw naar boven,’ riep Annie, verlangend te weten, hoe 't bezoek bij tante zou afloopen. Riek verwachtte er echter niet veel goeds van. Als tante 't overdreven vond, vijf katten tegelijk in huis te nemen, kon

ze 't oudje, eerlijk gezegd, geen ongelijk geven.

Op weg naar tante's kamer ontmoetten ze Trijn, die de kattenfamilie met vreugde begroette.

‘Daar doe je wijs aan, je kunt niet genoeg van dat volkje in huis halen,’ zei ze, de diertjes bewonderend. ‘De muizen springen je hier voor de voeten of 't je beste kameraden zijn.’

‘Beneden, onder de canapé, zit de moeder, die is nog een beetje bang,’ vertelde Annie, recht in haar nopjes, dat Trijn zoo met 't kleine goedje was ingenomen. Zij toch zou er het meest mee te doen krijgen, als ze later den boel overhoop haalden.

‘En ga je nou met dat gezelschap naar juffrouw Saar?’ vroeg Trijn, den bezem weer ter hand nemend. ‘Geloof nou maar niet, dat die hier vier jonge katten kan verdragen.’

‘Wat we hebben, houden we,’ zei Annie beslist. ‘Riek is hier de baas en die zal die schatjes niet wegsturen.’

Boven verwachting viel 't bezoek bij tante verbazend mee. Ze hield dol van katten, al zou ze dat nooit ronduit gezegd hebben.

‘Hoor, ze piepen weer, we moeten ze maar heel streng opvoeden, verwennen is verkeerd,’ zei Annie wijs.

‘Ja, nu zeg je een waar woord,’ bromde tante. ‘Als jij dat ook maar begrijpen wou...’

Bang, een preek te krijgen, gaf Annie haar oudste zuster een wenk, weer naar beneden te gaan. Onder 't voorwendsel, Mieke niet langer alleen te kunnen laten, gingen de meisjes de kamer weer uit. Graag had tante de diertjes nog wat bij zich gehouden, maar ze wilde er niet om vragen. Vaak had ze zoo'n behoefte aan

wat afleiding en klaagde ze er over, zoo veel alleen gelaten te worden. Maar ze bedacht niet dat zij zelf de schuld daarvan was.

Onderwijl had Mieke het gewaagd uit haar schuilhoek te komen. Ze was druk bezig, alles nauwkeurig te onderzoeken, toen de meisjes binnenkwamen. Opeens liet ze een klagend 'miauw' hooren, waarvan ieder de bedoeling begreep. Nu ze eindelijk wat rustig was geworden, begon het arme dier het gemis van haar jongen te voelen. Met vragende oogen keek ze naar de meisjes op, die diep medelijden met 't moedertje kregen. Ze haastten zich dan ook, het mandje op den grond te zetten en de jongen er in te leggen. Mieke kroop er dadelijk bij, ze scheen zich nu weer geheel op haar gemak te voelen.

Den heelen dag mocht de kattenfamilie in de huiskamer blijven, maar 's avonds werd 't mandje door Geurt in de schuur gezet. De kinderen gingen met hem mee, om zich te overtuigen, dat de dieren een behoorlijk onderkomen hadden. Het plekje was geheel naar den zin en Mieke scheen ook volkomen tevreden te zijn. Ze strekte zich zoo gemakkelijk mogelijk in 't mandje uit en liet de kleine woelwaters drinken.

Toen Geurt de schuurdeur sloot, twijfelde niemand er aan of de katten waren veilig bewaard en met een gerust hart gingen de kinderen slapen. Maar toen Toos en Dieneke den volgenden morgen al vroeg bij 't mandje kwamen, om de lievelingen 't eerst een morgengroet te brengen, waren Witje en Zwartje verdwenen.

Alles wat in 't schuurtje stond, werd onderstboven gehaald, maar van de twee jongen zagen de kinderen geen spoor.

‘Wacht, we zullen Mieke op den grond zetten, zij weet haar kindertjes misschien wel te vinden,’ bedacht Toos.

Mama scheen echter geen plan te hebben zich druk over de zaak te maken, want dadelijk had ze haar plaats bij Miauwkje en Grauwkje weer ingenomen.

‘Ik ga Geurt halen en Riek en Trijn en tante Saar en Annie. Als die ons allemaal helpen zoeken, komen Witje en Zwartje wel weer terug,’ meende Dieneke.

Met een ruk trok ze de schuurdeur open en weg was ze. Op de plaats begon ze al te roepen, zoodat Geurt, die in de keuken de schoenen poetste haar 't eerst hoorde. Toen Dieneke hem vertelde, wat er aan de hand was, legde hij den borstel neer en ging met haar naar 't schuurtje.

‘De anderen zullen toch ook wel komen? - iedereen moet helpen zoeken,’ beval Dieneke.

‘Och, je hebt zeker vier katjes voor twee aangekeken,’ lachte de man. ‘k Heb den grendel immers op de schuurdeur gedaan.’

Dien was echter allesbehalve in de stemming grapjes te maken en drong er opnieuw op aan, ook de andere huisgenooten te waarschuwen.

‘Houd je maar bedaard, we zullen eerst zelf eens kijken,’ was 't kalme antwoord. ‘Hoe minder drukte we maken, hoe beter 't is.’

Bij 't schuurtje gekomen, ging Geurt 't eerst naar binnen en al heel gauw kwam hij tot de overtuiging dat Dieneke gelijk had. Waar hij ook keek, nergens waren Witje en Zwartje te vinden. Toch was de deur nog niet open geweest, vóór Toos en Dieneke in 't schuurtje gingen. En door 't tuimelraam, dat in 't schuur-

tje was aangebracht, konden de diertjes niet gekropen zijn. Daarvoor waren ze immers nog veel te klein.

‘t Is onbegrijpelijk,’ mompelde Geurt, voortdurend z'n hoofd schuddend.

‘Misschien is er wel een vreemde kat door 't raam gesprongen, die jaloersch op Mieke was en twee van die liefjes heeft meegesleept,’ veronderstelde Toos.

‘Nee, m'n kind, dat gebeurt nooit. We staan hier werkelijk voor een groot raadsel en ik weet er ook geen oplossing voor te vinden,’ zei Geurt nadenkend.

‘Als 't spook vannacht maar niet in 't schuurtje is geweest,’ bedacht Dieneke opeens. ‘Spoken zijn griezelige dingen en ze doen altijd wat ze niet mogen. Zie je, daarom verstoppen ze zich.’

Hoewel Geurt medelijden met de kinderen had, moest hij toch hartelijk om Dieneke lachen.

Hij deed al z'n best haar die bijgeloovigheid uit 't hoofd te praten, maar 't gelukte hem evenmin als Riek, die later hetzelfde verhaal kreeg.

Toch vond ze die geheimzinnige verdwijning even wonderlijk als Geurt en de zusjes. Zij was er haast zeker van, dat er iemand in 't schuurtje geweest moest zijn, die de diertjes had weggekaapt. Maar wie kon zoiets leelijks nu gedaan hebben?

Een timmerman werd opgedragen een slot op de schuurdeur te maken, maar een dief zou toch altijd kans zien, door 't raam naar binnen te komen. Nog even werd er over gedacht, het gat te laten dicht metselen, maar geen licht in

't schuurtje te hebben, was ook een bezwaar.

‘Wie de beide katjes heeft weggehaald, zal er zeker ook niet meer begeerd hebben. Anders was 't een kleine moeite geweest, ze alle vier mee te nemen,’ zei Riek.

Daarmee waren ze 't allemaal eens en zoo werd besloten, het mandje ook den volgenden nacht in 't schuurtje te zetten. Een paar keer gingen de kinderen nog eens kijken of Geurt de deur wel goed had gesloten en toen ze daar zeker van waren, maakten ze zich over Grauwkje en Miauwkje niet ongerust.

Den volgenden morgen echter, was Grauwkje op dezelfde geheimzinnige manier verdwenen als Witje en Zwartje. Waar kon nummer drie nu weer gebleven zijn? Niemand die er iets van begreep.

V.**Hoe Riek tot een vreeselijke ontdekking kwam.**

Het werd een sombere, regenachtige dag, die er niet toe meewerkte, de kinderen in een opgewekte stemming te brengen. De treurige geschiedenis van de katjes hield hen voortdurend bezig. Hoe ze ook trachtten het geheim op te lossen, er kwam geen licht in de zaak.

‘Er gebeuren toch wel wonderlijke dingen in dit huis,’ zei Annie, toen ze van verveling in de vensterbank ging zitten en naar de jagende wolken keek. ‘In de Bergstraat misten we nooit iets en daar hoorden we evenmin van spoken. De mensen beweren dan toch maar, er hier een gezien te hebben.’

‘Och, ik geloof niets van al die praatjes,’ zei Riek. ‘Ik heb er al over gedacht, de zoldertrap nog eens op te gaan en te kijken, wat er boven toch allemaal staat. Er moet eens een reusachtige opruiming gehouden worden en een flinke schoonmaak bovendien. Tante zegt wel, dat we op den zolder niets te maken hebben, maar zóó vuil kan 't er toch niet blijven. Als de notaris mij niet geschreven had, vandaag even bij hem te komen, zou 't nu wel geschikt weer geweest

zijn, zoo'n karweitje te beginnen. Misschien kan ik nog wat doen als ik terug kom. Zooveel zal mijnheer van der Zee niet te vertellen hebben.'

'En die vervelende steile trap dan, denk je daar wel aan?' vroeg Annie bezorgd. 'Heusch, Riek, 'k zou maar rustig hier blijven, ook om dat spook.'

'Och, je groote zus is nogal ondernemend,' was 't lachende antwoord, 'en als er dan misschien nog een avontuurtje aan verbonden is...'

't Lijkt me wel leuk, tusschen zoo'n rommel te scharrelen en allerlei ontdekkingen te doen, maar ik durf toch niet best,' bekende Annie. 'Verbeeld je, dat 't spook eens van achter een kist te voorschijn kwam!'

'Bespottelijk, zoo benauwd en zoo bijgeloovig te zijn, Ans. Dat kleine kinderen nou zoo praten, maar jij...'

Plotseling werd 't gesprek afgebroken door de komst van Toos en Dieneke, die doornat in de kamerdeur bleven staan.

'Mieke is in die vreeselijke bui geweest, zeker om naar haar kindertjes te zoeken,' vertelde Toos. 'We hebben die stakkerd nou maar uit den tuin gehaald en in de keuken bij de kachel gelegd om te drogen. Miauwke is er ook bij en daar mogen ze nu zeker vannacht wel blijven, hè? Anders houden we geeneen kleintje over. Geurt snapt maar niet, waar die drie schatteboutjes kunnen zitten. Hij zei tegen Trijn, dat er misschien wel ratten in 't schuurtje waren.'

'k Heb hier nog nooit een rat gezien en als jullie nu al die verhalen gelooft, hebben we geen oogenblik rust meer,' zei Riek, een beetje

boos. ‘Geurt werkte meer dan twintig jaar bij oom Peter en nooit heeft hij iets van een rat gemerkt, anders zou hij 't mij al lang verteld hebben. Maar nu een ander praatje. Als ik jullie was, liet ik de katten op 't oogenblik niet in de keuken, maar 'k nam ze mee naar de kamer van tante Saar. Jullie kunt daar dan meteen wat blijven spelen, zoolang ik bij mijnheer Van der Zee ben.’

‘En Annie dan?’ vroeg Toos.

‘Die brengt mij weg en dan gaat ze nog even naar mevrouw van Es om haar te vertellen, hoe 't hier met de kattenfamilie gesteld is.’

Graag waren Toos en Dieneke ook mee gegaan, maar 't weer was te slecht. Ze besloten dus, Rieks raad te volgen en een verdieping hooger wat afleiding te zoeken. Soms kon tante wel aardig zijn en nu de katten mee mochten, waren de kinderen niet bang, zich te vervelen. -

De notaris woonde nogal een eindje uit de buurt en Annie vond het bepaald noodig, het tramtochtje zoo ver mogelijk mee te maken. Ze waren nieuwsgierig waarom mijnheer Van der Zee Riek spreken wou en verdiepten zich in allerlei vragen. Misschien was de brief van oom Peter gevonden of had de notaris enkele aanwijzingen daaromtrent gekregen.

‘k Wou wel mee naar binnen,’ zei Annie, toen ze dicht bij 't huis gekomen waren.

‘k Vind 't allesbehalve leuk nog als zoo'n klein kind beschouwd te worden.’

‘Me dunkt anders, dat jij je neus overal nogal in steekt. Er is geen geheimpje of ik vertel 't jou 't eerst!’ riep Riek. ‘Met tante bepraat ik heel weinig, dat weet je wel. Vraag ik haar

raad, dan geeft ze altijd een ontwijkend antwoord. Daarom neem ik m'n toevlucht maar tot jou, al vind ik je, eerlijk gezegd, veel te jong, om al die zorgen aan te hooren.'

'Hè nee, vertel me maar alles, je bent een schat,' zei Annie, den arm van Riek stevig tegen zich aandrukkend. 'Jij piekert soms over dingen, die 't piekeren niet waard zijn. Maar zeg, zal ik hier op je wachten tot je terugkomt? Ik kan 't bezoekje aan mevrouw van Es nog best uitstellen.'

'Geen denken aan, Ans. Er bleef geen draad meer aan je droog als je hier heen en weer moest schilderen.'

Op de stoep namen de zusters afscheid. Annie keek telkens nog eens om en wuifde met haar paraplu tot Riek werd binnen gelaten.

'Dag juffrouw van Baveren, 't doet me genoegen, u ondanks 't slechte weer, te zien,' zei de oude heer, Riek al in de gang tegemoet komend. 'Wilt u maar zoo vriendelijk zijn, met me mee te gaan?'

Hij liet haar in zijn werkkamer en gaf haar een stoel. Toen hij zijn plaats, tegenover haar, had ingenomen, vervolgde hij, haar lachend aankijkend: 'Ik hoor bijzonder veel goeds van u.'

'Van mij?' vroeg het jonge meisje verbaasd.

'Ja, van u, en dat bezorgt mij zooveel minder drukte. Het is voor mij zoo moeilijk, geregeld toezicht te houden, dat begrijpt u wel. Toch zijn sommige menschen van oordeel, dat ik de touwtjes wat strakker moet aantrekken. Zoudt u 't prettig vinden, meer nagegaan te worden?'

'Als u over mijn manier van huishouden

tevreden bent, waarom zoudt u dan nog meer werk op uw schouders nemen? Ik zal geen misbruik van uw goedheid maken, 't bezwaart me al genoeg, u zooveel last te bezorgen. Eigenlijk begrijp ik ook niet, waar de menschen zich mee bemoeien, niemand kent ons hier.'

'Dat zou u tegenvallen,' lachte de notaris. 'Maar heeft u ook rekeningen van de verhuizing, die immers door mij betaald zouden worden?'

Riek haalde er een paar uit haar zak. Na er een opengevouwen te hebben, reikte ze den notaris het papier over. Deze bekeek het briefje met de grootste aandacht.

'Ik vermoedde wel dat de zaak niet zuiver was, u zette zoo'n ondeugend gezicht,' zei hij lachend. 'U houdt er waarlijk mooie rekeningen op na. Wanneer alles betaald is, zooals hier staat, hoef ik niet met de beurs voor den dag te komen. Maar dat is de bedoeling niet.'

'En tante blijft volhouden, dat alles nog veel zuiniger moet gaan. Het is waar, met minder hulp kan 't werk ook gebeuren,' zei Riek eerlijk. 'Trijn neemt me veel uit de handen, maar ik nam haar op uw aandringen, nietwaar? Zooals ik u zei, had ik graag iemand voor den tuin en met uw goedvinden heb ik dat gedaan. De oude knecht van oom Peter heeft zich bij mij aangemeld. Omdat hij op leeftijd was, zag ik er tegen op, hem 't werk te laten doen, maar de man drong zoo aan, dat ik hem zijn plaatsje heb teruggegeven.'

'Wat, is die zeurkous praatjes bij u komen verkoopen, 't is wat moois,' riep de notaris.

'Ja, ja, die slimmerd zal u wel 't noodige loon laten betalen, al is z'n arbeid niet veel waard.'

Daar zie ik hem wel voor aan.'

'O mijnheer, hoe kunt u zoiets zeggen!' riep Riek verontwaardigd. 'Ik betaal hem bijna niets en hij is zoo hulpvaardig en ijverig.'

't Kan zijn, maar ik sta hem niet zoo erg,' antwoordde mijnheer Van der Zee ernstig. 'Zoo geloof ik ook, dat hij beter achter de geheimen van den ouden Peter was dan ik. Na den dood van mijn vriend heb ik eens met Geurt gepraat. Hij was heel voorzichtig en vertelde niet meer dan hij los wilde laten. Uit zijn manier van doen bleek echter, hoe weinig hij op mijn gezelschap gesteld was. Dat vond ik verdacht.'

'Zoudt u denken dat hij wel eens in ooms papieren gesnuffeld heeft?' vroeg Riek.

'Ja, dat denk ik zeker, 't Zou me ook niet verbazen, als hij iets van den verloren brief wist.'

'Hoe is 't mogelijk, mijnheer!' riep Riek ontsteld. 'Ik vertrouw hem volkomen. 'k Had dadelijk het gevoel, alles met hem te kunnen bepraten, ik bedoel natuurlijk wat oom betreft. Zoo heeft hij me eens verteld, dat oom in Rotterdam als een gierigaard bekend stond. Daar schijnt wel iets van waar te zijn, want tante Saar vergeleek oom met een ekster.'

'Met een ekster, hoe kwam ze daarbij?'

'Omdat hij allerlei dingen zonder eenige reden verstopte.'

'Ha, ha, die vergelijking vind ik kostelijk!' riep de notaris, in lachen uitbarstend. 'Uw tante had 't bepaald niet erg op den ouden Peter begrepen.'

'Jawel, ze beweerde altijd er graag heen te gaan. Maar na zijn dood praat ze veel min-

der gunstig over hem en sinds we in ooms huis wonen, is tante al heel slecht over hem te spreken. Ze uit zich niet, maar aan haar lastig humeur merk ik, hoe jaloersch ze op ons is.'

't Is wonderlijk,' zei de oude heer, z'n schouders optrekkend. 'Ze heeft 't toch in alle opzichten goed. U moet u aan die jaloezie dan ook nooit storen. Maar om nog eens op den tuinman terug te komen...'

Riek opende haar taschje en liet het papiertje zien, dat Geurt haar eens gegeven had.

De notaris bekeek het schrift aandachtig en vroeg: 'Vertelde de man u ook, wanneer hij dat kreeg?'

'Den dag vóór oom Peters dood. Geurt zei, dat oom toen niet meer praten kon en deze woorden met groote moeite op papier had gezet. U zult het schrift toch wel herkennen? 'k Heb het ook aan tante laten zien, die zei, dat 't ooms hand was.'

'Ja, uw tante heeft gelijk.'

'Gelukkig, dan word ik toch niet in mijn goed vertrouwen teleurgesteld,' riep Riek blij.

'U moet echter wel begrijpen, dat dit vodje papier, zonder handteekening, geen waarde heeft,' zei de notaris ernstig. 'Natuurlijk had de naam van uw oom er onder moeten staan.'

'O, dat is bijzaak,' was 't luchtige antwoord.

'Toch vind ik het vreemd, dat Geurt mij dit briefje nooit heeft vertoond. In die dagen had hij daar gelegenheid genoeg voor.'

'Och, hij wou zeker eerst afwachten, wie er in dit huis zou komen,' veronderstelde Riek.

'Best, maar dan had hij toch geen reden, mij te ontlopen en dat deed hij.'

‘Dat is heel goed te verklaren, mijnheer,’ zei Riek, met een ondeugend lachje. ‘Een notaris is een bijzonder iemand in de oogen van zulke eenvoudige menschen. Als ik u eerlijk de waarheid mag zeggen, ziet u er wat streng uit. Bij de eerste kennismaking was ik ook lang niet op m'n gemak.’

‘t Is mogelijk, 't waren toen ook wat moeilijke dagen voor mij. Niet alleen vind ik het vervelend, den brief, waarin Peter u erfgenaam van alles maakte, niet te kunnen vinden, maar ook hinderde het mij, Geurt niets te kunnen geven. Uw oom heeft hem nog geen dubbeltje nagelaten, al werkte die baas ook ruim twintig jaar bij hem.’

‘Daarom heeft oom gewild, dat wij verder voor Geurt zouden zorgen, dat is ook billijk, mijnheer. Op die manier is hij niet minder goed af.’

De notaris lachte even. ‘Als u er zoo over denkt, moet de man ook 't loon hebben, dat hij verdient, 'k zal daar iedere maand voor zorgen,’ beloofde hij.

‘Graag,’ zei Riek opstaande. ‘Ik schaam me haast, zooveel tijd van u gevraagd te hebben.’

‘Maak u niet bezorgd,’ was 't vriendelijke antwoord, ‘ik moet u zelfs vragen, nog even langer te blijven.’ De notaris ging naar zijn schrijftafel en haalde er een envelop uit, die hij het jonge meisje overhandigde. ‘Laat ik u dit meteen geven, 't is een extratje voor u viertjes,’ zei hij. ‘U zoekt voor u en de zusters maar eens wat aardigs uit. Nu u zoo zuinig bent, kan er best eens zoo'n kleinigheid op overschieten.’

‘Moest ik daarvoor bij u komen?’ vroeg Riek

een beetje verlegen.

‘Ja, als mijn tijd niet zoo bezet was geweest, zou ik het geld gebracht hebben,’ antwoordde de goede man. ‘U begrijpt wel, dat ik zulke verrassende boodschappen niet zoo onaardig vind.’

Met een hoogrood kleurtje stopte Riek het couvert in haar taschje. Ze wilde, in tegenwoordigheid van den notaris, niet kijken wat er in was, maar op straat gekomen, kon ze haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Hoewel het regende dat 't goot, moest ze toch eens even kijken. De inhoud overtrof ver haar verwachtig en met een gevoel van groote dankbaarheid werd de schat weer veilig weggeborgen.

Met vluggen stap vervolgde Riek haar weg, in de hoop, spoedig de halte te vinden, waar ze op de tram zou kunnen stappen. Op den hoek van de straat echter had ze zoo met den storm te kampen, dat ze er bijna niet tegen op kon.

Plotseling blies de wind onder de paraplu, met 't droevige gevolg, dat deze omsloeg. Arme Riek, door dat oponthoud was de tram haar ontsnapt, 't Beste was, nu maar zoo gauw mogelijk door de stappen.

Eindelijk liep ze, moe van den strijd tegen den wind, de straat in, waar ze woonde. Daar stond het kolossale, ouderwetsche gebouw, dat er op dezen donkeren dag weer zoo weinig aantrekkelijk uitzag. Op de eerste verdieping kletterden de neergelaten jaloezieën tegen de ruiten en op tante's kamer waren de vitrage gordijnen half dicht getrokken.

Riek hoopte voor 't raam een blij gezicht te

zien, maar de kinderen schenen nog niet op den uitkijk te staan. Misschien ook waren ze zoo in een spelletje verdiept, dat ze de oudste zuster niet eens misten.

Nu ze aan den overkant van de straat stond en zich aan die leelijke, grauwe kleur ergerde, gingen haar blikken onwillekeurig naar de hoogste verdieping en de zolderramen daarboven. ‘Volgens de verhalen van Geurts kleindochter heeft het angstwekkende spook zich daar ergens vertoond,’ dacht Riek. ‘k Zou wel eens willen weten, waar de menschen het meenen gezien te hebben.’

Haar oogen gingen alle ramen nog eens langs, en daar zag ze plotseling, tot haar niet geringe verbazing, iets wits verschijnen. 't Was een zwevende gedaante, die zich, nadat ze even voor 't raam was gekomen, dadelijk weer terug trok. Ondanks het vreeselijke weer, bleef Riek nog even kijken. Wat ze daar nu en dan voor 't raam zag, deed haar meer aan een dansende pop met uitgebreide armen en fladderende kleeren, dan aan een spook denken.

‘t Is dan toch waar dat de menschen iets bijzonders gezien hebben,’ dacht het jonge meisje. ‘Aan spoken geloof ik niet, maar dat 't op den zolder niet pluis is, daar ben ik nu van overtuigd. 't Beste zal zijn, zoo gauw mogelijk een onderzoek in te stellen.’

Riek voelde haar knieën knikken, toen ze de straat overstak en aan de bel trok. Ze was geschrokken, vreeselijk geschrokken, dat kon ze niet ontkennen. Vreemd, niet aan spoken te gelooven en er toch bang voor te zijn!

Toen Trijn haar open deed en dadelijk een

praatje over 't weer begon, vond Riek het heel rustig zelf niets te zeggen te hebben.

‘Juffrouw, juffrouw, wat ziet u er verwaaid uit!’ riep ze, de handen in elkaar slaande, ‘t Is toch bar, 't water loopt uit uw kleeren en uw hoed lijkt wel een ouwe schuit.’

Om van verdere op en aanmerkingen verschoond te blijven, reikte Riek haar den natten regenmantel over en haastte zich naar haar slaapkamer. Ze vond 't heerlijk, daar nog even alleen te zijn, maar nog geen vijf minuten was ze boven, of de zusjes legden alweer beslag op haar.

‘Riek, Riek, kom je gauw? We hebben je van alles te vertellen!’ riep Annie onder aan de trap.

‘k Ben maar heel even bij mevrouw van Es geweest en dat is maar goed ook, want er is hier zooveel gebeurd.’

‘Ik kom dadelijk, heb maar even geduld,’ was 't antwoord.

Terwijl Riek zich verkleedde, vroeg ze zich angstig af, wat de kinderen uitgevoerd konden hebben. Ze waren, gedurende haar afwezigheid, toch bij tante Saar geweest? Als ze 't nu maar niet te bont hadden gemaakt, tante kon soms zoo weinig drukte verdragen.

Ze trok een eenvoudig japonnetje aan en stak de enveloppe, die de notaris haar in de hand had gestopt, in haar zak. De zusjes moesten toch weten, welk fortuintje haar weer te beurt was gevallen. Maar eerst wou ze Annie laten spreken.

Toen Riek in de kamer kwam, vond ze de meisjes in druk gesprek met elkaar. Er scheen

wel iets bijzonders aan de hand te zijn, daar ze alle drie even ernstig keken.

‘Ziezo, daar ben ik, vertel me nu maar eens gauw, wat je op je hart hebt,’ zei ze. ‘t Zal toch, hoop ik, zoo heel erg niet zijn?’

Annie wilde al met 't verhaal beginnen, maar Toos legde haar de hand op den mond.

‘Ik zal 't doen, omdat ik 't gezien heb!’ riep ze beslist. Ook Dienneke werd 't zwijgen opgelegd.

‘Je raadt nooit, wien ik hier langs den muur van 't huis heb zien sluipen,’ begon Toos. ‘Nu, wie denk je?’

Riek wist niemand te noemen. ‘Och vertel 't me maar,’ zei ze eindelijk.

Ze deed zich erg onverschillig voor, maar nu zij zelf zoiets vreemds had gezien, was haar hart toch allesbehalve gerust.

‘t Was een jongen, een echt ondeugende jongen, die vast leelijke streken wou uithalen,’ verklaarde Toos. ‘Het was... het was... Tommy Dekkers.’

‘Wat zeg je, Tommy Dekkers? - dat geloof ik niet,’ zei Riek. ‘Dacht je, dat hij voor de aardigheid maar eens een reisje naar Rotterdam kwam maken?’

‘En toch is 't waar,’ hield Toos vol. ‘Ik zat voor 't keukenraam naar den regen te kijken, toen ik iemand hoorde aankomen, 'k Vond 't wel een beetje griezelig en daarom verstopte ik mij achter 't aanrecht. De voetstappen kwamen naderbij en, verbeeld je, daar keken plotseling een paar groote oogen door 't keukenraam naar binnen, 't Was een jongen met een groenig, oud jasje aan en z'n pet diep in de

oogen gedrukt. Even bleef hij door 't raam gluren en ik herkende hem dadelijk. 'k Ben een boon als 't Tommy niet was.'

'Onzin, ik zeg, dat 't onmogelijk kan,' zei Riek. 'Jullie haalt je de onwaarschijnlijkste dingen in 't hoofd. Als je zoo voort gaat is 't huis strakjes nog betooverd.'

'O, je kunt van alles beleven!' riep Annie, die vond, nu lang genoeg gezwegen te hebben. 't Is geen pretje, altijd weer wat geheimzinnigs te ontdekken.'

'Kom, kom, veronderstel dat Tommy hier werkelijk gezien was, dan kon je 't huis daarvan toch niet de schuld geven,' lachte Riek. 'Maar Toos zal van verveling in slaap gevallen zijn en 't heele verhaal gedroomd hebben. Ik geloof er tenminste geen zier van.'

Toos voelde zich beleedigd en draaide haar oudste zuster den rug toe. Even later echter keerde ze zich weer tot Riek en vroeg snibbig: 'Zou je 't ook zoo gek vinden, als hij onze katten had weggehaald?'

'Zeker, wat moet die jongen met die kleine beestjes doen?'

'Verkoopen,' zei Toos, 'wie weet hoe rijk hij er van wordt. Misschien pakt hij Mieke ook nog eens mee. Die hebben we niet terug gezien sinds jij bent uitgegaan. Mieke was nog geen vijf minuten op tante's kamer, of ze zat alweer voor de deur te miauwen om weg te komen. 'k Vind 't een echt onverschillige moeder.' 'Mieke komt stellig weer terug,' zei Riek. 'Jullie maakt je zoo gauw ongerust.'

'En jij denkt dat ik jok,' pruilde Toos. 'Ik weet toch nog best hoe die nare Tommy Dek-

kers er uitziet.’

Haar oogen stonden vol tranen en meteen maakte ze rechtsomkeert, om de kamer uit te gaan.

Maar Riek hield haar bij de jurk vast en trok haar naar zich toe. ‘Kom eens hier, 'k heb jullie nog niets van m'n bezoek bij den notaris verteld en 't is toch wel de moeite waard, daarvan iets te hooren,’ fluisterde ze Toos in 't oor.

Annie, die Rieks woorden natuurlijk weer had opgevangen, brandde van nieuwsgierigheid. ‘Was hij aardig?’ vroeg ze, gezellig bij de tafel schuivend.

‘Erg aardig, luister maar. In de eerste plaats wil hij Geurt meer geld geven, omdat ik z'n werk nogal geroemd heb.’

‘Hoera, dat is lief van hem!’ riep Annie haar zuster van blijdschap omhelzend.

‘Dan heb ik hier nog iets, dat jullie nog meer verheugen zal,’ vervolgde het jonge meisje. ‘De notaris heeft mij een extratje voor ons viertjes gegeven. We mogen er voor koopen wat we willen.’

Nieuwsgierig, wat er uit 't couvert te voorschijn zou komen, stonden de meisjes alle drie om Riek heen. Ze haalde er een briefje van tien gulden uit en nog een en nog een.

‘Reusachtig, is dat allemaal voor ons?’ vroeg Annie ongeloovig. ‘Dan weet ik al wat ik koopen zal. Maar jij moet er 't meeste van hebben, Riek, want jij bent de oudste.’

‘Ja, ja, Riek mag eerst bedenken wat ze koopen wil en wat er dan nog overschiet, is voor ons!’ riep Toos. ‘Als ik een ketting heb, ben ik zoo blij, zoo blij!’

‘Ik neem een paar mooie, fijne zakdoekjes,’ besloot Annie. ‘Ik Had m'n weekgeld er al voor weggelegd en nou komt warempel dit buitenkansje. Wat zijn we toch een geluksvogels.’

De anderen waren 't daar volkomen mee eens, maar Riek gaf toch den raad, deze nieuwe verrassing niet aan tante Saar te vertellen. Hoe minder ze over 't geld van oom Peter hoorde, hoe beter het immers was.

‘Krijgt tante Saar dan niks, heelemaal niks?’ vroeg Dieneke medelijdend. ‘Dan ga ik haar een grooten zak pepermuntjes koopen.’

‘Je bent een lieve schat, maar Dien, als de zak leeg is, begint ze toch weer te mopperen,’ voorspelde Annie.

Toen de eerste vreugde voorbij was en Toos 't gesprek weer op Tommy Dekkers bracht, besloot Riek, haar plan door te zetten en dienzelfden dag nog naar den zolder te gaan. Ze maakte zich wijs, dat haar oogen haar bedrogen moesten hebben, toen ze in die gietbui naar boven had gekeken en iets wits meende te ontdekken, 't Kon immers niet anders dan verbeelding geweest zijn. Bah, zou ze zich nu net zoo flauw gaan aanstellen als de zusjes! Nee, daar vond ze zich zelf toch te verstandig voor. Werd er eens wat opruiming door haar gehouden, dan was de schrik van de anderen ook weg. Zoo'n toestand als nu kon niet blijven bestaan.

‘Zeg Annie, zullen we samen de stoute schoenen eens aantrekken en ons op die steile zoldertrap wagen?’ vroeg Riek, zoo maar met de deur in huis vallend. ‘Je kunt nooit weten, wat bijzondere dingen we daarboven vinden.’

't Viel haar verbazend mee, niet dadelijk een weigerend antwoord te krijgen. De vrees voor 't spook scheen dus alvast geen reden te zijn, het voorstel af te slaan. Zelfs konden de angstige uitroepen van Toos en Dienneke haar niet doen besluiten, zoo maar opeens 'neen' te zeggen.

'Als ik wist, geen armen of beenen te breken, zou ik wel willen,' kwam er eindelijk aarzelend uit.

'Dat gebeurt niet, Ans, daar sta ik voor in!' riep Riek, blij het al zoo ver gebracht te hebben. 'Kom, we nemen een paar stofdoeken, twee stoffers en een blik mee.'

'Ja, ja, hoe vuiler 't er is, hoe leuker. Wacht, ik zal 't boeltje wel gauw even bij elkaar zoeken.'

Annie rende weg en liep, in haar vaart, Trijn haast onderstboven.

'Hei, hei, niet zoo'n drukte, kan ik je met iets helpen?' vroeg de vrouw goedig.

'Graag, ik moet stoffers, blikken, dweilen, schrobbers, boenders, sponsen, zeemen en nog veel meer hebben. We gaan aan de schoonmaak, weet je?'

'Aan de schoonmaak?' vroeg Trijn beleedigd.

'Nou nog mooier, is 't hier dan niet schoon genoeg?'

'Ja, Trijn, hier is 't alles zoo schoon als 'n klont, maar op zolder...'

'Op zolder? Onnoozele gans, daar zul je je toch, hoop ik, niet wagen?'

'Natuurlijk, geef me nou maar wat we nodig hebben.'

'Geen denken aan, eerst moet ik met juffrouw

Riek praten,' was 't besliste antwoord.

Annie trok een zuur gezicht en ging haar zuster halen. Deze liet zich echter niet bepraten, hoezeer haar den tocht naar den zolder ook werd afgeraden.

Toen Riek, gevolgd door Annie, de steile trap opklauterde, voelde ze haar hart toch bang kloppen.

‘Hoor die wind eens bulderen,’ zei ze, angstig naar Annie omkijkend.

‘Hu ja, 't lijkt wel of je allerlei stemmen door elkaar hoort, vind je ook niet, Riek?’

Het jonge meisje knikte en draaide zijwendend de kruk van de zolderdeur om... Even aarzelde ze nog, verder te gaan.

‘Vooruit, maak voort, die treden kraken zoo griezelig,’ fluisterde Annie, onder den indruk van den geheimzinnigen tocht.

Riek raapte al haar moed bijeen en stapte kordaat den zolder op. Onwillekeurig zocht ze naar de plek, waar ze de witte gedaante gezien had. Kijk was dáár, vlak voor haar, niet het bewuste raam? Vreemd, er was niets bijzonders aan te bespeuren en er hingen ook geen kleedingstukken of gordijnen in de buurt, die van buiten af gezien konden worden.

Ze dwong zich zelf er heen te gaan om vooral dat gedeelte van den zolder nauwkeurig te onderzoeken. Hier was de schoorsteen en daarom juist dacht ze zeker te zijn, zich niet met 't raam te vergissen.

Intusschen had Annie 't nog niet gewaagd, naderbij te komen. Ze scheen het veiliger te vinden, haar dappere zuster niet zoo dadelijk te volgen en raagde, voor tijdverdrijf, een paar

kolossale spinnewebben weg.

‘Als 't spook nu eens plotseling te voorschijn kwam, wat deed je dan?’ vroeg ze opeens.

‘Och, begin je nou alweer?’ pruttelde Riek. ‘Laat dat spook toch asjeblieft rusten. Allo, kom nou eindelijk eens wat verder hier heen. Als je steeds op dezelfde plaats blijft staan, zal er van de schoonmakerij niet veel terecht komen.’

St, daar kwam Annie op haar teenen aan. Ze was zelfs zoo moedig, hier en daar eens tusschen de koffers en kisten te snuffelen. Maar ze zorgde wel, zoo dicht mogelijk bij Riek te blijven.

‘Als 't eens een mooie, zonnige dag is, zullen we alle oude kleeren, die hier hangen, uitzoeken en naar buiten brengen,’ zei Riek. ‘Wat we niet meer de moeite waard vinden te bewaren, geven we aan Geurt.’

‘Zeg,’ fluisterde Annie, op een koffer wijzend, ‘wat zou daar in zitten? 'k Ben erg benieuwd, maar stil, ik hoor wat.’

‘Och, doe nou niet zoo vervelend,’ snibde Riek. ‘Dacht je mij soms bang te maken?’

‘Nee, 't komt van beneden, ik geloof dat Geurt roept.’

Annie deed de zolderdeur open en luisterde.

‘Juffie, juffie,’ klonk 't nu duidelijk, ‘k heb u wat te vertellen.’

‘Er is toch niets akeligs gebeurd?’ vroeg Riek, nu ook naar de zoldertrap gaande.

‘Niets akeligs? - hm, 't is maar zooals je 't opvat, juffie. Kom eerst maar beneden, dan kan de oude Geurt rustiger met je praten. Juffie zal 't niet willen gelooven, maar ik weet, waar de jonge katjes zijn.’

De meisjes deden onmiddellijk de zolderdeur achter zich dicht en kwamen voorzichtig de trap af.

‘Waar zijn de kinderen?’ vroeg Riek.

‘In de keuken. Juffie Saar is er toevallig ook en Mieke en Miauwke... Mieke was zoo nat en modderig, maar die heeft zich al lang weer schoon gelikt.’

‘En waar heb je Witje en Zwartje en Grauwte dan?’ vroeg Annie ongeduldig.

‘Vraag excuus, 'k heb niet gezegd, dat ze hier zijn. Nee, nee, Geurt weet alleen, waar je ze vinden kunt. Nog effetjes geduld, jonge dames, 'k zal 't je beneden wel vertellen.’

De zusters keken elkaar verbaasd aan, ze begrepen niets van die geheimzinnigheid.

Alle nieuwtjes die Geurt wist, flapte hij er gewoonlijk dadelijk uit.

In de keuken kwam hij eindelijk met 't verhaal voor den dag.

‘De oude kat dacht zeker, hier maar een poosje op visite te zijn en daarom heeft ze haar jongen weer naar den kruidenierswinkel gebracht,’ zei hij.

‘Wat, heeft Mieke ze zelf verhuisd?’ vroeg Riek. ‘Dat lijkt me onmogelijk, Geurt.’

‘Toch is 't waar, juffie, ik trof Mieke vlak bij den winkel aan. 'k Heb haar in m'n armen mee gedragen en hier naar toe gebracht. Die slimmerd is natuurlijk door 't tuimelraam gewipt. Zulke beessies denken ook verder dan hun neus lang is.’

Tante, die onder dit gesprek steeds gezwegen had, meende nu een goeden raad te moeten geven. ‘Als je een kat aan je huis wilt wennen, moet je de pooten met boter besmeren,’ zei ze.

‘In mijn jeugd paste moeder dat middel altijd toe.’

Niemand had daar ooit van gehoord, maar nu tante 't zei, moesten ze 't natuurlijk wel geloovent.

‘Weet je wat, als 't weer een beetje opknapt, ga ik kijken, of de jongen werkelijk bij Coby zijn,’ besloot Annie. ‘t Is toch erg, zoo met die arme diertjes te sjouwen.’

Na 't eten ging ze op stap, want de regen was opgehouden. Met spanning werd haar terugkomst tegemoet gezien en een hoera ging op, toen ze werkelijk met de drie katjes kwam aandragen. Mieke toonde zich op dat oogenblik niet zoo heel blij en keek zoo onschuldig mogelijk.

‘Laten we op de pootjes van mama voor alle zekerheid maar dadelijk wat boter doen,’ stelde Annie voor. ‘Als 't nu werkelijk een middel is, de kat hier te houden...’ Ze liep naar de kast en deed, wat tante haar geraden had. Ja, zelfs ging ze verder, want ook de pootjes van 't jonge viertal kregen een smeert je mee. Dat was een buitenkansje voor Mieke, want in een oogenblik had ze haar eigen voetjes en die van de kindertjes weer afgelikt.

Onderwijl was 't bedtijd voor Toos en Dieneke geworden en dien avond werd Annie opgedragen het tweetal even onder de dekens te stoppen. Dit was gewoonlijk Rieks werk, maar nog vóór Geurt naar huis ging, wou ze met hem praten.

Toen de meisjes en ook tante Saar naar boven waren gegaan, gaf Riek den ouden baas een wenk, haar naar de huiskamer te volgen.

‘Geurt,’ zei ze, hem strak aanziende, ‘weet jij, waar oom Peter zijn geheime papieren geborgen had? Er missen heel belangrijke stukken.’

‘Maar juffie, hoe kan de oude Geurt dat nou weten?’

‘En je hebt jaren met oom samen gewoond,’ zei Riek, hem steeds in de oogen kijkend.

‘Ja, ja, ruim twintig jaar, maar als juffie nou over die papieren begint te praten... Kijk, hij was erg geheimzinnig, vooral in den laatsten tijd en vaak stuurde hij me om een boodschap uit. Ik weet nog, dat ik op een keertje eerder terug was dan mijnheer Peter verwachtte. Ik vond hem niet op z'n kamer en waar kwam hij nou vandaan? Van den zolder, zoowaar; hij had een brandende kaars in z'n hand.’

‘Van den zolder, Geurt, weet je 't zeker?’ vroeg Riek.

‘Ja juffie, zoo zeker als ik hier sta.’

‘Misschien heeft oom daar dan z'n gewichtigste stukken heen gebracht. Hij kan ze best in een kist of een koffer geborgen hebben.’

‘k Weet er verder niks van,’ zei de man. ‘Alles is mogelijk. Maar op den zolder krijgen jullie me niet.’

‘Waarom niet, Geurt, ben je soms bang voor 't spook?’

‘Welnee, die malligheid laat ik aan domme menschen en bijgeloovige kinderen over.’

Riek probeerde hem nog meer uit te hooren, maar 't gelukte haar niet. Toch had ze het gevoel, al een aardig eindje op den goeden weg te zijn. Wist ze eenigszins waar ze zoeken moest, dan zou ze er alle moeite voor over hebben, achter de geheimzinnige zaak te komen.

VI.**Het kelderhuis van Jozef Kaspers.**

Twee dagen na dit gesprek kwam een zekere mevrouw Krans Riek bezoeken. De van Baverentjes kenden haar niet, hadden haar naam zelfs nooit gehoord. Maar toen ze haar zagen, maakte ze zoo'n indruk op de meisjes, dat ze mevrouw Krans nooit meer zouden kunnen vergeten. Ze was bijzonder groot en in 't paars gekleed. Op haar kolossalen hoed, waarvan de rand slap naar beneden hing, pronkte een grasgroen pluimpje, dat alle bewegingen van 't hoofd meemaakte. 't Meest opvallend was echter de leelijke, bruine vlek op de rechterwang van de vreemde dame. Dieneke kon maar niet laten er naar te kijken, hoewel Riek haar steeds trachtte te beduiden, de bezoeker niet zoo op te nemen.

Deze merkte er echter niets van. Mevrouw Krans scheen alleen oog te hebben voor de deftige, antieke meubelen en 't oud-porselein, dat Riek op een kastje had neergezet.

‘Ik ben verbaasd, hier zooveel moois te vinden,’ zei mevrouw, terwijl ze een blauwe vaas van den schoorsteenmantel nam en deze nauw-

keurig bekeek. ‘En,’ vervolgde ze na een poosje, ‘u woont hier nu met z'n viertjes, nietwaar?’

‘Dat wil zeggen, met ons vieren zusters,’ antwoordde Riek. ‘Onze ouders zijn dood, maar een nicht van moeder...’

Mevrouw Krans liet Riek niet uitpraten en vroeg op snibbigen toon: ‘Dit alles is dus, met de verschillende huizen, die de alom bekende gierigaard bezat, uw eigendom geworden?’

Riek vond mevrouw Krans op dat oogenblik lomp en onhebbelijk en daarom beantwoordde ze haar vragen zoo kort mogelijk.

‘Zeker, alles wat oom in de wereld had, is aan ons gekomen,’ zei ze kalm. ‘t Was erg vriendelijk van hem, ons zoo goed te bedenken.’

‘Juist, juist, dan ben ik toch aan 't goede kantoor,’ mompelde de dame. Toen haalde ze haar zakdoek voor den dag, waarmee ze haar vuurrooden neus een paar maal afveegde.

‘Mijn bezoek zal u niet zoo heel aangenaam zijn, juffrouw van Baveren,’ zei ze eindelijk, ‘maar voor mij was 't ook geen pleziertje hierheen te komen. Ik woon aan 't andere eind van de stad en houd er een garen- en bandwinkel op na. Maar die afschuwelijke benedenbewoners duld ik niet langer. Foei, wat 'n menschen zijn dat! Ze hebben evenveel recht hun groenten en vruchten te verkoopen als ik mijn garen en band, zult u misschien zeggen en dat is ook zoo, als ze 't maar op een fatsoenlijke manier doen. Maar dat half rotte boeltje ligt daar in 't kelderhuis of op de straat uitgesteld en wat de menschen zeker weten, toch niet meer te verkoopen, wordt zoo maar op den

weg gegooid. 't Zijn slordige, vieze lui, daar is alles mee gezegd. Ik, juffrouw van Baveren, houd mijn zaak wel netjes, u kunt 't iedereen vragen. En als je dan je huur prompt betaalt, wil je ook behoorlijk behandeld worden...'

Toen mevrouw Krans dit zei, sloeg ze in haar drift zoo hard met de vuist op de tafel, dat Toos en Dieneke verschrikt van haar stoel opsprongen.

'Maar... maar... ik begrijp niet wat u bedoelt,' stamelde Riek, geheel uit 't veld geslagen. 'Wat heb *ik* nu met dit alles te maken?'

'Wat *u* daarmee te maken heeft? Nee maar, nu nog mooier! Het huis, dat ik bewoon, is *nu* toch van u?'

'Och ja, de notaris heeft me dat vroeger wel eens verteld, maar ik was 't alweer vergeten, mevrouw. Eerlijk gezegd, weet ik niet zoo precies welke huizen wij kregen en de huurders heb ik nog nooit gezien.'

'Dat gaat mij niet aan, als u maar weet dat ik voor de centjes, die ik betalen moet, ook verlang naar genoeg te wonen.'

Riek knikte en Annie knikte van den weeromstuit mee. Toos en Dieneke keken echter nog wel wat benauwd en wenschten dat nare mensch al lang naar de maan.

'Voor hoe lang heeft u 't huis gehuurd?' vroeg Riek.

'Voor tien jaar, maar als 't zoo gaat, bedank ik er hartelijk voor, er in te blijven. Die benedenbewoners, Kaspers heeten ze, zijn met z'n, laat ik eens tellen... een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht... negen, ja met z'n negenen maar eventjes. Zeven kinderen hebben die

lui en 't zijn me lieverdjes, dat beloof ik u. Ik kan ze gewoon niet uitstaan. O, 't is afschuwelijk, iedereen dag zoo geplaagd te worden. Er uit moeten ze, er uit! Verstaat u dat goed, juffrouw?’

‘t Spijt me voor u, maar die familie Kaspers heeft misschien ook nog voor langen tijd huur aan 't huis. Ik weet er zoo weinig van, omdat notaris van der Zee alles voor ons regelt,’ antwoordde Riek kalm. ‘Als ik u was, zou ik maar wat vergevingsgezind zijn. Misschien was uw oordeel over die familie Kaspers wel anders, als u de menschen beter kende...’

‘Onmogelijk,’ was het besliste antwoord. ‘t Is een ruw, akelig volkje, waarmee niemand te doen zou willen hebben.’

Daar Riek op dat oogenblik geen kans zag, mevrouw tot andere gedachten te brengen, beloofde ze, den notaris over de zaak te spreken. ‘Hij is mijn raadsman, ziet u,’ legde Riek haar nog eens uit. ‘Ik twijfel niet, of hij zal wel een goede oplossing weten. Als ik er u een plezier mee kan doen, wil ik wel eens met dien Kaspers praten. Misschien helpt dat.’

‘Ik heb zelf nooit kinderen gehad, daarom kan ik er ook weinig van verdragen,’ zei mevrouw Krans, een beetje vriendelijker. ‘Zeven jaar geleden is mijn brave man gestorven en wanneer je dan de rest van je leven alleen zit... Och, juffrouw, u begrijpt me wel. Een mensch moet afleiding hebben. Zoo is 't nu ook met mij gesteld.’

Terwijl ze dit zei, sprongen de tranen haar in de oogen en van dit gunstige oogenblik wist Riek dadelijk gebruik te maken.

‘Als u probeert, wat van de kinderen Kaspers te houden, zult u er meer plezier dan verdriet van hebben,’ zei Riek op ernstigen toon. ‘Ze zijn toch zeker niet allemaal even ondeugend?’

‘Nee, een paar lijken me zelfs wel aardig, als ze maar niet zoo vuil waren. 't Zou werkelijk goed zijn, juffrouw van Baveren, als u eens een kijkje ging nemen.’

‘Dat zal ik zeker doen,’ beloofde Riek. ‘Ik hoop dan ook even bij u aan te wippen.’

Met een opgeruimd, lachend gezicht nam mevrouw Krans afscheid van de meisjes, die zeker nog lang over 't bezoek na gepraat zouden hebben, als een nieuwe verrassing haar gedachten niet had bezig gehouden. Toen Riek de dame uitliet, kwam een postbode juist het hek binnen.

‘Nieuws voor u, juffrouw,’ zei hij, het jonge meisje een brief gevend. Hij was echter niet voor haar, maar voor Annie bestemd. ‘Afzendster: Rens Govers,’ stond er met groote letters achter op 't couvert. Die had in lang niets van zich laten hooren, al rekende zij zich ook tot een van de beste vriendinnen van Ans. In de Bergstraat woonden ze lang naast elkaar en was er menig geheimpje tusschen die twee verhandeld.

‘Kijk eens wat ik hier heb!’ riep Riek, den brief in de hoogte houdend. In een oogenblik was 't couvert opengescheurd en hadden de zusjes zich om Annie geschaard. Maar eerst moest ze eens kijken of er ook iets in stond, dat alleen voor haar bestemd was. Je kon nooit weten.

Op de tweede bladzijde echter stond zulk belangrijk nieuws, dat ze 't noodig vond, het de anderen dadelijk te vertellen.

‘Verbeeld je, Tommy Dekkers is weggelopen en z'n moeder weet niets van hem,’ zei ze, haastig doorlezend. ‘De politie kan hem ook niet vinden.’

‘Heb ik 't niet gezegd!’ riep Toos. ‘Op dien regendag is hij vast langs 't keukenraam gelopen.’

‘Vertel jij ons dan maar eens, hoe hij in Rotterdam gekomen moet zijn,’ lachte de oudste zuster.

‘Dat weet ik niet, maar hij is hier. Vroeger heeft hij toch ook gezegd, dat hij er vandoor wou gaan, maar dat was een diep geheim.’

‘Zoo'n dwaze jongen,’ zei Riek, haar hoofd schuddend. ‘Maar ik moet hem zelf gezien hebben, voor ik 't kan gelooven.’

Nieuwsgierig wat Rens nog meer te vertellen zou hebben, ging Annie door met lezen. Verder stond er echter geen nieuws in den brief, zoodat 't gesprek telkens weer op Tommy terug kwam. Maar 's avonds, toen Toos en Dieneke naar bed waren, en Riek nog wat met Annie bleef babbelen, vroeg de laatste opeens: ‘Zeg, als jij naar die familie Kaspers gaat, mag ik dan met je mee? 'k Zou 't zoo leuk vinden eens te kijken, hoe 't er bij zulke menschen uitziet.’

‘Best, we zullen de familie morgen met ons beidjes bezoeken,’ beloofde Riek haar.

-

't Was mooi, zonnig weer toen ze er heen gingen, maar toch maakte de lange, armoedige straat een weinig fleurigen indruk op de meis-

jes. Mevrouw Krans had het nummer van 't huis opgegeven, dus was 't niet moeilijk de zaak in groenten en vruchten te vinden. Boven de vervelooze deur, die toegang tot den onderaardschen winkel gaf, was een breede plank aangebracht, waarop met krijt stond geschreven:

Jozef Kaspers. Handel in Groenten, Vruchten en Zuren.

Om in den kelder te komen, moest men een steenen trapje af. Maar 't was werkelijk gevaarlijk, zich daarop te wagen, daar men groote kans liep, op de half rotte stronken en schillen, welke overal verspreid lagen, uit te glijden.

Met de handen in de zakken stond Jozef in de kelderdeur een deuntje te fluiten. Hij was een klein mannetje, met donker krulhaar en groote, bruine oogen.

Zoo voorzichtig mogelijk liep Riek, gevolgd door Annie, de blauwe stoep af.

‘Dag dames, wat komt u bij me halen, fijne vruchten zeker?’ vroeg Jozef, beleefd z'n pet afnemend. ‘Heeft u ze eenmaal geproefd, dan komt u altijd bij me terug. 'k Heb mooie groenten ook,’ vervolgde hij, op een groote bloemkool wijzend. ‘Als de juffrouw die soms voor een prikje wil meenemen?’

Riek raapte al haar moed bijeen en zei eindelijk: ‘We zijn hier niet gekomen om wat te koopen, maar ons bezoek geldt een heel andere reden. Zooals u weet, heeft dit huis vroeger aan mijnheer de Graaf behoord, maar na zijn dood is het ons eigendom geworden. 'k Ben juffrouw van Baveren en kom nu eens kijken

hoe 't er hier uitziet.'

'Ah zoo!' riep Jozef, den toestand dadelijk begrijpend, 'dat is een groote verandering, juffrouw, maar u zult 't ons toch zeker niet lastig maken? We zijn prompte betalers, u kunt er notaris van der Zee gerust naar vragen. Een klerk van hem haalt de huur op.'

Jozef praatte zoo ongewoon luid en druk, dat z'n kinderen nieuwsgierig kwamen aanloopen. 't Waren er vijf en ze scheelden zeker niet meer dan een jaar met elkaar. Even later kwam er nog een ouder meisje bij. Ze was ongeveer zoo groot als Annie en zag er moe en afgetobd uit.

'Haal eens een van die lekkere, sappige peren, Marie, ze liggen daarginds in de mand,' zei Jozef, z'n dochter de plaats aanwijzend. Marie knikte en kwam met een reusachtige, gele peer terug.

'Die is voor u, juffrouw,' zei Jozef goedig, 'en die krijgt u nou alleen, omdat ik zoo vereerd ben met uw bezoek.'

'Nee, nee, dat wil ik volstrekt niet!' riep Riek verschrikt. 'Als je wist, wat ik nog op m'n hart had...'

'Kom er dan maar mee voor den dag, Jozef Kaspers is zich van geen kwaad bewust,' was 't lachende antwoord.

'Ik wil ook niet zeggen dat je kwaad hebt gedaan, maar een medebewoonster van dit huis heeft toch over je te klagen.'

Jozef kleurde en keek heel verbaasd. 'Wat moet dat nou beteekenen?' vroeg hij. 'Zeg maar gerust, wat er aan ons mankeert.'

'Och, als je 't hier maar wat netter hield, dan zou 't voor mevrouw Krans zooveel pret-

tiger zijn,' zei Riek vriendelijk. 'Wat je niet meer verkoopen kunt, gooi je maar zoo op de straat, dat gaat toch niet. Waarom laat je den vuilnisman het afval niet meenemen?'

'Ja,' zei Jozef, verlegen naar den grond kijkend, 'dat is ook zoo. Maar bijna dagelijks krijg ik bezoek van arme klantjes, die nog zoo blij zijn met een half rotte vrucht. Dan gebeurt heit wel, dat de kleuters op de straat gooien wat ze niet kunnen opeten. Is dat nou zoo vreeselijk erg, juffrouw?'

Riek keek den man lachend aan. 't Viel haar op zoo zindelijk als zijn wit en blauw gestreept overhemd eruit zag. Alleen z'n handen waren vuil, maar dat was den man niet kwalijk te nemen. Ook de kinderen konden best vertoond worden, behalve het kleinste, dat, op aandringen van vrouw Kaspers, een handje aan de dames kwam brengen. De moeder had al eens gegluurd, wie er toch was binnen gekomen en nadat de kleine Doortje had gedaan wat haar was opgedragen, kwam de vrouw langzaam naderbij.

'Goeden middag, dames,' zei ze, Riek en Annie van 't hoofd tot de voeten opnemend. 'Nu, wat zegt u wel van m'n kindertjes, zijn ze niet lief?'

'Snoezig!' riep Annie, die naar een schoon plekje op Doortje's wang zocht om de dreumes een zoen te geven. De vriendschap was dadelijk gesloten, evenals met de andere kinderen.

'k Heb nog een schatje in de wieg, nee maar om te stelen,' zei moeder Kaspers, haar hand vertrouwelijk op Annie's schouder leggend. 'Wilt u 't eens zien?'

'Wat, heeft u nog kleiner kindje dan

Doortje?’ vroeg Annie. ‘U zult 't dan wel erg druk hebben.’

‘Verschrikkelijk en daarom moet ik met 't een en ander wel eens de hand lichten, dat begrijpt de juffrouw wel.’ Ze vroeg haar man, de kinderen even bij zich te houden en gaf de dames een wenk haar te volgen.

De vrouw liep steeds verder den kelder in, tot ze bij een glazen deur kwam, welke toegang gaf tot een donkere, vochtige kamer. Het gebloemde behang vertoonde overal witte vlekken en de planken vloer was op verschillende plaatsen vermolmd en ingezakt.

In een groene, ijzeren wieg, waarover een laken was gehangen, lag een aardig kindje te slapen.

‘t Lijkt wel een engeltje,’ fluisterde Annie, zich over het wiegje buigend.

Het gezicht van moeder Kaspers straalde van geluk. Ze vond het zoo prettig, eens met haar jongste te kunnen pronken. De klanten hadden alleen maar oog voor de groenten en vruchten, die Jozef met een mooi woordje wist aan te prijzen.

‘Ziet m'n lieveling er niet goed uit?’ vroeg de vrouw. ‘We hebben er heel wat mee gesukkeld, maar als 't nu iederen dag in de lucht komt, zal 't gauw aansterken, zegt de dokter. Marie en ik hebben geen tijd voor wandelingen in den zonneschijn, maar een van de jongere kinderen kan ik dat werkje best toevertrouwen.’

Toen vrouw Kaspers het laken weer voorzichtig over de wieg had gelegd, liet ze de dames nog een klein vertrekje zien, dat op een steeg uitkeek. Deze steeg hoorde niet bij 't

kelderhuis, alleen de bovenbewoners hadden er de beschikking over. Toch was het gezin Kaspers zoo vrij, er van alles in te gooien, hetgeen aanleiding tot de grootste onaangenaamheden gaf.

Riek nam de gelegenheid waar, alles eens goed op te nemen en kwam tot de overtuiging, dat deze muffe, vochtige woning ongeschikt was voor zoo'n groote familie. Dat de menschen doodarm waren, bleek uit het treurige huisraad, maar zoo heel slordig vond Riek het er toch niet. Ze nam zich stellig voor, eens met haar raadsman te praten en, met zijn goedkeuring, eenige verbeteringen aan te brengen.

Intusschen had Marie zich ook bij 't kleine gezelschap gevoegd. Het aardige, vroolijke meisje scheen zich bijzonder tot Riek aangetrokken te voelen, want telkens greep ze haar hand en drukte die stevig.

‘O, wat ben jij een vleistertje,’ lachte Riek, Marie in de wang knijpend. ‘Ik geloof, dat wij het samen best zouden kunnen vinden, denk je ook niet?’

Marie knikte.

‘Kom je hier boven ook wel eens, ik bedoel bij mevrouw Krans?’ vroeg Riek nu.

‘Ik kom er nooit, maar ik zie mevrouw vaak genoeg,’ was het antwoord. ‘Ze lijkt me wel aardig, maar soms kan ze erg boos kijken.’

‘Als de boel hier netjes is en jullie er schoon gewasschen uitziet, zal ze dadelijk veel vriendelijker zijn,’ voorspelde Riek. ‘Zullen we samen eens naar boven gaan en mevrouw een bezoek brengen? Maar dan moet je je eerst een beetje opknappen.’

Marie had haar nieuwe vriendin op dat oogenblik wel willen omhelzen, zoo gelukkig was ze met dat voorstel. Ze fluisterde haar moeder wat in 't oor en liep daarop naar een kast, waaruit ze haar Zondagsche jurk te voorschijn haalde.

‘Haast je maar niet, ik wacht wel even,’ zei Riek, weer naar Jozef teruggaande.

Deze was al druk bezig hier en daar wat opruiming te houden en den steenen vloer te vegen.

‘Nu, lijkt 't de juffrouw zoo beter?’ vroeg hij, meer dan tevreden over zijn werk. ‘k Zal zorgen, dat 't in 't vervolg zoo blijft, maar in zoo'n hok als dit, gaat 't plezier er wel eens af.’

Riek voelde geheel met den man mee, maar wat kon ze op dat oogenblik doen?

‘Daar ben ik al,’ klonk opeens de stem van Marie. Met een blij gezicht liet ze Riek en Annie haar schoon gewasschen handen zien, waarna ze een paar keer op de hak van haar schoen ronddraaide, om haar jurk te laten bewonderen.

‘Je ziet er heel netjes uit,’ zei Riek goedkeurend. ‘Als je nu maar zorgt voortaan de snuitjes van je broertjes en zusjes goed schoon te wasschen, ben je een knappe meid.’

‘Kom, laten we nu gaan,’ drong Annie aan, nieuwsgierig, hoe de visite boven zou afloopen. De zusjes namen Marie tusschen zich in en staptten even later den winkel van mevrouw Krans binnen.

‘Wel, wel, dat vind ik aardig,’ zei mevrouw, toen ze, bij 't hooren van de winkelbel, naar voren kwam en de meisjes van Baveren zag staan. ‘Maar als ik vragen mag, wie is die derde

jonge dame? Zoover ik weet, heb ik haar gisteren niet bij u ontmoet.'

'Kijk maar eens goed, mevrouw, wij verklappen niets!' riep Annie, die veel schik had in 't geval. Mevrouw kon haar oogen niet gelooven, toen ze in het keurig gekleede meisje Maria Kaspers herkende.

'Kind, kind, je ziet er allerliefst uit, dat moet ik zeggen!' riep de bovenbewoonster, Maria van top tot teen bekijkend. 'Ik kan je niet genoeg bewonderen.'

'Ja, en zoo schoon zal ze nu voortaan altijd zijn, maar natuurlijk niet zoo mooi gekleed,' zei Riek. 'Dat is in 't werk ook niet noodig. Misschien mag ze 's avonds wel eens een kopje thee voor u schenken, als ze beneden met haar werk klaar is?'

De weduwe werd wat door die onverwachte vraag overvallen, maar stemde toch toe.

'k Zou 't heel gezellig vinden, na 't sluiten van den winkel eens iemand bij me te hebben,' antwoordde ze. 'Misschien kunnen Maria en ik het wel heel goed met elkaar vinden, is 't niet kind?'

Het meisje knikte wat verlegen, maar in haar hart was ze heel blij, mevrouw Krans beter te leeren kennen. Ook Riek was erg in haar nopjes, alweer een stapje verder gekomen te zijn en bleef, om den vriendschapsband wat nauwer aan te halen, theedrinken.

Evenals de van Baverentjes voelde ook Maria zich bij haar gastvrouw dadelijk op haar gemak, zoodat de tijd omvloog. Veel te laat kwamen de zusters thuis, maar ze hadden de voldoening, èn bij de familie Kaspers èn bij mevrouw Krans,

een goed werk gedaan te hebben. -

Dadelijk na 't eten ging Riek naar boven, om tante Saar het een en ander van haar wedervaren te vertellen. In den laatsten tijd stelde het oudje meer belang in 't huishouden van de jonge meisjes en maakte minder aanmerkingen. Hoe dat zoo kwam, begreep Riek niet, maar Annie beweerde, dat ze die ongewone vriendelijkheid aan de driedubbele portie pepermuntjes te danken hadden, die Zaterdags door Dieneke naar boven werd gebracht.

Zelfs had tante niets gezegd, toen ze op zekeren dag een huisnaaister het hek zag binnenstappen. Het had Riek wel moeite gekost, ook het naaiwerk voor een deel aan een vreemde op te dragen. Ze kon het onmogelijk klaar krijgen, al hielp tante haar iedere week door den berg verstelgoed heen en daarom had ze aan den raad van Trijn gehoor gegeven, Roelfje Kok eens een paar dagen te nemen.

Het kleine, gebochelde vrouwtje was al over de vijftig en had reeds in menig huis haar diensten als naaister bewezen. Zoo wist ze heel wat van de verschillende gezinnen te vertellen, waarom de meeste dames bijzonder op haar gezelschap gesteld waren. Het 'wandeland Dagblad' werd ze vaak genoemd.

'Er zijn twee voorname dingen, waar ik onmogelijk buiten kan,' zei ze, toen ze voor 't eerst bij de meisjes van Baveren kwam naaien.

'En die twee voorname dingen zijn?' vroegen Riek en Annie tegelijk.

'Een kopje thee en een babbeltje.'

'O, daar houden wij ook veel van!' riep Annie.

Daar het gebrekkige menschje moeilijk kon loopen, had Riek haar voorgesteld, twee dagen achter elkaar te komen en den nacht over te blijven. Maar hiervan wou Roelfje niets weten.

‘Nee juffrouw, dat zal slecht gaan,’ zei ze, een paar keer haar hoofd schuddend. ‘k Heb thuis een oude kat, die zou sterven van verlangen, als ie z'n vrouwtje niet op den gewonen tijd terug zag. 't Beestje houdt net zooveel van me als een kind van z'n moeder. Dat eindje kan ik ook met gemak loopen, ik woon hier toch niet zoo ver vandaan.’

‘Je hebt een aardig huisje, 'k ben er al vaak langs gekomen,’ zei Annie. ‘Is 't van binnen ook leuk?’

‘Echt gezellig. Als de dames eens willen komen kijken, op een Zondag of zoo? Al vijfen-twintig jaar zit ik daar en 'k hoop er tot m'n dood te blijven. En... wonen de dames hier nogal naar den zin?’ vroeg ze opeens.

‘t Gebabbel begon Annie al te vervelen en omdat er heel wat boodschappen te doen waren, liet ze Riek met de naaister alleen. De laatste was niet tevreden, nog geen antwoord gekregen te hebben, en daarom herhaalde ze haar vraag.

‘Ja, 't bevalt ons hier best,’ antwoordde Riek. ‘Alleen is 't huis wat groot voor ons, maar de kamers, die we niet gebruiken, houden we op slot om minder werk te hebben.’

‘Dat is verstandig en den zolder houdt u zeker ook goed dicht?’ informeerde Roelfje. ‘Op die deur zou ik, als ik u was, een paar zware grendels doen.’

‘Waarom?’ vroeg Riek, zich zoo dom mogelijk houdend. ‘We willen het daar juist eens

netjes opruimen. Meer dan de helft van den rommel denk ik weg te doen. Als de trap naar boven niet zoo vervelend was, liet ik aan de balken van den zolder een schommel en ringen voor Toos en Dien ophangen.'

't Is toch zonde, tusschen de heksen en spoken zeker? Juffrouw, juffrouw, nu zie ik toch dat u nog een onnoozel kind bent. U kunt niet voorzichtig genoeg zijn,' waarschuwde het kleine vrouwtje. 't Zou een schande zijn, zulke schapen van kinderen in 't grootste gevaar te brengen. U *moogt* ze er niet aan wagen.'

'Waarom?' vroeg het jonge meisje een beetje geërgerd.

'Aan de goochelarij daarboven, juffrouw. Wie met een spook in aanraking komt, wordt er zelf ook een.'

'Maar er bestaan geen spoken of heksen. Hoe komen die praatjes toch in de wereld, dat ze in dit huis zouden zijn, Roelfje?'

'Omdat de menschen ze zèlf gezien hebben en als de juffrouw 't niet gelooven wil, moet ze maar eens aan den overkant van de straat gaan staan. Hu, je rilt er van als je er aan denkt. Hoe harder 't waait, hoe grooter sprongen ze maken.'

'Wordt er in de stad veel over gepraat?' vroeg Riek.

Roelfje knikte veelbeteekenend.

'Over 't huis heb ik al heel wat gehoord, maar over de nieuwe bewoonsters nog meer,' zei ze, blij nu alles te kunnen vertellen wat ze wist.

'Ik begrijp niet, wat ze van ons te babbelen hebben, we doen toch geen kwaad!' riep Riek

verontwaardigd.

‘Nee, dat nu juist niet, maar toch is er iets gebeurd, dat niet geheel in den haak is, juffrouw. Kijk eens, ik heb 't natuurlijk ook van hooren zeggen, maar 't schijnt toch waar te zijn, dat u in dit huis niet moogt wonen. U neemt me niet kwalijk, dat ik 't maar eens zoo ronduit zeg?’

‘Volstrekt niet, 'k ben erg benieuwd, wat praatjes de menschen weer rondgestrooid hebben,’ antwoordde Riek, met moeite haar zenuwachtigheid verbergend.

‘Och, 't komt hierop neer, dat notaris van der Zee niet gedaan heeft wat hij moest doen, juffrouw. Hij krijgt dan ook de schuld van alles, u niet...’

‘De schuld van wat? Toe, je moet er niet zoo omheen draaien. Zeg nu duidelijk wat je bedoelt,’ drong het jonge meisje aan.

‘Hem wordt verweten, dat u in dit huis woont, inplaats van een ander, die er meer recht op heeft.’

‘Wie komt het dan toe, Roelfje? Tante Saar zeker?’

‘Die ouwe juffrouw hierboven, bedoelt u? Welnee, hoe komt u daarbij!’ lachte de naaister. ‘Die heeft nergens wat mee te maken.’

‘Wie heeft dat dan wel? De notaris verklaarde mij toch, dat oom Peter alles wat hij bezat, voor ons bestemde. Hij had verder ook geen familie meer, zoover ik weet.’

‘Dan weet u 't toch verkeerd, juffrouw en dat is *u* niet kwalijk te nemen. Maar de notaris moest zich beter van de zaken op de hoogte stellen, 't zal mij eens benieuwen, hoe dat hier

moet aflopen.’

‘Had oom dan nog bloedverwanten? Je spreekt in raadselen, Roelfje’ zuchtte Riek met een wanhopig gezicht.

Het naaistertje scheen nu wat medelijden met haar te krijgen en zei: ‘alles zal wel weer op z'n pootjes terecht komen, als u maar bijtijds uw boeltje pakt. In Amerika woont nog een oomzegger van mijnheer Peter en als die hoort wat hier gebeurd is, zal hij niet op z'n stoel blijven zitten. Hij is een volle neef van mijnheer de Graaf.’

‘Weet je dat heel zeker, Roelfje?’

‘t Wordt algemeen verteld, juffrouw.’

Riek viel in een stoel neer en hield de handen voor 't gezicht. Ieder woord van Roelfje maakte haar angstiger. En toch wou ze alles weten, hoe onbarmhartig 't nieuws haar ook werd gezegd.

‘Ik was zoo blij in dit huis te mogen wonen, maar als de notaris zich vergist heeft... Verbeeld je, nu al zoo door de menschen bebabbeld te worden, 't is om dadelijk weg te loopen.’

‘Als ik u was, wachtte ik rustig af wat er gebeurde,’ raadde Roelfje. ‘U zit hier immers buiten uw schuld.’

Nu Riek hoorde, het groote hoekhuis weer aan een ander te moeten afstaan, was ze nog meer van streek, dan toen de notaris het haar kwam aanbieden. En waar moest ze met haar zusjes blijven als de neef uit Amerika nu eens onverwacht voor haar stond? Ze besloot alles eerst eens rustig te overdenken en tante Saar of Annie nog niets van Roelfjes mededeeling te vertellen.

Nu was 't echter de vraag, of Roelfje verder haar mond zou kunnen houden. Riek twijfelde er hard aan en daarom vroeg ze het naaistertje dringend, met niemand over de geschiedenis te praten. Roelfje beloofde plechtig er geen woord meer van te zullen verklappen, ook Trijn en Geurt zou ze er buiten houden.

Een zekere mijnheer Been, een familielid van Roelfje, scheen haar zoo goed op de hoogte gebracht te hebben. Was Riek nu zoo gelukkig, dien man eens te spreken, dan zou ze misschien alweer een stapje verder tot de waarheid komen. In elk geval wilde ze eerst mijnheer van der Zee raadplegen.

Ongelukkig genoeg was deze juist voor zaken op reis gegaan, zoodat ze nog een tijdje geduld zou moeten hebben. Om zich zelf in die moeilijke dagen wat afleiding te bezorgen, besloot ze, vast een paar kleine verbeteringen in 't huis van Jozef Kaspers te laten aanbrengen. Ze wist zeker, dit buiten haar raadsman om te kunnen doen, daar de onkosten niet zoo heel hoog zouden zijn. Werd er met opknappen een begin gemaakt, dan was mevrouw Krans voorloopig ook weer tevreden gesteld.

Toch was Riek, ondanks die bijzondere drukte, erg stil en teruggetrokken, maar zelfs Annie merkte het niet op, omdat de nieuwe kleeen, door Roelfje gemaakt, haar gedachten bezig hielden. Menigmaal schudde tante Saar haar hoofd over Annie en gaf haar afkeuring over dien nieuwerwetschen smaak te kennen, maar het ijdeltuitje vond dit meer belachelijk dan dat ze zich er aan ergerde.

Toos en Dienneke leefden ook haar eigen

leventje. In de straat woonden nog een paar andere meisjes van haar leeftijd, waarmee ze kennis hadden gemaakt en zoo was de heerlijke tuin van 't groote hoekhuis langzamerhand een speelplaats voor de heele buurt geworden. Ook werd de vriendschap met mevrouw van Es steeds inniger. Zij hield veel van de jeugd en zette menig pretje op touw. Pas had ze Toos en Dieneke met alle buurvriendinnen weer op een middagpartijtje gevraagd en zoo kwam het, dat ook de jongsten niets van Rieks verstrooidheid merkten. Nog nooit waren de kinderen zoo opgewonden van een visite thuis gekomen als dezen laatsten keer, want mevrouw had verteld van een roodharigen, verwaarloosden jongen, die steeds den tuin in sloop en van haar vruchten snoepte. Naar de beschrijving zou die deugniet Tommy Dekkers wel kunnen zijn, maar zeker waren de kinderen er natuurlijk niet van.

Nu wilde het toeval, dat Toos en Dieneke dienzelfden middag, toen ze naar huis teruggingen, een jongen voor zich uit zagen loopen, die alweer veel overeenkomst met Tommy had. Ze liepen harder, met de bedoeling, hem in te halen, maar Dieneke kon op 't laatst niet meer meekomen. Toch meenden ze duidelijk te zien, dat de jongen het hek van 't hoekhuis inging.

‘t Moet Tommy zijn, misschien sluipt hij wel door de achterdeur het huis in, als Trijn tenminste niet in de keuken is,’ fluisterde Toos.

‘Vind je 't niet eng?’ vroeg Dieneke angstig.

‘Ja, wel wat,’ was 't antwoord, ‘maar ik durf strakjes toch wel even in den tuin te gaan om te kijken of ik hem vind.’

Werkelijk zocht Toos alle geheime plekjes af,

die de kinderen geregeld bij 't verstoppertje spelen uitkozen, maar nergens was een spoor van den jongen te zien. Toen liep de dappere Toos het huis in en regelrecht naar boven. Ook daar vond ze niemand, alleen hoorde ze een verdacht gekraak op de zoldertrap. Haar hart begon angstig te kloppen en geen oogenblik dacht ze er meer over haar onderzoek voort te zetten. Bang, misschien nog achtervolgd te worden, sloop ze op haar teenen naar beneden, waar ze alles aan Riek en Annie vertelde. Deze waren echter al door Dieneke ingelicht. Alleen maakte 't verhaal van de krakende zoldertrap de zaak nog geheimzinniger.

VII.**Nieuwe raadsels die niet werden opgelost.**

‘Hoor eens, Dien, zou je 't niet leuk vinden, de poppen net zoo'n heerlijk middagje te bezorgen, als wij bij mevrouw van Es hebben gehad?’ vroeg Toos op een morgen.

‘Die stumpers hebben toch maar een echt saai leventje.’

‘Hè ja, laten we dat doen!’ riep Dien opgewonden. ‘Maar dan moeten ze ook evenveel lekkers hebben als wij. Kom, we zullen Riek vragen of 't mag.’

‘Waar zullen we 't partijtje geven? In den tuin kan 't niet, daar is 't nog kletsnat van den regen,’ zei Toos. ‘Op onze slaapkamer, vind je dat niet gezellig?’

Dieneke knikte toestemmend en liep gauw naar Riek, om haar 't plannetje te vertellen.

Deze had er niets op tegen, alleen was 't de vraag, of er genoeg heerlijkheden bij elkaar gebracht konden worden om de poppen te trakteeren.

Terwijl Toos boven een aardig hoekje maakte en 't theeblaadje op een klein tafeltje zette, hielp Dieneke mee, verschillende schoteltjes met koekjes, balletjes en klontjes te vullen. Zelfs

was tante Saar zoo goed wat van haar pepermuntjes af te staan, toen Dieneke er om kwam bedelen.

Een potje suiker, een kannetje melk, thee, warm water, wat moest er toch veel voor zoo'n visite zijn!

Toen alle versnaperingen op tafel stonden uitgestald, werden de poppen bij elkaar gezocht. Zeven gasten, die nog in de nachtpou waren, moesten eerst behoorlijk worden aangekleed, zoodat Toos en Dieneke nog heel wat te doen hadden, voor de visite kon beginnen. Hier slingerde een jurk, daar een kous van de poppenkinderen. O foei, de beide moeders werden er al kriegel van.

Eindelijk, eindelijk hadden de poppen de beste plunje aan en droegen Toos en Dien de gasten naar boven. De stoeltjes stonden voor 't gezelschap klaar en Toos stapte 't eerst binnen om ieder een goed plaatsje te bezorgen. Maar ze had nog geen voet in de kamer gezet, of ze gaf zoo'n vreeselijken gil, dat Dieneke haast een flauwte kreeg van schrik.

‘Wat is er?’ vroeg ze, Toos angstig aan haar mouw trekkend.

‘O, o, kijk eens even, 't is vreeselijk!’ riep Toos, naar de leege schoteltjes wijzend.

‘Toen wij beneden waren om de poppen aan te kleeden, is hier iemand geweest, die alles heeft opgesnoept. Misschien heeft tante Saar wel spijt van haar pepermuntjes gehad en ze weer weggepakt.’

‘En onze koekjes en balletjes dan?’ vroeg Dieneke. ‘Geen sikkepit is er overgebleven. Trijn kan 't ook niet gedaan hebben, die was in de

keuken, dat weet ik zeker.'

'Misschien heeft Annie een grapje met ons willen hebben en 't lekkers ergens weggestopt,' veronderstelde Toos.

'Ja, dat kan best!' riep Dien. 'Ik Zal haar gauw gaan vragen waar ze 't gelaten heeft.'

In een wip was Dieneke weg, even later echter kwam ze met een bedroefd gezicht terug.

'Annie heeft ons niet gefopt,' zei ze, met tranen in de oogen. 'Toen wij de poppen gingen aankleeden, was ze al een poosje uit en ze is nog niet terug. Maar Riek vraagt, of Mieke er ook van gesnoept kan hebben.'

Op dat oogenblik stapte de kat juist binnen. Ze ging parmantig op een vloerkleedje voor 't bed zitten en begon zich te wasschen.

'Mieke doet wel een beetje raar, net of ze zich schaamt, vind je ook niet?' vroeg Toos. Ze nam het kleine kopje tusschen haar handen en keek het dier strak aan.

'Als je wat op je geweten hebt, vertel het me dan eerlijk, lieverd,' zei 't vrouwtje ernstig. Opeens begon de kat vreeselijk te miauwen, waaruit de kinderen opmaakten, dat zij de schuldige was.

'Stouterd, deugniet, snoepster!' riep Dieneke boos. 'Den naam van lieverd verdien je niet meer, hoor je dat goed? Wat moeten je kleintjes wel van zóó'n moeder denken?'

Mieke ging rustig door met wasschen en keek alsof ze zeggen wou: 'Brom maar toe, ik trek me van 't standje niets aan.' Die onverschillige houding maakte de kinderen nog boozer. Dieneke stampte driftig met haar voet op den grond en toonde Mieke haar vuist. Nu begreep

de kat dat 't ernst begon te worden. Ze vluchtte de deur uit en de zoldertrap op. Tusschen den rommel hoopte ze een veilig plekje te vinden, maar Mieke was nog maar even boven, toen een vreeselijk gekerm werd gehoord. Op een drafje holde het dier weer naar beneden en de openstaande voordeur uit.

‘Zag je die oogen!’ riep Dieneke verschrikt. ‘De slokop zal 't benauwd hebben, alleen van 't vele eten natuurlijk. Eigen schuld, wie zoo ondeugend is, moet ook maar gestraft worden.’

Intusschen zaten de poppen geduldig op een feestelijk onthaal te wachten, doch nu er niets meer te presentieren viel, besloten de mama's haar lieve kleinen maar weer in bed te stoppen.

Onderwijl was Annie thuis gekomen, die 't verhaal natuurlijk ook te hooren kreeg. Ze kon maar niet gelooven, dat die brave Mieke alles zou hebben opgegeten en zocht zoolang naar de vluchteling, tot ze haar onder een struik vond.

Met luid gejuich werd Mieke binnengehaald en dadelijk kreeg ze een schotelkje melk. Maar Annie meende dat de stakkerd, die stellig verkeerd beschuldigd was, iets bijzonders moest hebben.

‘Mag ik een stukje worst uit den kelder halen?’ vroeg ze aan Riek.

‘Ga je gang,’ was 't lachende antwoord.

't Duurde lang eer Annie terugkwam en toen ze zich eindelijk inde kamerdeur vertoonde, verklaarde ze, geen worst te kunnen vinden. Ook was een groot stuk vleesch uit 't vliegenkastje verdwenen.

Dat bericht bracht nieuwe ontsteltenis teweeg.

Was het dan ook niet zonderling, telkens iets te missen, dat eigenlijk geen waarde had? Voor een dief zou er heel wat kostbaars weg te kapen zijn. 't Vreemde van 't geval was juist, dat alleen wat eetbaar was, verdween. Roelfje was de eenige, die 't gebeurde heel gewoon vond. 'In een spookhuis kun je van alles beleven,' zei ze fluisterend tegen Riek. 'Heeft Geurt u nooit wat verteld? Die is anders genoeg van de zaakjes, dit huis betreffende, op de hoogte.'

'Ja, en tante Saar ook, maar die is zoo bang, een woord te veel te zeggen.'

'Ha, ha, dat geloof ik wel,' lachte Roelfje.

't Zou toch ook dom van 't oude mensch zijn u te vertellen, hoe ze hier vroeger heeft rond gesnuffeld, als ze met uw vader een dagje op visite kwam. In de studeerkamer van den ouden heer had ze altijd 't een of ander in orde te maken, maar onderwijl gaf ze haar oogen goed den kost. Mijnheer heeft zeker wel begrepen, dat de juffrouw met die hulpvaardigheid verkeerde bedoelingen had, want langzamerhand begon hij den boel al meer en meer weg te stoppen. De notaris zal, dunkt me, heel wat moeite hebben gehad, de noodige papieren bij elkaar te krijgen. Overal moet wat gelegen hebben.'

'Ja, Geurt denkt, dat er ook 't een en ander op den zolder is weggeborgen, want eens heeft hij oom met een brandende kaars van boven zien komen.'

'Och, van dien zolder bleef ik toch maar voorgoed weg,' waarschuwde Roelfje weer. 'Dan probeerde ik liever, uw tante nog eens op een handige manier uit te hooren. Want, juffrouw,

leer dit nou van mij, de mensen die 't minst zeggen, weten doorgaans 't meest.'

Dit kon Riek niet ontkennen, maar er hoorde moeite toe, over dit onderwerp met tante te beginnen. Zelf naar den zolder te gaan en alle kasten en laden te doorzoeken, leek haar het eenige middel, tot klaarheid te komen. Het trof heel ongelukkig, dat ze de laatste dagen zoo bezet was en zich moeilijk een middag kon afzonderen.

Annie wist nog niets van de nieuwe zorgen die Riek drukten, tot ze er toevallig achter kwam. Op een morgen, toen de zusters nog op de slaapkamer waren, zei Annie opeens: 'Zeg, weet je wel, wat je mij in 't oude huis beloofd hebt? 't Zou in de vakantie gebeuren en nu die al ruim voor de helft om is...'

'Begin jij bang te worden, dat de belofte er bij inschiet,' viel Riek haar in de rede. 'Kom dan maar gauw met je vraag voor den dag.'

'Ik zou Rens te logeeren nebben en ook nog een paar andere vriendinnen. Als tante Saar 't niet te druk vindt, mag ik dan 't heele clubje vragen? De meisjes zullen daarginds toch zeker niet van de spoken gehoord hebben en hier wel durven slapen?'

Annie zag Riek een kleur krijgen en vroeg, toen er niet dadelijk een antwoord volgde:

'Heb je er iets op tegen?'

'k Zou graag m'n woord houden, dat weet je wel, maar... Ans...' aarzelde Riek.

'Is 't je soms te druk? Wij kunnen je toch helpen, en Trijn kan ook nog wel een beetje harder werken, die doet alles immers op haar sloffen af.'

‘Och, daar is 't niet om, de drukte kan me niet schelen,’ antwoordde Riek. ‘Er is iets anders...’

‘Iets anders, wat dan?’

‘We moeten eerst zekerheid hebben, hoe lang we nog in dit huis kunnen blijven. Volgens Roelfje is er een volle neef van oom Peter in Amerika, die aanspraak op dit huis kan maken.’

‘Allemaal bangmakerij!’ riep Annie verontwaardigd. ‘De notaris zal 't toch zeker wel beter weten?’

‘En de brief dan, Ans, die verloren is geraakt?’

‘Ja, die is nou eenmaal weg, maar hij zou ook nergens meer voor dienen. Ik geloof mijnheer van der Zee en niemand anders.’

‘Toch wil ik naar den brief zoeken, al zal 't me heel wat tijd kosten,’ zei Riek. ‘Kwam ik er eindelijk maar eens aan toe. Altijd is er weer wat bijzonders, dat me te lang bezighoudt.’

Arme Riek! Had ze geweten, wat haar dien dag nog boven 't hoofd hing, dan zou ze zich wanhopiger gevoeld hebben dan ooit te voren.

De morgen ging kalmpjes voorbij. Riek hielp Trijn de slaapkamers stoffen en Annie zat ijverig kousen te stoppen. Toos en Dienneke waren er op uitgestuurd om nog wat voor de koffietafel te halen. Dat deden ze graag, in de hoop, hier en daar wat lekkers op te loopen. Nu hadden ze bij den bakker weer een zakje suikertjes gekregen, waarvan ze onderweg telkens eens snoepten. Toen alles op was en de kinderen wat vlugger aanliepen om nog vóór twaalf uur thuis te zijn, haalden ze een lange,

donkere dame in, die door haar opzichtige kleeding erg opviel. Een meisje van een jaar of acht, dat er al even bijzonder uitzag, liep naast haar.

Onwillekeurig deden Toos en Dieneke er nog een stapje bij, zoodat ze gelijk met de dame opliepen. Het meisje zag ze het eerst en beantwoordde Dieneke's groet, met de tong uit te steken en een scheef gezicht te zetten.

‘Wat een gek kind,’ fluisterde Dieneke.

Toos gaf haar zusje een hand om nog vlugger door te loopen. Nu merkte de dame het tweetal op en hield Dieneke bij haar mantel terug.

‘Wacht eens even,’ zei ze, op wat bevelenden toon. ‘Jullie kunt mij misschien wel zeggen waar mijnheer Peter de Graaf heeft gewoond? Het huis moet in deze straat zijn.’

‘Ja mevrouw, ziet u daar dat groote hoekhuis?’ antwoordde Toos beleefd. ‘Dat is vroeger van oom Peter geweest, maar nu is het van ons.’

‘Van jullie?’ vroeg de dame verbaasd. ‘Hoe bedoel je dat?’

‘Wij wonen daar, het huis is van ons,’ zei Toos met nadruk.

‘Sinds wanneer woon je daar dan? Ik begrijp er niets van.’

‘Sinds we in Rotterdam zijn. Notaris van der Zee heeft gezegd, dat we maar zoo gauw mogelijk hierheen moesten komen. We vinden het zoo fijn, een eigen huis te hebben en je kunt er in verdwalen, zoo groot is het.’

‘Je sprak van “oom Peter.” Was mijnheer de Graaf dan een oom van jullie?’

De kinderen knikten allebei zoo beslist van ja, dat niemand aan de waarheid zou hebben kunnen twijfelen.

‘Enfin, we zullen zien. Breng mij er eerst maar,’ klonk 't kort en bondig.

Riek en Annie zaten voor 't raam te naaien en keken vreemd op, toen de zusjes met een onbekende dame en een meisje, het hek binnenstapten.

‘Waar komen ze nu in 's hemelsnaam mee aan?’ riep Annie. ‘Kijk dat mensch 't huis eens opnemen, 't Lijkt wel, of 't van haar is.’

‘O Annie,’ zuchtte Riek, achter in haar stoel vallend, ‘daar zul je 't hebben.’ Toen stond ze langzaam op, om de dame tegemoet te gaan.

Deze maakte een stijve buiging en vroeg op scherpen toon: ‘Wie bent u?’

‘Riek van Baveren. Wenscht u mij te spreken, misschien.’

‘Ja u of een ander in dit huis, 't kan me niet schelen wie,’ antwoordde de bezoekerster met een vreemden tongval. Meteen liet ze haar dochttertje de blauwe stoep opgaan en duwde haar in de gang.

‘Loop maar door,’ snibde ze, het kind voor de zooveelste maal een stomp in den rug gevend, ‘ik volg je wel.’

Riek vroeg haar in de huiskamer te gaan en liet haar en het dochttertje plaats nemen.

‘Ik ben mevrouw de weduwe Tromp, mevrouw Johanna Elisabeth Tromp en dit is mijn eenig kind, Lili. Ik kom uit Amerika, uit Michigan. Mijn brave man, John Tromp, is al vijf jaar dood, zoodat ik 't brood voor mij en mijn kind moest verdienen. Nu kreeg ik echter bericht,

dat de oom van mijn man, Peter de Graaf, overleden was. Ik haastte me naar Holland, om de erfenis, die ons natuurlijk toekomt, op te eischen en hoorde zoeven, tot mijn niet geringe verbazing, van uw zusje, dat u dit huis als 't uwe beschouwt. Er is hier bepaald een vergissing in 't spel. U zult wel familie van den ouden heer zijn, maar toch zeker geen volle nicht, nietwaar? De notaris liet u hier zoolang wonen, omdat de neef uit Amerika niet kwam opdagen. Dat was verstandig van hem, want een huis dat leeg staat, wordt er niet beter op...'

Riek deed eerst pogingen, een woord in 't midden te brengen, maar 't was haar onmogelijk. Mevrouw Tromp zorgde wel, daartoe geen gelegenheid te geven, toen zij haar verhaal gedaan had.

'Hoe het zij, aan u behoort dit huis niet en dit zal gauw genoeg bewezen zijn,' besloot ze eindelijk. 'U wilt me nu wel enkele kamers aanwijzen, waar wij zoolang logeeren kunnen? Met drie flinke, ruime vertrekken ben ik tevreden.'

Riek stond stom van verbazing en keek Annie hulpeloos aan. Deze vatte de zaak van den grappigen kant op en stelde voor, drie kamers op de bovenste verdieping in orde te brengen.

'k Wou, dat de spoken vannacht een rondedans om haar bed deden en haar zoo'n schrik aanjoegen, dat ze voorgoed de vlucht nam,' dacht Annie. 'Nee maar, wat 'n mensch!'

'Ik zou 't wel prettig vinden, me eerst even te verfrisschen en Lili wat op te knappen,' zei

mevrouw Tromp, nadat Annie naar boven was gegaan, om de bedden voor de gasten op te maken. ‘Ben ik klaar, dan wil ik graag nog 't een en ander van u weten.’

Riek nam mevrouw en Lili mee naar haar slaapkamer en legde 't een en ander voor haar klaar. Toen haastte ze zich weer naar beneden, in de hoop een poosje alleen te zijn en tot zich zelf te komen. Maar jawel, ze was nog niet op de trap, of daar kwam Lili alweer aangehuppeld.

‘Wil je wel eens gauw hier komen, ondeugende meid!’ riep haar mama haar achterna.

‘Strakjes moeder,’ was 't leuke antwoord. ‘Ik ga nou met de nieuwe tante mee.’

Hoe Riek ook haar best deed, het kind tot gehoorzaamheid te dwingen, het hielp niemendal. Lili weigerde hardnekkig naar moeder terug te gaan en wandelde achter ‘tante’ de trap af en de huiskamer in. Daar nestelde ze zich in een grooten leunstoel, om de komst van mama rustig af te wachen.

‘Ze blijft lang weg, hè? Moeder zeurt altijd zoo,’ zei Lili zuchtend.

Ondanks alle narigheid had Riek moeite, haar lachen te houden.

‘Word je wat ongeduldig?’ vroeg ze. ‘Luister maar goed, dan zul je moeders stap wel gauw hooren.’

‘Daar komt ze!’ riep Lili even later, ‘'t Valt me heusch nog mee.’

Werkelijk stapte mevrouw Tromp, met de noodige drukte, de kamer in. Ze liet zich in een gemakkelijken stoel neervallen en zei: ‘Nu moeten we nog eens verder praten. Hoe is de naam van dien snuggeren notaris ook weer?’

‘Van der Zee, mevrouw.’

‘Juist, van der Zee. Lili, zit asjeblieft niet zoo aan de franje van je stoel te trekken, anders ga je onmiddellijk de kamer uit,’ liet mama er dreigend op volgen.

‘Zou ze niet liever wat met Toos en Dienneke gaan spelen? Ze verveelt zich hier,’ zei Riek. ‘Bovendien kunnen we beter praten.’

‘Ja, dat mag wel, maar kind, krijg geen ongelukken, maak je vooral niet vuil en kibbel niet te veel,’ waarschuwde mama. ‘Die twee meisjes lijken me nog al erg bijdehand.’

‘Hebben jullie geheimpjes? Zeker wel en daarom wil je mij de kamer uit hebben,’ pruilde Lili, zonder acht op moeders woorden te slaan. Bang, dat 't nog op onaangenaamheden tusschen die twee zou uitloopen, nam Riek 't kind gauw bij de hand en bracht haar naar de zusjes.

‘Doe je mee? We zouden net vader en moeder gaan spelen. Nou kun jij mooi 't echte kind zijn!’ riep Toos. Meteen haalde ze een klein stoeltje, om Lili daarin te zetten.

‘k Wil geen echt kind zijn, 'k wil met de poppen spelen en de mooiste mag ik hebben,’ klonk 't beslist.

De zusjes keken de vreemde gast verbaasd aan. ‘Je moogt er wel mee spelen, maar je krijgt er geeneen van,’ zei Toos. ‘Kijk, daar zitten ze.’

Lili nam de poppen één voor één op en bekeek ze lang. ‘Moeder zegt dat alles hier van ons is en waarom de poppen dan niet?’ vroeg ze eindelijk. ‘Die hooren toch bij 't huis.’

‘Nietwaar, wij hebben ze gekregen en dan zijn

ze ook van ons!’ riep Toos kwaad.

Lili stak haar tong uit en keerde de meisjes den rug toe. Niet wetend wat nu te doen, slenterde ze door den tuin, waar ze Geurt bezig vond, het oude kippenhok te verven. Een paar dagen geleden had hij tien kuikens voor Riek gekocht en deze aardige diertjes werden nu met veel zorg groot gebracht.

‘Mogen die beestjes niet in den tuin loopen?’ vroeg Lili.

‘Dat is ook een vraag. Dan zouden ze immers zoek raken, domme meid.’

Lili vond Geurt niets aardig en besloot, het deurtje voor de grap toch eens open te zetten. Toen de oude baas klaar was met z'n werk en weer in huis ging, aarzelde ze geen oogenblik, haar plannetje te volvoeren. Met haar vinger wipte ze 't kleine haakje op en zette het hok wagenwijd open. De kuikens schenen echter geen plan te hebben, hun woning te verlaten, zoodat Lili geweld moest gebruiken om haar zin te krijgen. Zonder zich te bedenken, stapte ze in 't kippenhok en joeg de angstige dieren er met een stok uit.

‘Ksst, ksst!’ riep ze, haar wapen dreigend in de hoogte houdend. De kuikens stoven overal heen en fladderden in hun benauwdheid tegen 't keukenraam op. Dat was een groot geluk, anders zou Geurt het onheil stellig niet zoo gauw ontdekt hebben.

‘Dat is 't werk van dat brutale nest, wat *ik* je zeg, Trijn!’ riep hij, rood van woede. In een oogenblik was hij buiten en met heel veel moeite en geduld wist hij 't kleine volkje weer in 't hok te krijgen.

‘Als je 't nu nog eens waagt bij de kuikens te komen, leg ik je over de knie en krijg je een pak slaag van heb-ik-jou-daar. Goed begrepen?’ riep Geurt boos.

Lili zette een keel op, alsof ze de beloofde klappen al voelde en rende het huis in. De mouwen en de rok van haar jurk zaten vol groene verf. Maar 't ergste vond Lili dat ze zoo door Geurt was afgesnauwd en daarover wilde ze zich bij mama gaan beklagen.

‘Maar kind, wat zie je er uit!’ was 't eerste wat mevrouw Tromp zei, toen de lieve dochter gillend en schreeuwend binnenkwam. ‘Wat is er gebeurd? Hebben die twee ondeugende meisjes je kwaad gedaan?’

Lili kon geen woord uitbrengen en schreide maar door.

‘Och, ze is zoo zacht van aard, ze kan niet best tegen die onbeschaafde ruwheid van andere kinderen,’ legde de vriendelijke gast Riek uit. ‘Ik denk dat uw meisjes te wild met haar zijn omgesprongen. U heeft misschien wel zoo lang een jurk van Dienneke, die ik Lili kan aantrekken? Als de koffers er nu maar waren, zou ik niet zoo verlegen zitten.’

Riek was dadelijk bereid te helpen, hoe onbillijk ze het ook van mevrouw vond, de zusjes van ruwheid te beschuldigen, zonder te weten, wat er gebeurd was. Toen ze dan ook van Geurt hoorde, wat Lili had uitgevoerd, kon ze niet laten, mevrouw haar ongenoegen te toonen. Ook werd de schuldige, in 't bijzijn van mama, flink door Riek onderhanden genomen, want deed die deugniet alles wat haar in den zin kwam, dan zou de ellende in huis niet te over-

zien zijn.

't Werd toch al heel moeilijk de vrede te bewaren, want alle huisgenooten kwamen met klachten aan. Annie mopperde, omdat mevrouw den halven tijd beneden zat en bij de meisjes aan tafel kwam eten. Toos beweerde, nooit meer genoeg te krijgen, daar de logée's zulke groote porties namen en Dieneke beklaagde zich, zoo zuinig op haar jurken te moeten zijn, omdat Lili ze van haar droeg en er bijna iederen dag een vuil maakte.

Tante Saar was zoo verstandig, zich nog meer op haar kamers terug te trekken dan anders. Ze was niets met de nieuwe huisgenooten ingenomen, maar Trijn en Geurt waren nog 't meest gebeten op 'die indringers.' Als Lili 't maar even waagde, een kijkje in de keuken te nemen, werd ze dadelijk door Trijn bij den arm gepakt en in de gang gezet. Kleine ruzietjes moesten altijd door Riek worden uitgemaakt en zoo was 't voor 't arme huismoedertje een heele toer, ieder op z'n tijd tevreden te stellen.

Mevrouw Tromp voelde zich al heel gauw thuis in haar nieuwe omgeving. Ze vertelde aan ieder, die 't hooren wilde, waarom ze uit 't verre Amerika zoo hals over kop hierheen was gekomen, 't Scheen haar echter geducht te hinderen, dat de oude juffrouw boven zoo weinig belang in haar stelde, want daarover had ze zich al dikwijls bij Riek beklaagd.

Op een middag, toen mevrouw Tromp van de wandeling wasthuis gekomen, trof ze tante Saar toevallig in de huiskamer aan. Dat was nog nooit gebeurd en zeker zou 't oudje die ontmoeting ook vermeden hebben, als de logée

niet zoo onverwacht was binnen gestapt.

‘Wel, wel, u hier, dat doet me genoegen,’ zei ze op wat spottenden toon. ‘En waar is uw nicht? Ik verlang naar een kop thee.’

‘Ze zal dadelijk komen,’ was 't korte antwoord.

Mevrouw ging, zoo onverschillig mogelijk, in een luien stoel voor 't raam zitten en trachtte een gesprek met haar overbuurvrouw te beginnen, maar deze hield de lippen stijf op elkaar geklemd.

‘Waarom zegt u niets?’ vroeg mevrouw, steeds boozter wordend. ‘Die onbeleefdheid begrijp ik niet. U moest dankbaar zijn, nog in dit huis te mogen wonen, zoo heel lang zult u van dat voorrecht niet meer genieten.’

Dat was te veel voor de oude vrouw. Driftig stond ze van haar stoel op en langzaam naderbij komend, zei ze op scherpen toon: ‘U wilt zoo graag dat ik wat zeg? Best, maar dan zult u ook de waarheid hooren. Al dagen erger ik mij aan uw optreden hier. Ik heb echter mijn mond gehouden, omdat 't verstandiger is, de terugkomst van den notaris af te wachten. Die zal u wel dwingen weer te vertrekken, nu mijn nichtje, helaas, zoo dom is geweest, u binnen te laten.’

Op dit oogenblik kwamen Riek en Annie de kamer in. Aan de houding van de beide dames, die als kemphanen tegenover elkaar stonden, merkten ze dadelijk, dat er onweer aan de lucht was. Daarom gaf Riek haar zuster een wenk, maar weer rechtsomkeert te maken, doch tante hield Annie bij de deur terug.

‘t Gaat hier om een zaak, waarover jullie je

eigenlijk drukker moest maken dan ik,' zei ze, haar bevende hand op Annie's arm leggend. 'Maar weten jullie wel, dat je 't recht hebt, mevrouw Tromp dit huis te ontzeggen? Er bestaat voor haar geen enkele reden, hier maar zoo vrijpostig binnen te dringen.'

'U vergist u, tante. Mijnheer Tromp was een volle neef van oom Peter,' zei Riek. 'Daar zal mevrouw toch niet om jokken?'

'Ha, ha, dat zou ze wel willen,' lachte tante, 'maar 't is niet zoo. Wanneer alle oomzeggers volle neven waren...'

'Och, was de notaris toch maar weer terug,' zuchtte Riek. 'Hij zou dadelijk opheldering in de zaak kunnen geven.'

Maar al had mijnheer van der Zee de Amerikaansche aan 't verstand gebracht, dat ze nergens iets over te zeggen had, dan nog zou Riek haar lieve gasten niet zoo gauw kwijt geraakt zijn. Want wat gebeurde?

Na de woordenwisseling met tante Saar, was mevrouw Tromp, diep verontwaardigd, naar haar kamers gegaan. Ze had Riek gezegd, niet gestoord te willen worden, daar haar zenuwgestel te veel geschokt was. De meisjes vonden 't een rust, haar voorloopig niet te zien en verheugden zich al op een prettigen, ouderwetschen avond.

Lili had zich den heelen dag niet lekker gevoeld en lag op de canapé te slapen, toen mama, nog geheel ontdaan van 't geen ze pas gehoord bad, binnenkwam. De gedachte, misschien toch weer als een arme weduwe te moeten verdwijnen, terwijl ze zich had voorgesteld, een rijke dame te worden, maakte haar

zenuwachtig en prikkelbaar. Daarom had ze ook geen geduld, naar Lili's klachten te luisteren, toen het kind even later wakker werd.

‘Je moet nu rustig gaan spelen en niet zeuren, mama heeft hoofdpijn,’ klonk 't kort. Lili zou zich anders niet zoo gemakkelijk naar moeders luimen geschikt hebben, maar nu voelde ze zich te moe er tegen in te gaan.

Na 't eten scheen de toestand van haar dochtertje toch meer indruk op mevrouw te maken. Ze gaf zich tenminste de moeite, Riek te bellen en haar oordeel omtrent de zieke te vragen. Riek vond het noodig, vóór den nacht nog een dokter te raadplegen en ging hem zelf halen.

Hoewel Lili hooge koorts had, was er toch geen reden tot ongerustheid. De dokter vermoedde dat 't mazelen zou worden en schreef een drankje voor. Riek was wat blij, voorloopig van mevrouws gezelschap verschoond te blijven en verbood de zusters, uit vrees voor besmetting, naar boven te gaan.

In die dagen kwam mijnheer van der Zee terug. Riek zond hem dadelijk een briefje, waarin ze hem vriendelijk verzocht, zoo gauw mogelijk bij haar te komen. Ze vertelde hem het heele geval, waarna de notaris, zonder ook maar iets van zijn verbazing te laten merken, naar mevrouw Tromp ging.

Annie kon niet laten in de gang eens even te luisteren. Mevrouw was wel twee trappen hoog, maar toch kon Annie haar stem duidelijk hooren.

‘Riek, Riek, kom toch eens hier, ze schreeuwt of ze geslagen wordt,’ lachte het jonge meisje, haar zuster mee naar de gang troonend. ‘Misschien zet mijnheer van der Zee haar strakjes

't huis wel uit. Wat 'n mop, haar met hangende pootjes te zien vertrekken.'

'Och Ans, dat zal zoo gauw niet gebeuren. Maar dat 't daarboven niet naar haar zin gaat, is zeker.'

Op aandringen van Riek ging Annie mee de huiskamer in. Ze dienden toch haar fatsoen te houden, hoe nieuwsgierig ze ook naar den afloop waren. Zoo heel lang werd haar geduld niet op de proef gesteld, want na een groot kwartier hoorden ze den ouden heer alweer de trap af komen.

'Heeft mevrouw ongelijk en kunnen we rustig hier blijven?' vroeg Riek bezorgd.

'Daar hoeft u niet bang voor te zijn,' was 't vriendelijke antwoord. 'Ik kan me begrijpen, hoe deze onverwachte inval u van streek heeft gebracht, 't Is wel een heel eigenaardige geschiedenis, maar u heeft verstandig gedaan, mevrouw en het kind zoo lang in huis te nemen, tot de zaak is opgehelderd. Uw gastvrijheid kan niet anders dan een goeden indruk op de buitenwacht maken. Vonden we den bewusten brief van uw oom maar, dan zouden we nergens moeite mee hebben. In elk geval blijft u op dezen zelfden voet voortleven en op mij vertrouwen. Dat is op 't oogenblik het eenige wat ik u raden kan.'

Toen de notaris vertrokken was, nam Riek zich stellig voor, nog dienzelfden middag naar den zolder te gaan en alle kasten en laden leeg te halen. Welke plichten haar ook riepen, allereerst moest er nu naar den verloren brief gezocht worden.

Nadat Toos en Dieneke aan een werkje waren

geholpen, waarmee ze zich een tijdlang konden bezighouden, gingen Riek en Annie naar boven en met meer moed dan den eersten keer zetten ze haar arbeid op den zolder voort.

‘Kijk eens, dit is zeker de Zondagsche jas van oom Peter geweest,’ lachte Annie, haar zuster een zwart kleedingstuk vóórhoudend, dat er ontoonbaar uitzag. ‘Wat zou dat zuinige heertje een benauwd gezicht hebben gezet, als hij z'n plunje zóó had teruggevonden!’

‘Sst, wees toch stil, als tante Saar ons hoort, haalt ze ons naar beneden,’ waarschuwde Riek. ‘Ze vindt dat gescharrel hierboven niets prettig.’

‘Och, Riek, tante moet altijd wat aan te merken hebben. Ze snapt toch zeker wel, dat wij hier ook niet voor ons plezier aan 't rommelen zijn. Vonden we den brief maar, dan lieten we de rest voorloopig liggen, maar alle zakken van de jassen en broeken zijn leeg.’

Toen de kleeren eindelijk nagezocht en op verschillende hoopjes gelegd waren, begonnen de meisjes aan de kasten en doozen, waarin heel wat moois geborgen was. Annie raakte zóó in vuur, dat ze geheel vergat waar ze was en aan geen spoken meer dacht. Riek moest echter voorzichtig zijn en zorgen, niet te veel tegelijk overhoop te halen. Zoo licht raakte er immers iets tusschen den rommel verloren.

Terwijl Annie een stapel boeken doorbladerde, zocht haar zuster eenige geel geworden brieven bij elkaar, welke ze vluchtig doorlas en op een stapeltje legde. Ze had gemeend, een goede vondst te doen, maar de papieren bleken voor haar niet de minste waarde te hebben.

‘Die wonderlijke oom heeft zeker nooit wat in de prullemand gegooid,’ riep Annie, toen ze een la opentrok, waarin ze oude prentenboeken en een kinderpistooltje vond. ‘Geen wonder, dat ze hem hier in Rotterdam haast allemaal kenden. Hij viel natuurlijk overal op.’

‘Toe, babbel nu maar liever niet zooveel en onderzoek goed wat je in je handen neemt,’ zei Riekwat ongeduldig, ‘k Ben bang, den brief nooit te vinden.’

‘Jij wanhoopt ook zoo gauw,’ antwoordde Annie, ‘we zijn toch nog maar pas aan 't zoeken. Ik begin 't hier zoo leuk te vinden, dat ik strakjes niet meer van den zolder af wil.’

‘Wacht maar, juffertje, je zult wel gauw anders praten, als we ons tot taak stellen, hier iederen middag een paar uur bezig te zijn. Help je me morgen weer?’

‘Natuurlijk, wou je dan nu al naar beneden gaan?’

Riek haalde haar horloge voor den dag dat op half zes stond, ‘t Is etenstijd,’ zei ze, ‘en ik ben doodmoe. Misschien zijn we een anderen dag gelukkiger.’

Terwijl Annie het stof van haar kleeren borstelde en naar het raampje liep, om wat frissche lucht binnen te laten, riep ze opeens: ‘Zeg, wat ligt daar in de vensterbank? 't Lijkt wel een stuk pannekoek. Ja, warempel, en 't is zoo droog als kurk. Wie zou dat daar neergelegd hebben? Toos en Dieneke komen nooit hier. Misschien heeft Lili wel eens een kijkje op den zolder genomen, dat kind zit overal met haar neus in.’

‘De trap lijkt me te steil voor haar,’ zei Riek,

het stuk pannekoek nauwkeurig beijkend. ‘En dan zou ze hier vóór haar ziekte geweest moeten zijn.’

‘Gek toch, je staat in dit huis altijd weer voor onoplosbare raadsels,’ fluisterde Annie, weer geheel onder den indruk van deze nieuwe ontdekking. ‘Zouden er dan toch spoken zijn?’

‘Och, wie gelooft er nu aan die malligheid,’ antwoordde de oudere zuster kribbig. Zelf was ze echter allesbehalve gerust, daar dit 't raam was, waarvoor ze op dien regenachtigen dag de witte gedaante had zien dansen...

‘Zullen we nog eens verder gluren?’ stelde Annie voor.

Meteen probeerde ze, een groen, verschoten gordijn op zij te schuiven, hetgeen haar, na lang trekken en rukken, eindelijk gelukte.

‘O, wat een snoezig meubeltje staat daar!’ riep ze opgewonden. ‘Oom Peter heeft 't zeker achter zoo'n zwaar gordijn laten zetten om 't onbeschadigd te houden, 't Lijkt wel een ouderwetsch schrijfbureau, maar voor een heer is 't toch te klein.’

‘'t Is mooi gebeeldhouwd,’ zei Riek, nieuwsgierig naderbij komend. ‘Zullen we 't eens dichter naar 't raam schuiven? Dan kunnen we 't beter bekijken.’

Het meubeltje werd zoo voorzichtig mogelijk van z'n plaats gehaald en naar 't licht gedragen.

‘Zat er nu maar een sleutel op, dan konden we zien, wat er in was,’ zei Riek. ‘In 't naaimandje van tante Saar heb ik laatst een paar losse, roestige sleutels zien liggen, maar daar zijn we op 't oogenblik niet mee gebaat. Als tante op 'n Zondag naar de kerk is, neem ik de sleutels stilletjes even mee om ze op dit bureau-

tje te passen. Je kunt nooit weten, wat belangrijke ontdekkingen ik doe.'

Na nog even het een en ander bij elkaar geraapt te hebben, gingen de meisjes heel zachtjes naar beneden. Ze hoorden Lili hoesten en haastten zich, de deur van mevrouws kamer zoo gauw mogelijk voorbij te gaan. Maar toen Riek bij de trap kwam, zag ze een klein, donker vertrekje, dat nooit gebruikt werd, open staan. Daar ze zeker wist de deur op slot gedraaid te hebben, liep ze naar binnen, om te kijken of er iemand was.

'Zou mevrouw Tromp hier den boel misschien eens nagesnuffeld hebben, ze is er brutaal genoeg voor,' fluisterde Riek haar zuster toe. 'Veel bijzonders staat hier anders niet.'

Samen gingen ze naar binnen, maar toen Annie onwillekeurig naar 't oude, mahoniehouten ledikant keek, kreeg ze een rilling van schrik. Ze greep Riek bij den arm en wees naar de dekens, die tot 't voeteneinde teruggeslagen waren.

'Daar heeft iemand geslapen,' hijgde ze, doodsbleek van angst.

Riek was ook vreeselijk geschrokken, maar had toch den moed naar 't ledikant te gaan en het beddegoed stuk voor stuk na te kijken.

'Ja, hier *moet* iemand gelegen hebben, dat is duidelijk genoeg,' zei ze beslist. 'In de matras is een kuil. Misschien weten Toos en Dieneke er wel meer van.'

'Die komen hier immers nooit en nu Lili de mazelen heeft, zijn ze veel te bang op deze verdieping te spelen,' zei Annie. 'Ze hoeven maar een kik te geven, of mevrouw roept al, dat ze stil moeten zijn. Tante Saar is werkelijk een

engel bij die albedil vergeleken.’

‘t Is gek, Ans, dan zal de kat hier den boel overhoop gehaald hebben.’

‘Ja, laten we dat ons zelf maar wijs maken,’ zuchtte Annie. ‘Kom, hoe eerder woe hier weg zijn, hoe liever.’

Gearmd gingen ze naar beneden, waar Toos en Dien ondervraagd werden. Deze verklaarden echter, niet in 't donkere kamertje geweest te zijn, zoodat ook dit raadsel weer niet werd opgelost.

VIII.**Het geheim van tante Saar.**

‘Toos, er is een uitnodiging van mevrouw Krans gekomen,’ zei Riek den volgenden morgen aan 't ontbijt. ‘Je moogt er vandaag poffertjes gaan bakken.’

‘Met Dieneke toch zeker?’ was Toos' eerste vraag.

‘Ja, met Dieneke, en Annie zal jullie er, voor de gezelligheid, heen brengen.’

Keurig uitgedost ging het tweetal met Annie op stap. Maria Kaspers stond de gasten al in de deur op te wachten en vertelde, dat ze 't deeg had mogen klaarmaken.

‘Ben je dan nog even goede maatjes met mevrouw Krans?’ vroeg Annie verrast.

‘Nou, òf ik en moeder ook,’ vertelde het vriendelijke meisje. ‘Maar we gooien nu ook geen schillen meer op straat en houden ons kelderhuis netjes, 's Morgens ga ik heel vroeg aan 't werk, om in den middag bij mevrouw Krans te kunnen zijn. Vandaag heb ik dan toch zoo voortgemaakt. Wie zou 't ook niet leuk vinden poffertjes met elkaar te bakken?’

‘Dan zal ik je niet langer ophouden. Hoe laat

kan ik de kinderen weer komen halen?’ vroeg Annie.

‘Als 't mag, wil ik de visite graag thuis brengen, dan zie ik uw zuster ook weer eens,’ antwoordde Maria wat verlegen.

Annie vond dat natuurlijk best en wenschte het vroolijke drietal een prettigen middag. Met het plan, Riek nog wat op den zolder te helpen, zorgde ze gauw thuis te zijn, maar in den voortuin werd ze door Geurts kleindochter opgehouden, die leelijk uit haar hum was.

‘k Loop hier zeker al een kwartier op en neer te dreutelen,’ bromde Leen. ‘k Wou dat er nu eindelijk maar eens iemand kwam.’

‘Heb je dan niet gebeld?’ vroeg Annie.

‘Ja, Trijn wou me overhalen binnen te komen, maar je weet immers dat ik niet durf.’

‘O, dat is waar ook, je bent benauwd voor de spoken, hè? Toe, wees niet zoo kinderachtig en ga mee,’ zei Annie, het meisje bij de mouw meetrekkend.

Na lang praten liet Leen zich overhalen. Toch nog wat angstig volgde ze Annie naar de huiskamer, waar Riek met mevrouw Tromp was.

‘Riek, wat zeg je nu wel van zóó'n heldin!’ riep Annie, mevrouw leukjes voorbij ziende. ‘Leen durft, ondanks de spoken, een stapje verder dan den tuin te gaan.’

‘Wat is dat voor dwaasheid?’ vroeg mevrouw Tromp. ‘Wie gelooft er nu aan spoken?’

‘Ik, want ik heb ze hier meer dan eens gezien,’ verklaarde Leen en nu hing ze een vreeselijk verhaal van die geheimzinnige wezens op.

‘En je zegt dat ze alleen op den zolder gezien worden?’ vroeg mevrouw, na Leen met de groot-

ste verbazing te hebben aangehoord.

‘Ja, alleen op zolder en hoe harder 't waait, hoe hooger sprongen ze maken.’

Had Lili, uit haar middagslaapje wakker geworden, haar stem niet laten hooren, dan zou mevrouw niet zoo gauw naar boven zijn gegaan.

‘Gelukkig, daar zijn we voor vandaag weer af, nu zullen we wel gauw met een bezoek op zolder vereerd worden, òf mevrouw gaat er stilletjes op haar eentje naar toe,’ zei Annie. ‘Je had dat verhaal van die spoken maar voor je moeten houden.’

Het meisje keek bedeesd naar den grond. Ze voelde, het met haar gebabbel verkorven te hebben en stapte zoo gauw mogelijk op. Daar waren Riek en Annie niet treurig om, want als ze haar tijd verpraatten, zou 't werk op den zolder weer uitgesteld moeten worden.

‘Kom, nou gauw even een kopje thee en dan gaan we op een drafje naar boven,’ zei Riek opgewekt. Haastig schonk ze in, toen de bel van de voordeur over ging.

Riek deed de kamerdeur zachtjes open en luisterde even. Stil, was dat de stem van mijnheer van der Zee niet? Annie herkende haar ook en nu tobden de meisjes er geen van beiden meer over, de taak voor vandaag in den steek te moeten laten. -

Hoewel mevrouw Tromp twee trappen hoog woonde, wist ze toch altijd, wat er beneden gebeurde. Zoo had ze ook den notaris in 't hek zien komen en nieuwsgierig, wat deze te vertellen zou hebben, sloop ze de trap af.

‘Ik ben bij mijnheer Been, het familielid van uw naaister Roelfje geweest,’ zei de notaris,

toen hij op zijn gemak was gaan zitten. ‘Hij is al een bejaard man, maar weet zich toch veel van vroeger dagen te herinneren. Dien mijnheer Tromp heeft hij als schooljongen gekend en veel goeds is daar, helaas, niet van te vertellen. De klasgenooten mochten John Tromp volstrekt niet, dat pleitte dus al niet voor hem. Later, toen hij op eigen beenen moest staan, werd hij door velen met den rug aangekeken en ging het hem lang niet voor den wind. Zijn ouders waren brave, oppassende menschen, die uw oom, Peter de Graaf, heel goed kenden en op alle mogelijke manieren door hem werden voortgeholpen. Hun zoontje, John, speelde hier veel in den tuin en noemde den ouden heer ‘oom.’ Dat bleef zoo, ook toen hij groot was geworden en de weldoener van de ouders ook zijn weldoener werd. Heel veel kosten schijnt Peter aan dien John besteed te hebben, doch veel plezier beleefde hij er niet van. Het jonge mensch deugde voor geen enkele betrekking en zoo ging hij, in de hoop, elders z'n fortuin te kunnen zoeken, naar Amerika. Peter de Graaf betaalde de reis en gaf hem nog een flink duitje in den zak mee. Na lang zwerven kwam John eindelijk in een kruitfabriek en kort daarna is hij getrouwd. Z'n ouders noch zijn zogenaamde oom hoorden ooit meer iets van hem. Mijnheer Been wist toevallig van kennissen in Amerika, dat de vrouw van John Tromp nogal wat geld had, maar dit werd opgemaakt, omdat haar man haar wijsmaakte, een rijken erfoom in Rotterdam te hebben. Daar vertrouwde zij vast op en na den dood van haar echtgenoot wist ze ook niet beter of ze zou later weer schatten

bezitten. Toen nu Mevrouw Johanna Elisabeth Tromp vernam, dat mijnheer de Graaf overleden was, kwam ze holderdebolder naar hier, om het kapitaal op te eischen.’

‘t Is wat moois, dus haar man was totaal geen familie van oom Peter!’ riep Riek verbaasd. ‘Wat praat die Roelfje dan?’

‘Och, ze heeft mijnheer Been zeker verkeerd begrepen,’ zei de notaris vergoelijkend. ‘Dat John een oomzegger was, kan niet ontkend worden.’

‘Maar geen volle neef!’ riep Annie nu.

‘Nee, dat is slechts een *kleine* vergissing. En door die *kleine* vergissing is 't huis hier in rep en roer gebracht.’

‘Maar *ik* heb dadelijk aan Riek gezegd, dat ik u en niemand anders geloofde,’ lachte het jonge meisje, haar zuster van blijdschap omhelzend. ‘Nu is 't toch zeker ook niet meer noodig, den zolder overhoop te halen en naar' dien gewichtigen brief van oom te zoeken. Mevrouw zal ons heusch wel gelooven, als we haar precies de waarheid zeggen.’

‘t Kan zijn, maar dien brief zou ik toch graag in m'n bezit hebben,’ zei de notaris. ‘Hij is van te groote waarde.’

Toen hij vertrokken was, besloten de zusters, Maria en de kinderen maar vast tegemoet te gaan. Vooral Riek had behoefte even in de lucht te zijn.

Onderwijl had mevrouw Tromp wel een half uur voor luistervink gespeeld en nu ze juist nog even opving, welk plannetje er in de huiskamer werd gemaakt, besloot ze van die mooie gelegenheid gebruik te maken en even naar den

zolder te gaan. Niet alleen was ze nieuwsgierig naar de spoken, maar ze hoopte ook den brief te vinden, waarover zoeven gesproken was. Als een dief sloop ze naar boven, bang door tante Saar of Trijn opgemerkt te worden.

't Viel haar moeilijk, die nare trap op te komen, doch niets was haar te veel om haar doel te bereiken. Tusschen kisten en koffers scharrelde ze door, tot ze plotseling een verdacht geluid hoorde en onbeweeglijk bleef ze staan. Wat kon dat zijn? Een rat misschien?

O, dat vond ze de griezelligste beesten die er bestonden. Bevend van angst besloot ze weer naar haar kamer te gaan, maar toen ze achter zich keek, om zich te overtuigen of de weg naar de deur wel veilig was, zag ze een gordijn, dat voor een kast hing, heen en weer bewegen. 'Zou daar nu heusch een spook achter zitten?' vroeg ze zich af. Maar ze wou zekerheid hebben en daarom riep ze, op eenigszins spottenden toon: 'Ik zie je daar wel, kom maar gerust voor den dag'

Nu bewoog het gordijn nog veel meer, maar niemand vertoonde zich. Aan haar nieuwsgierigheid gevolg gevend, sloop mevrouw naar de kast, tastte achter het gordijn en... voelde een hoofd.

'Ik heb je!' riep ze met schorre stem. Ze greep de lange haren vast en trok er geweldig aan.

'Au, au, blijf met je vingers van me af!' klonk 't half schreiend van achter het gordijn.

Mevrouw Tromp liet echter niet los en nu moest het geheimzinnige wezen wel te voorschijn komen. Op handen en voeten kroop een

roodharige, magere en haveloos gekleede jongen onder het gordijn uit. Terwijl hij zich oprichtte, diende hij z'n tegenstandster zoo'n geweldigen slag toe, dat ze er van duizelde en de oogen even sloot. Van dat gunstige oogenblik wist de schelm gebruik te maken. Hij rukte zich los, vloog naar de deur en was met een paar sprongen de trap af.

Mevrouw Tromp, die gauw weer tot bezinning was gekomen, holde hem achterna en riep: 'Houdt den dief' Maar niemand hoorde haar en zoo wist Tommy Dekkers, want die was het werkelijk, nog tijdig te ontsnappen.

Als een haas liep Tommy de lange straat uit, want het was zaak, uit de buurt van 't groote huis te blijven.

Zijn verwilderde, vuurroode haren en gescheurde kleeren vielen iedereen op, maar wat kon hem dat schelen?

Op 't hoekje van de straat stond hij stil. Hij kòn bijna niet meer en hijgde naar adem. Met z'n rug tegen den muur van een pakhuis geleund, overlegde hij, hoe hij zou loopen. Langs de gracht en dan de brug over? Al gauw was hij 't met zich zelf eens en juist zou hij z'n weg weer vervolgen, toen hij plotseling zijn naam hoorde noemen. De jongen keek verschrikt om en zag twee meisjes de straat oversteken. Zonder zich te bedenken, ging hij er vandoor, want in die blijde, vragende gezichten had hij Toos en Dieneke herkend. De kinderen liepen hem op een holletje na en toen Tommy even later 't ongeluk had, door de drie grootere meisjes omsingeld te worden, zag hij zich gevangen.

Met z'n vuisten rechts en links slaande, wist hij onder den arm van Riek door te kruipen, maar nu kwamen de menschen van alle kanten aanloopen, om dien vagebond te grijpen. Geheel in 't nauw gebracht, zag Tommy maar één uitweg meer. Dat was de gracht. In een wip sprong hij er in, maar daar hij niet zwemmen kon, liep hij groot gevaar te verdrinken.

Schreiend van angst en schrik stonden Toos en Dieneke aan den waterkant, terwijl Riek en Annie de toeschouwers smeekten, den jongen te redden. Hoe de meisjes zoo met dat armoedige ventje in aanraking waren gekomen, begreep niemand, maar haar gevoel van medelijden werd door ieder gedeeld.

Dadelijk was een werkmán bereid den drenkeling na te springen en gelukkig had hij de voldoening, hem nog geheel bij kennis aan Rieks zorg over te geven.

‘Dag Tommy, dag beste Tommy,’ zei Dieneke, den bibberenden jongen medelijdend over den arm strijkend. ‘Je moogt met ons mee naar huis gaan en wat je vraagt, krijg je.’

‘Dat is fijn, maar zie je, als ik maar durfde,’ ... aarzelde Tommy, ‘t Is bij jullie niet pluis, dat weet je toch zeker net zoo goed als ik? Die mevrouw daarboven is een kwâje.’

De omstanders, die 't gesprek met de grootste verbazing volgden, begonnen te lachen.

‘k Ging maar mee, kereltje, je zult 't wel goed bij die dames hebben,’ raadde er een.

‘Schiet dan op, anders vat je kou!’ riep een tweede.

Daar de meisjes niets van 't gebeurde op den zolder wisten, begrepen ze niet, waarom Tommy

zich zoo lang bedenken moest. Eindelijk liet hij zich door Riek en Annie meetrokken, die onderweg heel wat bekijks hadden. Hoe dichterbij ze bij huis kwamen, hoe meer Tommy tegenstribbelde.

‘Waarom doe je zoo vreemd, we meenen het toch goed met je?’ zei Annie een beetje beleedigd.

‘Dat - weet - ik - wel, - 'k wou - toch - lie - ver, dat - je - haar - eerst - ging - vertellen, dat - dat - dat - ik - er - weer - ben. Ze - mocht - er - eens - van - schrikken - en - me - nog - harder bij - de - haren - trekken -’ hikkelde Tommy.

‘Je praat maar wat. Wie is die “ze” dan, Tommy?’ vroeg Riek.

‘Dat is die booze vrouw. Brr, ik bibber er nog van als ik er aan denk, wat er gebeurd is.’

De meisjes probeerden hem nog meer uit te hooren, maar hij liet verder niets los. Toen ze thuis kwamen, werd boven driftig een raam open geschoven en stak mevrouw Tromp haar hoofd naar buiten.

‘Heila, heila, laat hem niet los eer ik beneden ben!’ schreeuwde ze de meisjes toe. ‘Die boosdoener zat op den zolder en wou me bang maken. Verbeeld je, net of ik aan spoken geloof.’

Nijdig werd 't raam weer dicht gegooid.

‘Ben je heusch op zolder geweest, zeg 't maar eerlijk,’ zei Toos, den jongen met groote oogen aankijkend.

Tommy knikte. Hij kon geen woord uitbrengen daar hij vreeselijk tegen een nieuwe ontmoeting met ‘de kwâje’ opzag.

‘Dag Tommy, dag beste Tommy,’ zei Dienneke,... (Blz. 143.)

‘Dan ben jij ook de stouterd geweest, die alles wegkaapte en onze lieve Mieke kreeg de schuld,’ verweet Dienneke hem.

Tommy boog beschaamd z'n hoofd en knikte opnieuw.

‘Wacht eens, nu weet ik meteen, hoe dat stuk pannenkoek op zolder kwam!’ riep Annie op haar beurt.

‘En waar de lekkernijen van onze poppenpartij gebleven zijn,’ vulde Toos aan.

De jongen wist niet welken kant uit te kijken, zoo schuldig voelde hij zich.

‘Ik... ik... verging van honger,’ stamelde hij ‘Ik kon daar onder de pannen toch niet van den wind leven? En... enne... ik was graag bij jullie, veel liever dan thuis.’

Nu kwam 't gevoel van medelijden weer boven en dacht geen van de meisjes er meer aan, Tommy een verwijt te doen. Alleen mevrouw Tromp had nog een appeltje met hem te schillen en met een gezicht, waarvoor de dapperste held op de vlucht zou zijn gegaan, kwam ze haar vijand tegemoet. Maar nog voor ze hem bereikt had, sprong Toos tusschenbeide en zei, met bevende stem: ‘Doe hem geen kwaad, mevrouw, hij is onze vriend. Wij hebben hem mee naar huis genomen, want ziet u wel hoe nat hij is? En hij heeft ook honger. Wij krijgen net zooveel als we lusten, maar hij niet. Daarom heeft hij wel eens stilletjes wat weggepakt. We zullen hem dikke boterhammen geven en dan zal hij 't nooit meer doen, is 't wel, Tommy?’

Met tranen in de oogen keek ze hem aan en greep z'n hand. Ze kreeg echter geen antwoord

op haar vraag, maar met blijdschap zag Toos, dat ook Tommy's oogen vol tranen schoten.

Nu de jongen op zolder was gevonden en alles bekend had, waren veel geheimzinnige gebeurtenissen in huis opgelost geworden. Maar de witte verschijning, die Riek voor 't raam had gezien, kon Tommy onmogelijk geweest zijn. Hoe nu nog achter dit geheim te komen? Riek wist het waarlijk niet.

Ze had met Annie afgesproken, er Tommy niet naar te vragen als hij er zelf niet over begon. Hij was spraakzaam en openhartig genoeg, hetgeen uit de verhalen, welke hij nog dienzelfden avond deed, voldoende bleek. Zoo vertelde hij, dat hij dikwijls naar het donkere kamertje bij de trap was gevluht, als Riek en Annie op den zolder bezig waren.

Je hebt niet eens gemerkt, dat ik onder 't ledikant lag, toen je de deur van 't kamertje op 'n keer open vond en de dekens van 't bed zoo verward door elkaar lagen,' lachte de deugniet. 'O, o, wat heb ik toen een angst uitgestaan, ik had haast geen tijd meer me te verstoppen, 't Was ook dom van me, de deur niet goed dicht te doen, maar dat merkte ik pas, toen ik onraad hoorde. 'Nou ben je er leelijk bij,' dacht ik en warempel liep 't toch nog goed voor me af.'

'Maar nu zul je toch zoo gauw mogelijk naar huis terug moeten,' zei Riek. 'Je moeder denkt natuurlijk, dat je verongelukt bent.'

'Ja, 't wordt nou langzamerhand tijd,' was 't leuke antwoord, 't Was mijn bedoeling ook niet, altijd hier te blijven, 'k Wou zoo graag op avon-

tuur uit, maar als je met stelen aan den kost moet komen, valt 't toch niet mee.'

'k Zal vanavond aan je moeder telegrafeeren dat je morgen thuis komt,' besloot Riek. 'En weet je, wat we dan eerst nog doen?'

Tommy keek haar vragend aan.

'We zullen je, voor je vertrek, netjes in de kleeren steken. Vind je dat goed?'

Een blijde lach kwam op Tommy's gezicht en hij knikte tevreden. -

Zoo ging onze vagebond als een heertje op reis. Een conducteur beloofde Riek voor hem te zorgen en aan 't goede station af te zetten. Was hij op de plaats van bestemming, dan zou de avonturier den weg naar huis wel vinden. -

De volgende dag was een Zondag. Toos en Dieneke vonden 't al jammer, Tommy niet wat langer gehouden te hebben om wat met hem te spelen. Nu 't weer regende en de wind om 't huis blies, wisten ze geen raad met den tijd.

'Wat zullen we doen, als jullie naar de kerk zijn?' vroeg Toos.

'Misschien wil tante Saar wel een spelletje met je doen. Tante blijft thuis om 't slechte weer,' antwoordde Riek.

'Bah, wat is daar nou aan!' riep Toos. 'Mogen we mee naar de kerk?'

'Nee, dat kan vanmorgen niet best, maar jullie moogt ons wel een eind tegemoet komen als je dat prettig vindt.'

't Regende wei een beetje erg hard, toen Toos en Dien, onder een oude, groene paraplu van oom Peter, op stap gingen en ze hadden een heel eind te loopen, voor ze Riek en Annie ontmoetten.

Met z'n viertjes gingen ze gearmd terug en nu ze den wind achter hadden, kwamen ze flink vooruit.

‘Hoor onze jaloezieën weer eens klapperen,’ zei Annie, toen ze dicht bij huis waren. ‘Mevrouw had ze wel even kunnen optrekken.’

Allemaal keken ze naar boven.

‘Zie je dat, daar staat iemand voor 't zolderraam te wuiven,’ riep Annie opeens.

Haar frissche, roode kleur was plotseling van de wangen verdwenen, en Riek angstig vastgrijpend, riep ze: ‘Nu zie ik het met eigen oogen. Leen heeft dus waarheid gesproken.’

‘St, houd je toch kalm,’ fluisterde Riek haar in 't oor. ‘Je zult de kinderen zoo bang maken, dat ze 't huis niet meer in durven.’

Niet graag zou ze Annie bekend hebben, dat ook zij op haar beenen beefde.

Diezelfde verschijning had ze immers meer gezien.

‘'t Is Lili, Lili in haar nachtpon, 'k Weet het zeker,’ verklaarde Dieneke, vroolijk met haar zakdoek wuivend. ‘Maar zeg, als we niet naar binnen gaan, worden we kletsnat.’

‘Jij bent de verstandigste van allemaal,’ zei Riek. ‘Kom maar gauw mee.’

Ze ging met Toos en Dien naar binnen, maar Annie bleef voor de deur staan.

‘Kijken jullie maar eerst eens en waarschuw me asjeblieft als 't veilig is in huis,’ riep ze het drietal achterna.

Toos en Dieneke begrepen er niets van. Ze trokken de regenmantels uit en liepen de huiskamer in, waar Mieke met haar kleintjes aan 't stoeien was.

‘Blijven jullie maar hier, ik moet dadelijk

even naar boven,' zei Riek, zonder verder naar Annie om te zien. Ze vond 't erg kinderachtig van een vijftienjarig meisje, zich zoo te gedragen. Annie was immers al meermalen op zolder geweest en nu zelfs de voordeur niet in te durven, was toch wel wat heel flauw.

Boven aan de trap ontmoette Riek mevrouw Tromp, die om een kannetje melk vroeg.

't Spijt me, u niet dadelijk te kunnen helpen, ik moet eerst even naar den zolder,' antwoordde Riek. 'Of bent u er misschien pas geweest?'

'Welnee, wat zou ik daar doen?'

'U waart er toch ook, toen u Tommy achter 't gordijn ontdekte?'

'Ja, daar had ik mijn redenen voor, want boven worden brieven verstopt, die ik niet mag zien. 't Is schande, mij zoo te behandelen, maar de straf zal voor jullie niet uitblijven.'

'Maar ... maar... ik weet den brief evenmin te vinden!' riep het jonge meisje, diep verontwaardigd over die valsche beschuldiging. 'U denkt zeker...'

Daar ging opeens de deur van tante Saars kamer open en verscheen de oude dame op den drempel.

'Kindlief,' zei ze zoo bedaard mogelijk, 'waarom laat je je toch zoo beledigen? Als ik in jou plaats was, stuurde ik die ongenoode gasten onmiddellijk weg.'

'Wel ja, nu nog mooier, u draait de rollen om!' riep mevrouw Tromp, buiten zich zelf van woede. 'Ik hoor hier in 't vervolg thuis en dat u en uw nichtjes nog onder mijn dak zijn, heeft u aan *mijn* goedheid te danken. Maar lang zal die vreugde voor u niet meer duren, want ik

ben van plan, het huis zoo spoedig mogelijk te laten afbreken. 'k Vind dit geen woning voor een fatsoenlijk mensch.'

Bij die woorden schoten tante's oogen vuur.

'Wat zegt u daar, u wilt dit huis naar den grond laten halen?' riep ze met heesche stem. 'Dat zal nooit, nooit gebeuren.'

De altijd zwijgende tante wist nu wel haar woordje te doen. Geen oogenblik liet ze mevrouw Tromp de gelegenheid haar in de rede te vallen, hoe deze ook haar best deed, haar meening te zeggen.

'Mijnheer Peter de Graaf heeft aan de vier meisjes van Baveren deze woning gegeven, dat kan bewezen worden,' zei tante aan 't slot van haar boozen uitval.

'Och tante, ik vind het erg lief van u, ons te verdedigen, maar ooms brief, waarin hij schreef, ons al zijn bezittingen te willen geven, is immers nog altijd zoek,' bracht Riek bescheiden in 't midden.

'Precies, 't bewijs is niet geleverd en die zoogenaamde eigen geschreven brief zal wel nooit bestaan hebben,' lachte mevrouw Tromp.

'En toch kan ik hem u toonen,' zei haar vijandin triomfantelijk. 'Mijnheer de Graaf wist zelf soms niet, waar hij z'n gewichtige papieren stopte. Daar was toezicht op noodig.'

'En dat toezicht hield u?' klonk de spottende vraag.

'Gelukkig wel, anders zouden de van Baverentjes er slecht aan toe zijn geweest.'

Na deze woorden richtte tante Saar zich tot Riek en zei, nu wat kalmer: 'Ga Annie even roepen, ik wil graag, dat ook zij bij 't openen

van 't bureautje tegenwoordig is.'

Eindelijk ongeduldig geworden, had Annie al den moed gehad, de voordeur in te komen. Ze hoopte van haar zuster te hooren, welke ontdekking ze op den zolder had gedaan. Maar hoe verbaasd keek Annie op, toen Riek haar in 't kort vertelde, wat er boven was voorgevallen.

'k Ga dadelijk met je mee,' zei Annie, de angst voor 't spook alweer vergetend. 'Waarom heeft tante ons dat geheim nu niet eerder verteld?'

'Och, ze vond 't natuurlijk erg sneu, zelf niets te krijgen, omdat ze nog al eens bij oom kwam, we moeten haar dat vergeven, Ans.'

Dol nieuwsgierig wat er verder zou gebeuren, gingen de zusters naar boven, waar ze tante waarlijk al op de zoldertrap vonden. 't Was een heele toer voor 't oudje, zoo te klimmen en 't ging dan ook heel langzaam en voorzichtig op die krakende treden. Eindelijk had ze de moeilijke reis volbracht en nu liep ze regelrecht naar 't bureautje, dat de meisjes een paar dagen geleden achter 't gordijn hadden weggehaald.

'Vond je 't beter het meubeltje hier te zetten? 't Onderzoek heeft je toch geen stap verder gebracht, is 't wel?' vroeg ze, de nichtjes om de beurt aankijkend. Toen haalde ze een klein sleuteltje te voorschijn, waarmee ze een der laden opende. Deze lag vol geel geworden papieren.

'Dit alles heeft geen waarde voor jullie, alleen het onderste velletje postpapier is van groot belang,' zei ze ernstig. 'Kijk, hier is het.'

Juist wilde ze het Riek overhandigen, toen mevrouw Tromp plotseling in de zolderdeur

stond. Zoo stilletjes mogelijk was ze naar boven geslopen, om getuige te zijn van 't geen daar gebeurde.

‘Ei, ei, u komt of u geroepen bent,’ zei tante, die haar zelfbeheersching geen oogenblik verloor. ‘Mag ik u den brief, door den heer de Graaf geschreven, meteen maar laten zien? Terwijl ik hem vasthoud, kunt u hem gemakkelijk lezen, nietwaar?’

Mevrouw Tromp hoefde er maar even een blik in te slaan, of ze wist al genoeg.

‘Hoe is 't mogelijk, heeft John mij dan maar wat wijs gemaakt?’ mompelde ze. ‘Wat moet er nu van ons worden?’

Intusschen waren de meisjes wát blij met den brief, dien Riek den eersten nacht onder haar hoofdkussen bewaarde. Ze was van plan er zoo gauw mogelijk mee naar den notaris te gaan, maar toevallig spaarde hij haar die moeite, door zelf te komen. Riek had haast geen geduld zijn boodschap aan te hooren zoo brandde het nieuws haar op de lippen. Ze vroeg mijnheer van der Zee even plaats te nemen en gaf hem met bevende handen den brief.

Hoewel hij den inhoud van a tot z kende, daar hij er toch immers het afschrift van had, las hij de regels nog een paar maal over.

‘Ik maakte mij in 't minst niet bezorgd over de zaak,’ zei hij eindelijk, ‘maar 't verheugt me toch heel erg, dit bewijs in handen te hebben, al is 't alleen maar voor uw rust. Die oude tante had waarlijk wel eens een beetje eerder kunnen spreken. Was die mevrouw Tromp hier niet zoo onverwacht binnen komen vallen, dan zouden we den brief misschien nooit in ons bezit heb-

ben gekregen.'

'Tante is wat boos geworden, omdat ze zelf niets gekregen heeft,' zei Riek. 't Was ook niet prettig voor haar. Maar wat moet er nu met mevrouw Tromp gebeuren? Die zal ik moeilijk op straat kunnen zetten.'

'Nee, dat gaat niet. Ik weet echter een andere oplossing. In Amsterdam ken ik een familie, waar een huishoudster nodig is. Daar zal mevrouw misschien goed op haar plaats zijn. Ik heb reeds met die mensen over haar en haar dochtertje gecorrespondeerd. De volgende week zou ze daar verwacht kunnen worden.'

'Als ze maar wil,' zei Riek, met een bedenkelijk gezicht.

'Ze moet en daarmee uit. Zonder betrekking kan ze niet leven.'

Mevrouw Tromp scheen dit ook te begrijpen.

Toen Lili weer beter was, pakte ze haar koffers en verdween met stille trom.

'Ziezo, dat spook is de deur uit, als we 't andere op zolder nu ook nog maar kwijt waren!' riep Annie.

'Kom, we maken ons zelf wat wijs. Heb jij er iets van gemerkt, toen we met tante Saar bij 't schrijfbureautje stonden?' vroeg Riek.

Ans moest eerlijk bekennen er op dat oogenblik zelfs niet aan gedacht te hebben. 'Zullen we nog eens heel stilletjes gaan kijken?' stelde ze haar zuster voor. 't Is gek, maar ik durf er nu best heen te gaan.'

Riek was dadelijk bereid en voor de zooveelste maal klommen ze samen de trap op. Allereerst liepen ze naar 't raam, waar ze stellig meenden de zwevende gedaante gezien te heb-

ben. Er was echter niets dat de meisjes verdacht leek.

‘Hier moet 't toch geweest zijn,’ zei Riek. ‘of...’

‘Nee, we vergissen ons, aan den anderen kant van den schoorsteen is ook zoo'n raam,’ fluisterde Annie. ‘Van buiten af gezien was het rechts, maar zooals we er nu voor staan, moet 't links van den schoorsteen zijn.’

Riek knikte en verweet zich zelf, niet beter nagedacht te hebben.

Het andere venster verschilde niets met 't eerste. Alleen was er boven de raamlijst een balk, waarbij een groote vlieger neer hing. Hij was met dun, wit linnen bespannen, maar door de spijkers, waaraan hij zeker vaak was blijven haken, hier en daar gescheurd. De lange staart hing links over een dwarsbalk, terwijl het touw, waarmee de vlieger vroeger was opgelaten, rechts en iets hooger over den vlaggestok was geslagen.

Daar de raamlijst los was en men door de opening de lucht kon zien, had de vlieger het, vooral bij stormachtig weer, hard te verantwoorden. Zelfs nu het niet eens meer zoo heel erg waaide, werd hij van de spijkers losgetrokken en daar zweefde hij, door den staart en het touw vastgehouden, voor 't raam heen en weer.

Riek en Annie stonden er verbaasd naar te kijken. Nu begrepen ze, wat ze daarbuiten voor een spook hadden aangezien. Als de wind even onder den vlieger blies, wat de meisjes ook zagen gebeuren, werd hij soms hoog opgenomen en door een spijker gegrepen. Vandaar dat hij

niet altijd voor 't raam te zien was.

‘t Is toch erg, dat die gewone vlieger ons nu zóó'n angst heeft bezorgd,’ zei Riek.

‘Wie weet, hoe lang dat ding daar gehangen heeft. Hij is zeker van oom Peter geweest, of misschien wel van een van z'n voorouders,’ veronderstelde Annie. ‘Aan dezen kant van den schoorsteen kwamen we nooit, anders hadden we hem al veel eerder gezien. 'k Ben benieuwd wat Leen zal zeggen.’

‘En Roelfje en Trijn en Geurt en mevrouw van Es en mijnheer van der Zee,’ zei Riek blij. ‘We zullen ze allemaal op den zolder vragen.’

‘Hè ja, we moeten er een partij van maken en mevrouw Krans met de heele familie Kaspers er bij inviteeren,’ stelde Annie voor.

‘En als de zoldertrap onder al die voeten inzakt, wat dan, beste Ans?’

‘Dat gebeurt niet,’ was 't leuke antwoord. -

Twee weken later was een gedeelte van den zolder in een feestzaal herschapen en de gasten kwamen zonder ongelukken boven. Zelfs verscheen tante Saar op de partij, die het bal met den notaris opende. Het nieuwe, zwarte kanten mutsje stond haar zoo goed, dat ze wel tien jaar jonger leek en de scherpe trek om haar mond was geheel verdwenen. Nu 't geheim van haar af was, scheen ze zich weer opgewekt en vrij te voelen en toch had ze zichzelf dien last opgelegd. Ze werd ook veel spraakzamer en menig steekje werd voortaan in gezelschap van de nichtjes gebreid. Deze beijverden zich, het haar zoo prettig mogelijk te maken en Dieneke droeg Zaterdags waarlijk nog meer pepermuntjes aan.

‘Ik ken geen degelijker en liever persoontje dan Riek van Baveren,’ zei de notaris eens tegen de oude dame, toen hij toevallig met haar alleen was. ‘Ik ben er werkelijk trotsch op, haar vriend en raadsman te mogen zijn.’